

# Ngự Tiên Thị Vệ Của Trẫm

## Contents

|                                                            |          |
|------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Ngự Tiên Thị Vệ Của Trẫm</b>                            | <b>2</b> |
| 1. Chương 1-1: Tiết Tử                                     | 2        |
| 2. Chương 1-2                                              | 8        |
| 3. Chương 2                                                | 10       |
| 4. Chương 3                                                | 13       |
| 5. Chương 4                                                | 19       |
| 6. Chương 5                                                | 24       |
| 7. Chương 6                                                | 29       |
| 8. Chương 7                                                | 32       |
| 9. Chương 8                                                | 38       |
| 10. Chương 9                                               | 41       |
| 11. Chương 10                                              | 45       |
| 12. Chương 11                                              | 49       |
| 13. Chương 12                                              | 52       |
| 14. Chương 13                                              | 55       |
| 15. Chương 14                                              | 58       |
| 16. Chương 15                                              | 60       |
| 17. Chương 16                                              | 63       |
| 18. Chương 17                                              | 66       |
| 19. Chương 18                                              | 69       |
| 20. Chương 19                                              | 72       |
| 21. Chương 20                                              | 75       |
| 22. Chương 21                                              | 79       |
| 23. Chương 22                                              | 82       |
| 24. Chương 23                                              | 85       |
| 25. Chương 24                                              | 91       |
| 26. Chương 25                                              | 94       |
| 27. Chương 26                                              | 98       |
| 28. Chương 27                                              | 101      |
| 29. Chương 28                                              | 104      |
| 30. Chương 29                                              | 106      |
| 31. Chương 30: Phiên Ngoại : 1: Người Kế Vị (phần 1)       | 111      |
| 32. Chương 31: Phiên Ngoại : 2: Người Kế Vị (phần 2)       | 114      |
| 33. Chương 32: Phiên Ngoại : 3: Vi Phục Xuất Tuần (phần 1) | 116      |
| 34. Chương 33: Phiên Ngoại : 4: Vi Phục Xuất Tuần (phần 2) | 120      |
| 35. Chương 34: Phiên Ngoại : 5: Vi Phục Xuất Tuần (phần 3) | 124      |
| 36. Chương 35: Phiên Ngoại : 6: Vi Phục Xuất Tuần (phần 4) | 127      |
| 37. Chương 36: Phiên Ngoại : 7: Vi Phục Xuất Tuần (phần 5) | 130      |

# Ngự Tiền Thị Vệ Của Trầm

## Giới thiệu

Editor: Thủy Linh Long Thể loại: Đàm mỹ, cổ trang, cung đình, nhất công nhất thụ, cường công cường thụ, mỹ công bá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-tien-thi-ve-cua-tram>

## 1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trong luận võ tròng lớn nhất Hoàng thành, người trên khán phòng nhiều như nước, tinh thần quần chúng mãnh liệt, ánh mắt vẫn không dao động nhìn chăm chú vào trung ương lôi đài. Trong bọn họ già có trẻ có, có bách tính phổ thông bình dân, cũng có quan to quyền quý, mọi người thỉnh thoảng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cũng có khi kích động mà nhảy dựng lên.

Trên lôi đài, hai thiếu niên mặc trang phục võ thuật nhẹ nhàng, đang tay không tiến hành giao đấu kịch liệt. Trên mặt hơn mười cờ xí phiêu động chung quanh, viết mấy chữ to rõ ràng ‘Giải đấu võ thuật thiếu niên’.

Hai người đối diện nhau đang tranh đoạt bất cường xuất tái tịch vị (1), có thể thấy bên hông bọn họ hào mã bài (2) hình tròn khác biệt.

(1) câu này chắc là vào vòng tứ kết

(2) tấm bài có ghi số

Hai vị thiếu niên đều trên dưới mười bốn tuổi, trên đai lưng thanh y thiếu niên đeo ‘Lục hào’ (số 6) bài, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần uy nghiêm, tuy rằng vẻ trẻ con chưa thoát, thể nhưng cũng có chứa một khí thế nhiếp nhân.

“Hay —!” Khán giả không hẹn mà cùng phát ra âm thanh ủng hộ, chỉ thấy trên đài vị lục hào thanh y thiếu niên kia, lấy một chiêu lạnh lợi quét chân đem đối thủ bức đến ven lôi đài.

Bì phu ừ hắc (3) thiếu niên kia thiếu chút nữa rút ra ngoài sân đấu, cuống quýt ổn định thân mình, còn chưa kịp định thần, thanh y thiếu niên lại thừa thắng truy kích, lấy loại tốc độ tia chớp nhảy lên đến trước mặt hắn.

(3) làn da ngăm đen

“A...” Ừ hắc thiếu niên phát ra tiếng thấp kêu kinh hoảng, hấn chặt vật mà né tránh liên hoàn thích (đá) của đối phương, giữa màn mãnh liệt tiến công hoàn toàn tìm không thấy khe hở phản kích.

“Ai, khỏi cần nhìn, công kích như vậy cũng chịu không nổi, căn bản không có khả năng thủ thắng. Lục hào tiểu tử như thế nào không dứt khoát nhanh nhẹn một chút?” Một gã lão giả ngồi dựa vào bên sân lắc đầu nói.

“A? Nói như thế nào?” Bên cạnh hắn lại có vài người trẻ tuổi tò mò đặt câu hỏi.

Lão giả vuốt cằm râu hoa râm, đôi mắt nhỏ con người linh lợi lóe ra, nói:

“Các ngươi không phát hiện sao? Lục hào căn bản không xuất toàn lực, y mỗi một chiêu đều không hướng về chỗ yếu hại công kích, hơn nữa ta xem, tốc độ y hẳn là còn có thể nhanh hơn một chút.”

“Còn có thể nhanh hơn?” Những người trẻ tuổi kia ồ lên, kính nể mà nói: “Hiện tại đã rất nhanh, ta đều thấy không rõ lắm y là như thế nào xuất chiêu... Quá lợi hại...”

Vài người mặc áo choàng đen đứng phía trước bọn họ, vẫn lưu ý bọn họ đối thoại.

Mấy người kia nhìn qua thần thần bí bí, mặt bị đầu mạo (mũ trùm) che đi một nửa, thân thể lại nghiêm kín quần dưới áo choàng.

Trong đó một người thần bí thấp bé nhất, hai tròng mắt giấu ở trong bóng đen, đang hưng trí ngang nhiên nhìn lục hào thanh y thiếu niên trên đài, đôi môi cánh hoa hồng nhạt câu ra một đường cong xinh đẹp.

Trở lại trên lôi đài —

Ưu hắc thiếu niên cước bộ bắt đầu loạn choạng, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

Thắng bại đã thực rõ ràng, người xem đều chờ mong thanh y thiếu niên như thế nào cho đối thủ một kích trí mệnh.

Quả nhiên, ưu hắc thiếu niên cao tráng rất nhanh bị đối phương tìm được sơ hở, thanh y thiếu niên một cái quay lại, trực tiếp đá hướng ót hắc, khiến cho hắc nhất thời rối loạn trận cước, hai tay vốn cố phòng ngự bên dưới theo bản năng giao nhau bảo vệ trước mặt.

Ai biết lần này chính là hư chiêu, thanh y thiếu niên căn bản không có đá trúng ý của hắc, y sử dụng chiến lược dương đông kích tây, hướng tiểu phúc đối thủ đã mất đi bảo hộ cho một quyền, lực độ tuy rằng không lớn, nhưng đủ để khiến đối thủ cực kỳ hoảng sợ. Ưu hắc thiếu niên nguyên bản khuôn mặt hắc sẫm hồng (đen pha đỏ) tức thì trở nên than chì, hắc lui về phía sau vài bước loan hạ thất lưng, ôm bụng mình. Thanh y thiếu niên lý nào sẽ bỏ qua cơ hội này? Y sét đánh không kịp bưng tai mà vô tay đẩy, rốt cục đánh cho đối phương rút xuống đài.

Ưu hắc thiếu niên còn chưa rõ tình huống, liền phát hiện mình đã ngã ngồi ở phiến đá cứng dưới lôi đài.

Trên khán phòng truyền đến âm thanh vỗ tay nhất ba lại nhất ba đỉnh tai nhức óc.

Trọng tài múa may tiểu hồng kỳ trên tay, cao giọng tuyên bố:

“Bên thắng — lục hào! Tiêu Dục Kỳ!”

Trên đài, thanh y thiếu niên tên Tiêu Dục Kỳ đứng thẳng thân mình, hướng về thiếu niên dưới đài bại bởi mình chấp tay, khiêm tốn nói:

“Đa tạ chỉ giáo”

Ưu hắc thiếu niên cũng vội vàng đáp lễ nói:

“Đa tạ”

Tiêu Dục Kỳ mỉm cười, sau đó chậm rãi bước xuống đài, trở lại chỗ của tuyển thủ dự bị, lão bộc đã sớm ở một bên chờ lập tức nghênh đón, đưa tới khăn mặt nước trà.

Lúc này hai gã tuyển thủ khác lên đài giao đấu, ánh mắt mọi người lại quay về trên lôi đài, duy độc tên hắc y nhân nhỏ xinh kia, tầm mắt vẫn không rời Tiêu Dục Kỳ.

Hắn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, người phía sau dựa sát vào.

“Thái...Thiếu gia, chuyện gì?” Thị tòng thân hình cao lớn cung kính hỏi.

“Ta muốn tham gia thi đấu, giúp ta báo danh.” Phiến môi tựa như cánh hoa hồng thốt ra những lời này.

“Thế nhưng...” Trong giọng nói tràn ngập do dự.

“Đi.” Chẳng qua là một câu mệnh lệnh giản đơn, lại bao hàm uy nghiêm vô cùng, thị tòng chỉ phải trả lời “Vâng”, sau đó lui ra.

Chỗ tuyển thủ đăng ký —

“A? Không được, hiện tại đã hết hạn”. Người trung niên mặt tròn ngồi ở sau cái bàn dài liên tiếp lắc đầu.

“Vì cái gì?” Hắc y thị tòng trầm giọng hỏi.

Người thanh niên gầy teo xen mồm:

“Trễ như vậy mới đến đương nhiên không thể, tuyển thủ đều bị loại một nửa, người năm sau lại đến đi”.

Hắc y nhân kiên trì nói:

“Thiếu chủ nhân chúng ta nhất định phải tham gia, thỉnh dần xếp một chút”.

“Điều này sao có thể? Mỗi người đều bảo chúng ta dần xếp chúng ta giúp được ai?” Người rung niên không kiên nhẫn nói.

“Kia...” Hắc y nhân thở dài, đang muốn nói gì, lúc này, một trong chủ sự giả (ban tổ chức) của giải đấu lại đây.

“A, Phiên tướng quân...” Người trung niên nhìn thấy từ xa, vội đứng dậy chào hỏi.

“Phát sinh chuyện gì?” Nam tử dáng người to lớn hỏi.

Hắc y nhân chuyển hướng hẳn, hơi hơi khom lưng.

“Phiên tướng quân.”

“Ngươi là...” Phiên tướng quân đánh giá hẳn.

Hắc y nhân không nói cái gì, thân thủ từ trong ngực lấy một kim bài sáng loáng, lộ ra cho hẳn xem.

Phiên tướng quân sau khi thấy rõ đồ đằng (hình khắc) bên trên, sắc mặt đại biến, đang muốn quỳ xuống, hắc y nam tử thân thủ giữ chặt hẳn.

“Tướng quân không cần đa lễ, tại hạ chính là muốn ngài giúp một chuyện gấp”. Nam tử nhẹ giọng nói.

“Vâng, đại nhân có gì phân phó?” Phiên tướng quân rút đi khí thế uy vũ, kinh sợ hỏi.

“Thiếu chủ chúng ta muốn tham gia thi đấu.”

“Thiếu chủ? Chẳng...Chẳng lẽ...Nga...Đương nhiên có thể”. Phiên tướng quân ngữ khí đầu tiên là khó hiểu, sau đó trở nên kinh ngạc, cuối cùng là vô cùng cung kính.

“Được, vậy thỉnh ngài an bài, Thiếu chủ muốn cùng Tiêu công tử vừa rồi thắng lợi tỷ thí.” Hắc y nhân thuyết minh.

“Hảo, không thành vấn đề, thỉnh giao cho ta”. Phiên tướng quân không ngừng cúi đầu khom lưng.

“Thiếu chủ đăng ký danh tự (tên) là ‘ Vũ Điền ’ đi”.

“Vâng, tại hạ hiểu rõ”.

Hắc y nhân cười cười, xoay người rời đi.

Ở đây trừ Phiên tướng quân ra, mọi người đều nhìn thân ảnh hẳn đi xa, đầy bụng nghi vấn.

“Tướng quân... Người kia là...” Nam nhân mặt tròn hỏi.

“Cái gì cũng đừng quản, mau mau an bài.” Phiên tướng quân hồi tưởng kim bài mới vừa nhìn thấy, trên mặt lại là một trận kính sợ.

“Vâng...” Đăng ký viên lại công việc lu bù lên.

Trải qua mấy trận đấu kịch liệt, Tiêu Dục Kỳ không phụ sự mong đợi của mọi người, đánh ngã tất cả đối thủ.

Vốn nghĩ rằng y chính là quán quân, ai biết chủ sự nhân tuyên bố, còn có một người khiêu chiến. Vì thế lại gia tăng một hồi thi đấu, khán giả vừa nghi hoặc lại vừa chờ mong.

Tiêu Dục Kỳ đứng ở giữa sân đấu, đối đối thủ xuất trường, gió nhẹ thổi qua, làm hắc sắc đoạn đài (dây lưng đen) bên hông y tung bay.

Thiếu niên khoác áo khoác dày chậm rãi đi lên đài, người xem bên dưới ánh mắt hiếu kỳ ở trên người hẳn qua lại sơ tuần.

Ngay cả Tiêu Dục Kỳ cũng ngừng thở, khẩn trương lên.

Thiếu niên thân thủ kéo áo choàng, lộ ra chân diện mục dưới ánh mặt trời khiến cho mọi người kinh hô.

Tóc đen bên tai theo gió nhẹ tung bay, da thịt thiếu niên kiều nộn giống như thủy tinh sáng bóng, đồng tử mắt hần bích lục hồ thủy giống một cái hồ sâu không thấy đáy, môi hần màu phấn hồng hơi hơi cong lên, khóe miệng tự tiểu phi tiểu.

Những người trẻ tuổi kia xôn xao đứng dậy, có người còn huýt sáo khiêu khích.

“Trời ạ! Người đẹp quá...”

“Ta không tin a! Thật là nam hài tử?”

“Sẽ không là đại tiểu thư nhà nào nữ phần nam trang chạy tới giúp vui đi?” Có người châm chọc nói, những người khác ồ ào theo:

“Đúng vậy a đúng vậy, tiểu cô nương xinh đẹp, về nhà học thêu hoa đi, chạy lên đài sẽ làm người bị thương”.

Những người khác cười ha ha.

Tiêu Dục Kỳ vô thức nhìn xung quanh, cuối cùng bất an mà đem ánh mắt phóng tới trên người đối thủ.

Đối với những đùa cợt này, thiếu niên chỉ là mị khởi mỹ mục, sau đó xoay người, đối với khán giả lộ ra một nụ cười diên đảo chúng sinh, dẫn tới bọn họ mãnh nuốt nước miếng.

Hắn quay đầu lại nhìn Tiêu Dục Kỳ, ngọt ngào mở miệng:

“Rốt cuộc là ai bị thương còn chưa biết mà...” Thanh âm hần thanh thúy vang lên, dễ nghe cực kỳ.

Tiêu Dục Kỳ cảm giác một trận tâm quý mục huyền (4), vội vã ổn định tâm thần.

(4) tim đập nhanh hoa mắt

Trọng tài giương hồng kỳ, người trên đài lập tức bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Trọng tài viên la lớn:

“Trận chung kết —— lục hào Tiêu Dục Kỳ nghênh chiến nhị thập tam hào Vũ Điền, trận đấu bắt đầu!”

Giọng nói mới vừa hạ, thiếu niên kêu Vũ Điền liền tiên phát chế nhân, nhảy đến trước mặt Tiêu Dục Kỳ, nghênh diện bổ ra một chưởng.

Tiêu Dục Kỳ mượn lực ngăn hần lại, đang muốn phản kích, đối phương cũng đã nhanh nhẹn mà chạy nhảy ra bên ngoài phạm vi công kích của y, Tiêu Dục Kỳ không biết hần đánh chú ý gì, chỉ phải tranh thủ chủ động, đuổi theo tiến đến.

Vừa mở màn liền hiện ra tình hình chiến đấu kịch liệt như vậy, người xem đều hưng phấn mà vi tuyến thủ hò hét trợ uy.

Vũ Điền nghiêng người hiện lên nắm đấm hần, hoành quyền chủ hướng phần eo y, Tiêu Dục Kỳ toàn thân tránh đi, trong lòng suy nghĩ chiến lược. ‘Vũ Điền’ này so với y thấp bé hơn, muốn công kích đến đầu của y nhất định gặp khó khăn, cho nên hần hần là sẽ đem trọng điểm tấn công đặt ở hạ bàn mình.

Sau khi quyết định chủ trương, Tiêu Dục Kỳ đem trọng tâm rơi chậm lại, tầm mắt cùng Vũ Điền ngang hàng.

Vũ Điền lập tức hiểu được dụng ý của y, hần không chút hoang mang mỉm cười, bỗng nhiên lẳng không nhảy lên.

Tiêu Dục Kỳ lấy làm kinh hãi, không kịp quay người lại, Vũ Điền đã hạ xuống ở hậu phương y không hề phòng bị, nhanh chóng sử xuất một chút ‘Tảo bả thối’ (quét chân), Tiêu Dục Kỳ đành phải đứng thẳng người sau đó nhảy lên, chiến thuật tránh né đối thủ công kích thượng bàn của y mất đi hiệu lực.

Vũ Điền trong nháy mắt vọt đến trước mặt y, khuôn mặt hai người cách xa nhau không đến ba tấc, Tiêu Dục Kỳ bị dung nhan kiều mỵ của hần làm cho kinh sợ mà dừng lại, nhất thời đã quên phòng ngự, Vũ Điền thừa khe hở vỗ tay chàng hướng ngực y, dùng đúng là chiêu số Tiêu Dục Kỳ mới vừa rồi đem người khác đánh hạ đài.

“Ngô...” Tiêu Dục Kỳ một tiếng thấp minh, nhảy ra che chỗ bị thương ngực, gặp Vũ Điền còn muốn công kích tới, y mau mau vòng quanh ven lồi đài bước nhanh chuyển qua ngoài đối phương mười trượng.

Vũ Điền buông tay, cũng không vội mà đả bại hắn, chỉ là đắc ý nhìn bộ dáng thở dốc của y.

“Hảo dạng! Tiểu cô nương công phu không tồi a!” Vũ Điền bị hoàn toàn cho rằng là cô nương gia.

“Hoa quyền tú thối (5) có thể luyện đến loại trình độ này cũng không tệ”.

(5) khoa chân múa tay phô trương (chỉ múa may tỏ vẻ biết võ, chứ không hề biết võ, làm ra vẻ có năng lực nhưng thật sự bất tài)

“Uy! Tiểu tử họ Tiêu, đừng cho nam nhân chúng ta mất mặt a!”

Trên khán phòng vài thanh niên cà lơ phất phơ lại lần nữa kêu gào đứng lên.

Tiêu Dục Kỳ mặc kệ này đó lời ra tiếng vào, y khí vận đan điền, rất nhanh khiến mình phục hồi lại.

Vũ Điền không để cho y cơ hội khôi phục thể lực, lập tức xông lên, lần này hắn đem điểm công kích nhắm ngay lên ngực Tiêu Dục Kỳ, quyền chưởng cùng xuất. Hắn không ngừng chuyển biến góc độ, quyền đầu như giọt mưa rơi, mỗi một lần hạ xuống đều đánh hướng yếu hại của đối thủ.

Vũ Điền này nhìn qua mảnh mai, không thể tưởng được khí lực kinh người, cánh tay chống đỡ quyền chưởng của Tiêu Dục Kỳ bắt đầu run lên.

Tiêu Dục Kỳ âm thầm giật mình, đối thủ lần này cùng trước hoàn toàn không giống, xem thực lực của hắn, chỉ sợ cùng mình tương xứng, hiện tại bất chấp cha dạy ‘Điểm dao vi chí’ (6), không xuất toàn lực y chỉ sợ phải bại trận.

(6) Đến lúc thì dừng lại

Mất thấy đối phương càng đánh càng hăng, bản thân đã bị buộc đến phần ngoại vi lồi đài.

Cứ như vậy không phải biện pháp! Một khi bị quản chế sẽ rất khó phản kích!

Tiêu Dục Kỳ vừa phòng ngự vừa nghĩ biện pháp đột phá.

Hàng đầu chính là, phải khiến cho hắn dừng công kích lại.

Y tính toán quyền lộ Vũ Điền.

Chính là hiện tại!

Thừa dịp Vũ Điền một quyền đánh hụt, y nghiêng thân thể, đột nhiên hai tay kiềm trụ cánh tay hắn, giờ tay dụng lực xoay tròn!

“Ách!”

Vũ Điền bị toàn bộ cuốn, Tiêu Dục Kỳ muốn đem một bàn tay khác của hắn cũng chế trụ. Vũ Điền lập tức hiểu ý, trước lúc rơi xuống đất đối với đầu Tiêu Dục Kỳ đá ra một cước.

Không thể tưởng được hắn còn có thể ra chiêu Tiêu Dục Kỳ né tránh rất nhiều cũng sợ tới mức buông tay, nhưng hắn phản ứng nhanh hơn mà đá lên cổ chân y, đem y đẩy dờ đi, Vũ Điền ở không trung quay vòng, rơi trên mặt đất. Hắn còn chưa đứng vững, Tiêu Dục Kỳ nhanh chóng xông lên, loan cúi người đối với eo hắn đánh ra một quyền.

Vũ Điền thân thủ chần, ai ngờ lần này lại là động tác giả, Tiêu Dục Kỳ một bàn tay khác đã hướng về phía khuôn mặt xinh đẹp của hắn.

“A...” Mất thấy hoa dung nguyệt mạo kia sẽ bị thảm chiêu hủy hoại, khán giả phát ra tiếng kêu kinh hoảng.

Ven lồi đài, hắc y nhân lại căng thẳng thân mình như lâm đại địch.

Vũ Điền nhắm mắt lại chờ thống kích...

Một giây, hai giây, ...

Hắn lặng lẽ mở mắt ra, nắm đấm dùm ở phía trên chóp mũi hắn.

Tiêu Dục Kỳ cả người phát run, cắn răng thu hồi một quyền này. Khuôn mặt kiêu diễm như vậy, ai đều không đành lòng đánh tiếp. Nhưng hắn cũng sợ hãi đối thủ đột nhiên phản kích, vì thế vội vã nhảy ra.

Vũ Điền bình tĩnh nhìn hắn, mắt hạnh xinh đẹp hàm chứa tình tố phức tạp.

Trên khán phòng lại âm ỉ.

“Hảo tiểu tử a, cũng thật thương hương tiếc ngọc!”

” Uy! Tiểu cô nương, người ta buông tha người người có phải hay không cũng phải có chút biểu hiện a?”

“Không bằng liền lấy thân báo đáp được rồi?” Một vài trung niên nam tử ý nghĩ xấu xa sắc sắc cười đùa.

Nghe xong lời này, tuổi trẻ Tiêu Dục Kỳ khuôn mặt lập tức sung huyết, hồng như Quan Công (7).

Vũ Điền nhìn hắn quần thái, ý dục bất minh mà nở nụ cười.

Trận đấu còn chưa chấm dứt, hiện trường tất cả mọi người lại đều thả lỏng, cố nói chuyện phiếm trêu ghẹo.

“Hắc! Họ Tiêu, tiểu mỹ nhân người ta hình như có hảo cảm với người nga!”

“Đúng vậy a, thật sự là nhạt được bảo, sớm biết ta cũng lên đài.”

“Ha ha ha...” Mọi người càng cười nhiều hơn.

Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn khả ái của Tiêu Dục Kỳ càng ngày càng hồng, cơ hồ có thể nhìn thấy đỉnh đầu y toát ra hơi nước.

“Các người đừng nói nữa...” Y xấu hổ mà nói với đám người phía sau.

Ngay tại một khắc y quay đầu, đột nhiên, Vũ Điền bất ngờ không kịp phòng bị đến trước mặt y.

“A...” Tiêu Dục Kỳ lúc này mới phát hiện mình phân thần trước mặt địch nhân, y phục hồi tinh thần lại lập tức nghênh chiến.

“Ồ...”

Kế tiếp một màn khiến cho toàn trường nhân sĩ mục trừng khẩu ngốc (8).

(8) trợn mắt há hốc mồm

Tiêu Dục Kỳ trừng lớn mắt, cứng còng nhìn khuôn mặt cùng mình kề sát.

Vũ Điền từ từ nhắm hai mắt, đem đôi môi đỏ mọng mê người của mình ấn lên mặt y, Tiêu Dục Kỳ kinh hách quá độ giương miệng, tùy ý phiến môi non mềm của hắn cùng mình kết hợp.

Quá trình chưa tới ba giây, Vũ Điền dời đi.

Tiêu Dục Kỳ đã muốn đông lại thành khối băng, hắn ngay cả như thế nào hô hấp cũng quên.

Tràng nội, sau một trận trầm mặc ngẩn ngui, bạo phát ra âm thanh gào thét như sấm nổ, mọi người đều không thể tin được chính mình vừa rồi nhìn thấy.

“Này...Này cũng quá lớn mật...”

“Quả thực... Quả thực không giống”. Một số người lớn tuổi chỉ là lắc lắc đầu thấp giọng chê trách.

Vũ Điền ngoảnh mặt làm ngơ, mỉm cười vỗ vỗ hai má Tiêu Dục Kỳ, trong cảnh huyền ảo xôn xao thấp giọng nói:

“Tiêu Dục Kỳ, ta ưng ngươi”.

“Ách?” Tiêu Dục Kỳ khôi phục một điểm thần trí, chỉ ngây ngốc mà phát ra một đơn âm.

“Ngươi nhất định sẽ là của ta...” Vũ Điền như tuyên thệ nói.

Tiêu Dục Kỳ tiếp tục ngẩn người.

Vũ Điền xoay người, vừa đi vừa hướng phía sau vẫy tay nói:

“Trận đấu này người thắng, tái kiến.”

Sau đó, thần bí mỹ nhân được mấy hắc y nhân vây quanh hạ đài ly khai.

Tiêu Dục Kỳ đứng ở trên đài, một trận gió lạnh thổi qua, cuồn cuộn nổi lên phiến phiến hoàng diệp...

Hô...

Chú thích:

(7) Quan Công: một nhân vật trong “Tam quốc diễn nghĩa” của La Quán Trung,

huynh đệ kết nghĩa với Lưu Bị, Trương Phi, Triệu Vân. Ông cao chín thước, mặt đỏ như gấc, mắt phượng mày ngài, râu dài hai thước, oai phong凛凛. Quan Công là một vị tướng nổi tiếng có thật trong lịch sử.

## 2. Chương 1-2

“... Dục Kỳ... Dục Kỳ!”

“A?” Tiêu Dục Kỳ ngốc lảng mà ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt phụ thân có chút hờn giận.

“Lập tức sẽ đi gặp Hoàng Thượng, người cư nhiên còn ngẩn người.” Tiêu Chấn Hải trách cứ nói: “Lát nữa nhất định phải tỉnh táo một chút, không thể khiến Tiêu gia chúng ta mất mặt.”

Ông gia giáo cực nghiêm, không chấp nhận được nhi tử làm ra hành vi mất thể thống.

” Vâng, cha, thực xin lỗi.” Tiêu Dục Kỳ cúi đầu, y lại đang nghĩ đến “Người kia” ...

Lúc này, hai phụ tử đang được thái giám trong cung dẫn dắt, đi trên hành lang dài ở ngự hoa viên. Tiêu Chấn Hải thân là Trần Nam Đại tướng quân, được Hoàng Thượng cực kỳ coi trọng, thường xuyên xuất nhập hoàng cung, mà độc tử (con trai độc nhất) Tiêu Dục Kỳ của ông lại vẫn là lần đầu tiên cung, cá tính thành thật nhả nhận lại hay xấu hổ của y khiến cho phụ thân không khỏi lo lắng.

“Hoàng Thượng nghe nói ta có nhi tử, liền cố ý muốn gặp người, vì phụ cũng không biết là chuyện gì, người phải dựa vào chính mình hảo hảo biểu hiện”.

Trước khi đi phụ thân đã dặn dò như vậy.

Nếu bình thường, Tiêu Dục Kỳ đã sớm sợ tới mức không biết làm sao, nhưng bởi vì vài ngày trước đã xảy ra sự kiện kia, y trở nên tùy thời tùy chỗ đều có thể như đi vào cõi thần tiên, hiện tại ngay cả cảm giác khẩn trương cũng đã quên.

Thiếu niên gọi là ‘Vũ Điền’ kia...Rốt cuộc là nam sinh hay là nữ sinh? Hắn lại đối với mình làm ra ‘Loại chuyện này’...

Nghĩ đến tình cảnh ngay lúc đó, Tiêu Dục Kỳ lại là một trận mặt đỏ tìm đập nhanh. Từ sau ngày đó, chính mình liền đối với hắn nhớ mãi không quên, không ngừng hồi tưởng hắn đối với mình nói qua...”Người nhất định sẽ là của ta”...Kia là có ý tứ gì a...

Nghĩ nghĩ, bọn họ đã đi tới tiểu đình viện Hoàng Thượng tiếp kiến bọn họ.

“Bẩm báo Hoàng Thượng, phụ tử Trần Nam tướng quân đến.” Thái giám ở cổng vòm đình viện khom người nói.

“Thỉnh bọn họ tiến vào.” Nam trung âm uy nghiêm truyền ra, Tiêu Dục Kỳ rốt cuộc hồi hồn, theo phụ thân bước vào sân nội.

Vừa vào, xông vào mũi chính là một làn thanh hương hoa thảo.

Tiêu Dục Kỳ nghe nói long nhan Hoàng Thượng là không được nhìn thẳng, vì thế y vẫn thấp đầu nhìn mũi chân chính mình, không dám tùy tiện ngẩng đầu.

Y chỉ có thể từ khoe mắt rủ xuống ngắm đến mặc hoàng sắc long bào, Thánh Thượng ngồi ở phiến đá hình tròn bên cạnh bàn, ở đối diện ngài còn có một người, bất quá Tiêu Dục Kỳ không thể nhìn kỹ.

Y cùng phụ thân quỳ xuống hô.

“Bái kiến Hoàng Thượng, Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế, bái kiến Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nguyên lai Thái tử cũng ở đây, Tiêu Dục Kỳ sau khi niệm xong mới phát giác, nghĩ đến — hẳn là người đang ngồi kia.

“Bình thân.” Hoàng Thượng ân cần đưa tay.

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Hai người đứng dậy, Tiêu Dục Kỳ như trước cúi đầu.

“Hoàng Thượng, đây chính là tiểu khuyển, gọi là Dục Kỳ.” Tiêu Chấn Hải đem Tiêu Dục Kỳ kéo qua, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai y nói:

“Nói bái kiến Hoàng Thượng...”

Tiêu Dục Kỳ vội vàng chấp tay nói:

“Tiểu nhân Tiêu Dục Kỳ, bái kiến Hoàng Thượng.”

“Ân... Dục Kỳ sao? Người ngẩng đầu lên, cho Trẫm nhìn xem.”

” Vâng.” Tiêu Dục Kỳ chậm rãi ngẩng đầu, đối diện đôi mắt lóe tinh quang của Hoàng Thượng, y thoáng quay đầu nhìn về phía ‘Thái tử điện hạ’, này vừa thấy, y sợ tới mức lập tức sắc mặt đại biến thiếu điều kêu ra tiếng.

Ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng không phải người khác, đúng là vài ngày trước cùng Tiêu Dục Kỳ luận võ cũng cường hôn y thần bí mỹ thiếu niên — Vũ Điền.

Lúc này, bàn tay nhỏ trắng nõn của hắn đang lười biếng chống cằm, mắt mang tiểu ý mà nhìn Tiêu Dục Kỳ thần sắc kinh hãi.

Nguyên lai... Nguyên lai hắn là đương kim Thái tử...

Đúng vậy... Đương kim Hoàng gia họ ‘Lôi’, sách khai (mở ra) không phải là ‘Vũ Điền’ sao? Hơn nữa thiếu niên kia khí chất cao nhã thoát tục... Vì cái gì lúc ấy y lại không nghĩ tới.

Tiêu Dục Kỳ trên mặt một trận thanh một trận hồng, hơn nữa y ngu si mà giương miệng, biểu tình kia thật sự hảo ngoạn cực kỳ, khiến cho Thái tử phì cười ra tiếng.

“Làm sao vậy? Hoàng nhi?” Hoàng Thượng quan tâm hỏi.

“Phụ vương, không có gì, ngài có phải hay không hẳn là cùng Tiêu công tử giải thích nguyên nhân thỉnh y tới đây?” Thái tử kiêu tiểu nói.

“Nga, đúng rồi.” Hoàng Thượng mỉm cười chuyển hướng Tiêu Dục Kỳ cùng Tiêu Chấn Hải, nói: “Trẫm mời các người vào cung là muốn...”

Ngài dừng một chút, nhất thời nghĩ không ra dùng lời nói như thế nào để biểu đạt.

“Xin hỏi là chuyện gì? Hoàng Thượng cứ việc phân phó.” Tiêu Chấn Hải một mảnh trung tâm nói.

“Ha hử, cũng không phải nhiệm vụ gì trọng yếu.” Hoàng Thượng vuốt hai hàng râu cong cong nói: “Là như vậy, Thái tử cần tìm một thiếp thân ngoạn bạn (1), Trẫm nghe nói nhi tử Tiêu tướng quân niên thiếu hữu vi (2), phẩm tính thuần lương... Ách, còn hình như đoạt được quán quân giải đấu võ thuật, đúng không?”

(1) bạn theo bên mình chơi cùng

(2) tuổi trẻ tài cao

Ngài quay đầu lại hỏi Thái tử, người sau mỉm cười gật đầu.

“Ân... Cho nên Trẫm cảm thấy được do Tiêu công tử đảm nhiệm là thích hợp nhất”. Hoàng Thượng nói.

“Hoàng Thượng quá khen, tiểu khuyển còn có rất nhiều chỗ cần cải thiện.” Tiêu Chấn Hải ngoài miệng khiêm tốn nói, kỳ thật trong lòng vì Tiêu Dục Kỳ kiêu ngạo cực kỳ — cứ nhiên ngay cả Hoàng Thượng cũng dễ mất đến nhĩ tử của mình.

Tiêu Dục Kỳ nghe Hoàng Thượng nói xong, nhìn nhìn lại Thái tử thần tình tươi cười, thoáng cái lơ mơ.

“Ha ha, Tiêu tướng quân không cần khách khí, người cảm thấy như thế nào? Để Tiêu công tử đảm nhiệm thiếp thân thị tòng?”. Hoàng Thượng lại hỏi.

“Đương... Đương nhiên, đây chính là chúng ta vô cùng vinh hạnh a.” Tiêu Chấn Hải liên thanh đáp ứng, sau đó dặt nhĩ tử thấp giọng nói: “Còn không mau mau khấu tạ Hoàng Thượng?”

“Vâng... Khấu tạ Hoàng Thượng.” Tiêu Dục Kỳ vội vàng quỳ xuống không ngừng dập đầu, một cánh tay nhỏ mảnh khảnh nâng y dậy.

Y ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt minh lượng mê nhân.

“Thái tử điện hạ...” Y không khỏi hô.

Thái tử vô cùng thân thiết mà kéo tay y, mỉm cười nói:

“Tiêu công tử, sau này phải thỉnh người chiếu cố nhiều.”

“Vâng...Vâng.” Tiêu Dục Kỳ tim đập lỗ máy nhịp, trướng đỏ mặt trả lời.

Trên không gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua hoa viên...

### 3. Chương 2

“... Phu tần chi sở dĩ chư hầu tranh thiên hạ giả, bắt tại Tề, Sở, Yên, Triệu dã, nhi tại Hàn, Ngụy chi giao chư hầu chi sở dĩ Tần tranh thiên hạ giả, bắt tại Tề, Sở, Yên, Triệu dã, nhi tại Hàn, Ngụy chi dã (1)...”

Thái phó râu dài từ từ nhắm hai mắt, vẻ mặt say mê rung đùi đắc ý mà niệm, bên dưới, Y Đông Nhạc quốc đường đường Hoàng thái tử hào vô nghi thái (2) mà đánh ngáp.

(2) không hề có dáng vẻ

Lôi Thế Hiền chớp hai hàng lông mi thật dài, cố gắng áp xuống cơn buồn ngủ nồng đậm.

Thái phó tiếp tục niệm:

” Tích giả phạm sự dụng vu Tần nhi thu Hàn, thương ưởng dụng vu Tần nhi thu Ngụy, chiêu vương vị đắc Hàn, Ngụy chi tâm, nhi xuất binh dĩ công tề chi cương, thọ, nhi phạm sự dĩ vi ưu, nhiên tắc Tần chi sở kị giả, khả dĩ kiến hĩ —” (3)

Vốn là những từ ngữ dài dòng không thú vị, lão còn cố ý kéo dài âm cuối, nghe vào trong lỗ tai Lôi Thế Hiền quả thực biến thành thôi miên khúc tuyệt hảo.

Thái phó rốt cục mở ra ‘Một con’ mắt, nhìn phản ứng của đệ tử duy nhất của lão — thấy chính là một bức ‘Mỹ nhân hiết thụý đồ’, Lôi Thế Hiền đang vô cùng tao nhã mà...chống cằm ngủ gà ngủ gật.

Thái phó thở dài, ở trên mặt bàn gỗ hương đàn của Lôi Thế Hiền gõ vài cái.

“Nga?” Mỹ nhân mở mắt ra.

“Điện hạ, hôm nay liền dừng ở đây đi.” Thái phó nói.

Lôi Thế Hiền lập tức khôi phục tinh thần, từ trên đệm đứng lên, chấp tay nói:

“Đa tạ thái phó giáo đạo”.

Thái phó đáp lễ, đồng thời nặng nề mà thở dài một hơi.

Lôi Thế Hiền Thái tử điện hạ cười cười, lập tức vội vã chạy ra ngoài.

Ở hành lang dài quanh co quẹo mấy vòng, hắn đứng trước đại môn đóng chặt. Nhẹ nhàng đẩy, hai phiến cửa gỗ y nha một tiếng mở ra, đi vào trong phòng, giữa hơi thở nghe được đều là hương vị chỉ trường cùng du mặc (trang giấy và mực).

Một loạt thư quý (giấy sách) cao lớn sắp xếp phân chia thư phòng thành rất nhiều tiểu khu vực, hắn vòng vo vài bước, rốt cục ở trong một loạt thư quý phía trước phát hiện người hắn muốn tìm.

Thiếu niên dáng người tinh tráng đưa lưng về phía hắn, còn chưa phát hiện hắn tồn tại, một mực cúi đầu chuyên chú mà đưa tay lật trang sách.

Lôi Thế Hiên giang hai cánh tay phác qua, từ sau ôm lấy eo đối phương, khuôn mặt thuận thế dán lên phía sau lưng y.

“Ách...” Tiêu Dục Kỳ toàn thân chấn động, hơi hơi quay đầu nói: “Điện hạ...”

Trán Lôi Thế Hiên vuốt ve sau cổ y, nhẹ giọng hỏi:

“Đang xem cái gì?”

“Nga... Bình thư mà thôi...” Tiêu Dục Kỳ trả lời có điểm nơm nớp lo sợ.

Lôi Thế Hiên nheo mắt lại, chuyển đến trước người y, lấy sách trên tay y.

“Điện hạ?” Tiêu Dục Kỳ khó hiểu mà hô.

Lôi Thế Hiên cũng không thèm nhìn tới sách vở một cái, trực tiếp khép lại thả lại trên thư quý.

Hắn xoay người, dựa sát vào trong ngực Tiêu Dục Kỳ, làm nũng mà vòng trên \*\*\*g ngực rắn chắc của y.

“Người xem bình thư để làm chi? Đối với đả trượng (4) có hứng thú sao?” Hắn oa trong ngực y buồn bực hỏi.

(4) một số loại vũ khí

“Không phải... Bởi vì phụ thân người...” Tiêu Dục Kỳ không dám di động, tùy ý hắn như mèo con ở trước ngực mình ma sát, đỉnh đầu Lôi Thế Hiên vừa vặn vịn kê sát hai má y, hương vị đặc biệt trên tóc hắn khiến y cổ họng khô khốc tim đập mạnh.

“Người lại muốn bảo người tông quân?” Lôi Thế Hiên nhăn lại mày liễu.

“Người chỉ là thuận miệng đề cập qua...”

Lôi Thế Hiên ngẩng đầu lên, kéo mặt y xuống, trên đôi môi cương nghị của y in lại một cái hôn.

“Ta không cho phép người ly khai ta...” Hắn dán phiến môi lên bá đạo nói.

Tiêu Dục Kỳ bất đắc dĩ đỡ lấy cái đầu ô lượng hắc phát (tóc đen nhánh) của hắn, nói:

“Ta sẽ không”.

Lôi Thế Hiên vừa lòng nở nụ cười, điểm cao chân làm sâu thêm nụ hôn.

Tiêu Dục Kỳ ôm lấy vòng eo nhỏ của hắn, ngưỡng ngừng mà hôn lại hắn, phòng nội yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng thở dốc tinh tế nhỏ nhẹ.

Nơi vừa hôn xong, bốn phiến môi cánh hoa dính liền không muốn mà tách ra, một sợi chỉ bạc nối liền giữa môi hai người, tựa hồ tuyên cáo bọn họ mới vừa tiến hành hành vi thân mật như vậy.

Lôi Thế Hiên mở cái miệng nhỏ nhắn đem sợi chỉ hút vào, sau đó thân mật lại dựa sát qua, liếm lộng chung quanh môi Tiêu Dục Kỳ. Đồng thời nhẹ nhàng vận vẹo hạ thân, kích thích dục vọng y.

“Điện hạ... Đừng ở nơi này...” Tiêu Dục Kỳ bắt lực nâng khuôn mặt hắn lên.

Nhìn gương mặt ngưỡng ngừng của y, Lôi Thế Hiên quyết định trước buông tha y.

Đừng ở ‘Nơi này’ sao? Ha hã, vậy đi ‘Nơi đó’ là được, hắn trong lòng cân nhắc.

“Ân... Ta muốn đi cười ngửa...” Hắn bỗng nhiên nói như vậy.

“Cười ngựa? Nga, được”. Tiêu Dục Kỳ không nghĩ nhiều như vậy, gật đầu phụ họa.

“VẬY mau lên”. Lôi Thế Hiên cười duyên kéo y đi ra ngoài.

Hoàng gia ngự dụng mã tràng, vây đầy quý tộc tiểu thư yếu điệu. Các nàng chen chúc châu đầu ghé tai thành một đoàn, nhân quang ái mộ đặt trên nhân thân ở quảng trường đối diện.

“Thật sự là quá may mắn...Hôm nay cứ nhiên có thể nhìn thấy Tiêu thị vệ...”

“Đúng vậy a...Y là bồi thái tử điện hạ tới đi? Hai mỹ nam tử đứng chung một chỗ, dường như hôm nay ánh nắng ở mã tràng cũng trở nên tươi đẹp...”

“Công chúa điện hạ chẳng qua là chiêu đãi chúng ta đến thăm mã tràng, không thể tưởng được còn có an bài tiết mục như vậy.”

“Oa... Y đi ra, thật sự hảo suất (đẹp)...Hảo cao nga...”

Các nàng ngơ ngác một câu ta một câu, vừa nói vừa làm ra tư thế thiếu nữ hoài xuân.

Tiêu Dục Kỳ tại nhân thân tẩy lễ (rửa tội) bao hàm ái ý cả người không được tự nhiên, y xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu. Từ mã phòng ngựa của mình ra, đến lúc leo lên yên, đi ra tràng, đều vẫn thấp đầu, giống như phạm nhân chịu thẩm.

Nhưng dáng vẻ như vậy không chút nào ảnh hưởng hình tượng uy mãnh của y trong mắt các thiếu nữ, đám nữ hài tử nhân quang nhiệt tình hoàn toàn không có giảm bớt.

Khi y thân thủ lưu loát bước lên lưng ngựa, tràng ngoại lại là một trận tiếng thét chói tai, than vãn mê mẩn.

Lôi Thế Hiên dắt ngựa đứng ở phía sau Tiêu Dục Kỳ, khóe miệng run rẩy, bất mãn mà trừng mắt đám nữ nhân kia.

Ai cho các người nhìn chằm chằm ‘Đồ của người khác’ như vậy? Dưới đáy lòng hẩn tức giận mắng.

“Hoàng đệ khả ái của ta, sắc mặt dọa người như vậy để làm chi nha?” Y Đông Nhạc quốc đại Công chúa — Lôi Tử Văn, nghi thái vạn thiên phe phẩy vũ phiến (quạt lông) đi tới.

Còn không phải bởi vì người tìm một đồng lớn nữ nhân nhầm chán như vậy lại đây?

Lôi Thế Hiên trong lòng mắng như thế, trên mặt lại lộ tiểu dung mê chết người, trả lời:

“Không có gì, hoàng tỷ nghĩ thật sự là chu đáo, biết chúng ta muốn tới cười ngựa, còn cố ý an bài người xem cho chúng ta.”

Lôi Tử Văn sao lại không rõ tâm tư đệ đệ mình, nàng vô tội nói:

“Người ít khẩu tâm bất nhất đi. Ta lại không phải cố ý muốn phiền nhiễu tiểu lương khẩu (vợ chồng son) các người, ai biết các người vừa vặn chọn hôm nay đến mã tràng?”

Hẩn hừ một tiếng, leo lên ngựa. Nghĩ thầm dù sao này không ảnh hưởng kế hoạch của hẩn.

“Dục Kỳ.” Lôi Thế Hiên thúc ngựa đuổi theo.

“Chuyện gì?” Tiêu Dục Kỳ quay đầu lại nhìn hẩn.

Ngựa của bọn họ song song đi tới.

“Người ở đây nhiều quá, chúng ta đến nơi thanh tĩnh một chút đi”. Hẩn nói.

“Nơi thanh tĩnh?” Tiêu Dục Kỳ suy tư về chỗ nào thích hợp.

Lôi Thế Hiên cười thần bí, nghiêng người tới gần bên tai y nói nhỏ:

“Đi rừng cây bên kia...”

Phương diện này tựa hồ có cái gì ‘Ám hiệu’, bởi vì Tiêu Dục Kỳ lập tức hiểu được ý đồ hẩn, nhất thời đỏ mặt.

Lôi Thế Hiên thập phần hưởng thụ biểu tình ngưng ngừng của y, hắc ha ha cười, dẫn đầu giá mã ly khai, Tiêu Dục Kỳ chỉ đành nhắm mắt theo sau.

Bên tràng thiếu nữ tiếc hận mà nhìn thân ảnh lưỡng kỵ tiêu thất.

Chú thích:

(1) “...Tần hướng chư hầu cùng tranh thiên hạ, không ở Tề, Tở, Yên, cũng không ở Triệu, mà ở giao giữa Hàn, Ngụy chư hầu cùng Tần tranh thiên hạ, không ở Tề, Sở, Yên, cũng không ở Triệu, mà ở biên giới Hàn, Ngụy...”

(3) “Xưa Phạm sư dùng cho Tần mà thu Hàn, Thương Ưởng dùng cho Tần mà thu Ngụy, chiêu vương tâm không có Hàn, Ngụy, mà xuất binh kiên quyết tiến công Tề, lúc tuổi đã cao, mà Phạm sư nghĩ đến ưu, trong trường hợp đó Tần kiêng kỵ giả, có thể gặp hĩ —”

#### 4. Chương 3

Ngựa hành tẩu mấy khắc chung, đi tới rừng cây bên ngoài mã tràng. Nơi này cũng trong phạm vi hoàng cung, nhưng bởi vì là chỗ hẻo lánh, bình thường đều ít có vết chân tới.

Lôi Thế Hiên dựa vào trí nhớ giá mã giữa cây cối rậm rạp tả xuyên hữu đột, Tiêu Dục Kỳ theo sát sau đó. Vó ngựa dẫm trên lá rụng phát ra tiếng vang tốc tốc, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng bay qua vài con sơn diều, cũng truyền đến tiếng kêu bén nhọn lạnh lốt của chúng.

Sau khi vượt qua mấy hàng khoan điệp thụ cao lớn, bọn họ rốt cuộc tới nơi — trước một gốc cây dong thụ dị thường cao lớn cổ xưa.

Dong thụ này cành lá rậm rạp tươi tốt, chiều rộng thân cây ít nhất năm người mới có thể vây quanh, vô số cành nhánh từ ngọn vẩy vươn ra, hình thành một cái thiên nhiên đại tán (dù).

Giữa cành lá rậm rạp, có thể mơ hồ nhìn thấy một gian thụ ốc đặc biệt xinh xắn.

Lôi Thế Hiên dừng dưới tàng cây, hắc không vội xuống ngựa, chỉ là nhàn nhã ngẩng đầu nhìn lên thụ ốc phía trên.

“Đã lâu không tới đây, không biết có tiểu diều vào làm tổ hay không.” Hắc cười nói.

“Không thể nào... Lần trước cửa sổ đều đóng kín lăm.” Tiêu Dục Kỳ vừa nói, ở phía sau hắc xuống ngựa, kéo ngựa đi tới bên cạnh hắc.

Lôi Thế Hiên mỉm cười với y, hết sức tự nhiên mà ôm lấy y, Tiêu Dục Kỳ dễ dàng ôm hắc xuống ngựa.

“Người khí lực càng lúc càng lớn...” Lôi Thế Hiên nhăn mặt nhăn mũi, tựa lên người hắc.

“Là điện hạ ngài không nặng”. Tiêu Dục Kỳ lắc đầu nói.

Tiêu Dục Kỳ để hắc đứng vững, chính y dắt ngựa của hai người đến một gốc cây nhỏ bên cạnh, cột chắc dây cương.

Lôi Thế Hiên ngồi trên rễ dong thụ nhô ra mặt đất, nhìn y không chuyển mắt.

Tiêu Dục Kỳ làm tốt công tác này xong, trở lại bên cạnh hắc.

“Phải... Đi lên sao?” Y lúng ta lúng túng hỏi.

Lôi Thế Hiên gật gật đầu, đứng lên đi đến bên một phía khác của dong thụ, một loạt dây thừng từ thụ ốc buông xuống.

Hắc quay đầu nhìn Tiêu Dục Kỳ, sau khi xác định y đã cùng qua đây, mới yên tâm mà leo lên trên. Tiêu Dục Kỳ ở dưới chuẩn bị hảo bảo hộ hắc.

Cuối cùng, Lôi Thế Hiên thuận lợi lên tới trên thụ ốc, hắc mở cửa gỗ ra, sau đó xoay người thúc giục Tiêu Dục Kỳ.

“Đi lên”.

“Được”. Tiêu Dục Kỳ đáp lại xong, nhanh nhẹn mà bám vào dây thừng, rất nhanh cũng lên tới.

Lên đến ngọn cây, y vừa mới dừng bước, đã bị nhân nhi nhanh nhẹn gấp rút kéo đi vào.

“Điện hạ...” Y khẽ gọi, bỗng nhiên bị lôi vào trong nhà khiến cho y nhất thời trọng tâm bất ổn, thiếu chút nữa áp trụ đối phương.

Lôi Thế Hiên đã chủ động ngồi trên nhuyễn mao thảm lót sàn, hẳn để Tiêu Dục Kỳ nằm sấp trên người mình.

Hắn ôm quanh cổ Tiêu Dục Kỳ, càng không ngừng hôn lên đỉnh đầu y.

Loại sự tình này họ không phải là lần đầu tiên làm, thụ ốc này chính là vì để che tai mắt mà dựng nên.

Lúc Lôi Thế Hiên đề xuất muốn tới nơi này, Tiêu Dục Kỳ cũng đã biết phải phát sinh cái gì.

Chỉ là, khi Lôi Thế Hiên bắt đầu cởi y vật hai người ra —

“Điện hạ... Ta...” Tiêu Dục Kỳ cầm tay hắn, dục nghênh hoàn cự (1).

(1) muốn đón nhận nhưng còn kháng cự. Đây cũng là xu thế chung của các pé thụ nhi?! ^^

Lôi Thế Hiên mở cái miệng nhỏ hồng nhuận, nói:

“Ta nói rồi, ‘lúc này’ phải kêu tên của ta.”

“Không phải vấn đề này...” Tiêu Dục Kỳ luống cuống.

Lôi Thế Hiên xấu xa cười.

“Ai, ta đã biết... Người là then thùng thôi...”

“Ta...” Tiêu Dục Kỳ đang muốn nói gì, đã bị Lôi Thế Hiên xoay người đặt ở dưới, đối phương không chút nào ngại ngùng mà ngồi vắt qua trên người y.

“Không cần sợ...Hết thấy để ta...” Lôi Thế Hiên quyến rũ liếm môi nói, hai tay bắt đầu cởi bỏ dây lưng Tiêu Dục Kỳ.

Vật áo Tiêu Dục Kỳ bị kéo xuống nửa thân trần trụi, nằm trên thảm mặc cho người làm thịt, y nuốt nước miếng, căng thẳng chờ đợi chuyện kế tiếp Lôi Thế Hiên muốn làm.

Lôi Thế Hiên kéo ra dục vọng đối phương đã lộ trạng thái bán cương, cúi đầu...

Trước dùng đầu lưỡi liếm lộng qua lại ở đỉnh, sau đó từ gốc bắt đầu liếm lên trên, đợi cho tất cả đều đã ướt, bắt đầu chậm rãi bỏ vào trong miệng, tay cũng không thể nhàn rãi, nếu không thì đè ép hai khóa tiểu cầu đáng yêu kia một chút.

“Ân... Ân...” Tiêu Dục Kỳ hanh, nơi tối mẫn cảm trên thân thể được liếm lộng mút tuyệt vời, y khó nhịn vịn vẹo.

Lôi Thế Hiên ghé vào giữa hai chân y, co miệng lại một chút mà nuốt vào nhả ra nam căn của y. Mỗi khi đầu đỉnh ra đến bên miệng, đầu lưỡi hắn linh hoạt liên chuyển động vài cái liếm trên lỗ nhỏ kia, hai mắt phủ kín hơi nước lại nhìn chăm chú vào phản ứng của đối phương.

“Hô... Hô... Hô...” Lưng Tiêu Dục Kỳ căng lên, hô hấp càng ngày càng cấp tốc.

Cảm thấy sinh vật trong miệng đã ngạnh không sai biệt lắm, Lôi Thế Hiên đứng dậy nhả ra.

“Chúng ta phải cùng ra...” Hắn nói như vậy, sau đó kéo quần mình xuống.

Cự vật trắng cứng trắng như tuyết hiện ra trước mắt Tiêu Dục Kỳ, y dường như theo bản năng hé miệng, để đối phương nắm vật kia đưa vào.

Miệng đã sớm quen thuộc quá trình này, không cần tốn quá nhiều thời gian liền đem ngạnh bóng toàn bộ hàm nhập.

“A...” Toàn bộ hạ thể Lôi Thế Hiên đặt ở trên đầu Tiêu Dục Kỳ, hấn ngửa đầu, lắc lư cái mông kéo nam cần, ở trong khoang miệng y vừa chặt vừa ẩm ướt trều tống.

Từ khi nào thì bắt đầu, chính mình đối với loại hành vi xấu hổ này trở nên thuần thực như vậy chứ... Tiêu Dục Kỳ hoảng hốt mà làm môi lưỡi vận động, dưới tình huống hạ thân mình còn cương, tâm hồn bay đến xa xôi hai năm trước —

Phòng yến hội Hoàng cung đang cử hành văn hội (tiệc tối) long trọng, hôm nay là sinh nhật mười bốn tuổi của Hoàng thái tử, cả triều văn võ tề tụ đầy phòng vì hấn chúc mừng.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi ở trên chủ trì, mà nay đã muộn, nhân vật chính — Thái tử gia tuần mỹ vô song, thì ngồi bên trái y.

Yến hội đã tiến hành một nửa, hiện tại mọi người bận bịu kính rượu hàn huyên, vì không để khung cảnh lạnh lẽo buồn tẻ tiếp diễn, giữa đại đường tiếp tục có ca nữ vũ nương biểu diễn, cổ nhạc thanh cũng không gián đoạn.

“Dục Kỳ... Ta choáng váng đầu...” Nhân nhi ngồi ở phía trước đột nhiên yếu ớt mà ngã về phía sau.

Tiêu Dục Kỳ vốn là giống như đầu gối đứng ở sau hấn kích động đỡ lấy hấn.

“Điện hạ, ngài làm sao vậy?” Tiêu Dục Kỳ lo lắng hỏi.

“Ta thật không thoải mái nga...” Lôi Thế Hiên rúc vào trong ngực y, Tiêu Dục Kỳ thấy khuôn mặt hấn đỏ bừng.

“Có phải hay không... Uống nhiều quá?” Y hỏi.

Lôi Thế Hiên cả người giống như bạch tuyết dính vào trên người tiểu thị vệ của hấn, hai mắt hấn phóng mị, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không ngừng làm nũng nói:

“Ta hảo khó chịu, hảo khổ... Thân thể thực nóng nga...”

Đối mặt vưu vật (báu vật) như vậy, Tiêu Dục Kỳ có điểm không chống đỡ nổi. Hấn trở thành thị vệ Thái tử đã hơn một tháng, vẫn là không hiểu cảm tưởng của hấn đối với mình, đối phương thân là thiên chi kiêu tử, lại ưa thích lại kề cận người bình thường không có gì đặc sắc như y, thường xuyên lấy ánh mắt dẫn dụ như có như không nhìn y, khiến y tê dại đến mức hôn đầu chuyển hướng (2), bất quá may mắn, mấy ngày nay hấn ngoại trừ đối với y ôm ôm ấp ấp ra, không còn làm ra loại hành vi ‘vượt rào’ lần trước...

(2) bất tỉnh mất phương hướng

Lại nói, Thái tử so với y chỉ nhỏ hơn bảy tháng, nhưng tâm tư cùng hài tử bằng tuổi hoàn toàn bất đồng, lúc thì cơ trí linh mẫn lúc thì lại không nhẽo ngang ngược. Cũng không biết hấn rốt cuộc là thông minh hơn người hay đơn thuần điều ngoa thành tính, nói tóm lại chính là làm cho người ta không thể nắm bắt.

“Dục Kỳ, ta muốn trở về phòng...” Mỹ nhân trong ngực y cọ xát nói.

Mặc dù còn không biết tính tình hấn, bất quá có thể khẳng định một điểm — Hoàng thái tử hoàn toàn là chúa làm nũng.

Tiêu Dục Kỳ theo lệnh hồi đáp:

“Vâng, tiểu nhân đây đưa ngài trở về.”

Sau khi bọn họ hướng Hoàng thượng thông báo, Tiêu Dục Kỳ dìu hấn ly khai.

Đi trong đăng hỏa sáng ngời trên hành lang không người, Lôi Thế Hiên thấp giọng kêu la:

“Ta đi không được...”

“A?” Tiêu Dục Kỳ dừng lại, hoang mang mà mở lớn miệng.

Lôi Thế Hiên bất mãn vì y trì độn, hấn quyết miệng, hướng y vươn hai tay.

“Cổng ta.”

Hắn hạ lệnh.

“Ách? Nga, vâng”. Tiêu Dục Kỳ lúc này mới hiểu ý, vội khom người ngồi xổm xuống.

Lôi Thế Hiên cảm thấy mỹ mãn mà dựa vào.

Tiêu Dục Kỳ công hắn dễ dàng đứng lên, tiếp tục hướng tấm cung Thái tử rảo bước. Toàn bộ khuôn mặt Lôi Thế Hiên vùi vào cổ y, nhắm mắt lại hấp thu ấm áp của y. Thịch, thịch, tiếng tim đập thanh thúy của đối phương cách tấm lưng rắn chắc truyền tới trước ngực hắn, giống như cùng hắn dung làm một thể, khiến cho hắn cảm thấy vô cùng yên bình cùng tường hòa.

Làn gió đêm di nhân thổi vào hành lang, đưa tới từng làn hương hoa, bên ngoài hoa viên, trong bụi cỏ truyền đến tiếng dế kêu.

Nhân nhi trên lưng không nói một tiếng, Tiêu Dục Kỳ một trận hoài nghi hắn có phải hay không đang ngủ. Thẳng đến trở lại trong phòng ngủ —

“Điện hạ, đã tới rồi.” Tiêu Dục Kỳ đặt hắn lên giường.

“Àn...” Lôi Thế Hiên vẫn là ôm y, tựa trên ngực y.

Thái giám cung nữ đã nhanh tay lẹ mắt bưng đến nước ấm khăn mặt, đang muốn hầu hạ hắn, hắn lại vội lui bọn họ.

“Các người đi xuống, để Dục Kỳ chiếu cố ta là được rồi.”

” Vâng, nô tài cáo lui.” Đầu lĩnh thái giám nghe lời mà dẫn dắt những người khác rời đi.

Tiêu Dục Kỳ tiếp nhận khăn mặt thái giám đưa, rất là khó xử, nhà y cũng là xuất thân giàu có, chính mình tuy rằng không phải thân kiêu nhục quý đại thiếu gia, nhưng cũng chưa từng chiếu cố người say, còn thật không biết phải hành động như thế nào.

Lôi Thế Hiên nhìn nhìn vẻ mặt của y, tựa hồ có thể đoán được tâm tư y một chút, mở miệng chỉ thị y.

“Giúp ta cởi giày.” Hắn nửa nằm ở trên giường, vươn một đôi chân thon dài.

“Vâng.” Tiêu Dục Kỳ bỏ lại khăn mặt, quỳ một gối vì hắn cởi trường ngoa.

“Thoát ngoại y.”

“Vâng.”

“Để ta nằm xuống đi.”

“Vâng.”

“Làm ướt khăn mặt.”

“Vâng.”

Một khẩu lệnh một động tác, Tiêu Dục Kỳ hoàn toàn không có tự chủ, giống như một ngốc đầu nga (ngỗng) bị hắn vấy xoay quanh.

Lôi Thế Hiên thì vừa bực mình vừa buồn cười, hắn còn chưa thấy qua thị tòng ngốc như vậy, bất quá bộ dáng y ngốc lảng lảng... Thật sự là đáng yêu cực kỳ.

“Tốt lắm, kế tiếp giúp ta lau mặt. Đây không cần ta dạy đi?” Hắn cho ra thông cáo cuối cùng.

“Nga, vâng”.

Tiêu Dục Kỳ vắt khô khăn mặt, ngồi vào trên mép giường vì hắn lau sạch mặt. Lôi Thế Hiên từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ y phục vụ, Tiêu Dục Kỳ chỉ lo dùng sức quá mạnh tổn thương da thịt trơn bóng trong suốt của hắn, nín thở, có bao nhiêu ôn nhu liền dùng bấy nhiêu mà lau rửa.

Đợi sau khi công tác này hoàn thành, Tiêu Dục Kỳ lại không biết mình nên làm cái gì.

“Ngô... Ta muốn uống nước.” Lôi Thế Hiên cuối cùng vẫn là hảo tâm mà nhắc nhở y.

“Vâng!” Tiêu Dục Kỳ lập tức chạy vội đi rót nước.

Y cẩn thận bưng chén trà đi đến bên giường.

Lôi Thế Hiên ngồi xuống, nhuỷễn nhuỷễn nói:

“Uy ta...”

“Nga.” Tiêu Dục Kỳ đem cái chén đưa đến bên môi hần, lại bị hần đẩy ra.

Lôi Thế Hiên đối mặt nhần thần bối rối của y, chỉ là kiều mỹ cười, sau đó đem ngón tay xanh miết đặt lên đôi môi có hơi mở ra của y, dụ hồng:

“Dùng nơi này uy...”

“Gi?” Tiêu Dục Kỳ thiếu chút nữa làm đổ nước.

Lôi Thế Hiên hai tay vòng lên cổ y, nói:

“Nhanh lên một chút”.

Tiêu Dục Kỳ rất muốn làm theo lời hần, nhưng thân thể nhất định làm trái đại não, kháng cự lại mệnh lệnh của ý thức.

Thấy y vẫn không nhúc nhích, Thái tử điện hạ mất hứng.

“Mau...” Hần nói.

Tiêu Dục Kỳ vẫn là không nhúc nhích.

Lần đầu bị người mình thương mực đắm (4) cự tuyệt như vậy, hần trong lòng cực kỳ mất hứng, nhưng mà hần biết đối với Tiêu Dục Kỳ không thể dùng cường, hần muốn y cam tâm tình nguyện khuất phục...

(3) công khai can đảm mà giương mắt

“Chẳng lẽ... Người không thích hôn ta?” Lôi Thế Hiên bỗng nhiên sử xuất chính sách dụ dỗ, cắn môi nước mắt lưng tròng nói.

“A? Ta... Ta...” Tiêu Dục Kỳ ấp a ấp úng, nói phải cũng không được nói không phải lại càng không xong.

Lôi Thế Hiên biểu diễn kỹ xảo hạng nhất, trong mắt lệ châu bắt đầu đảo quanh.

“Người chán ghét ta sao...Chán ghét đến ngay cả uy ta uống nước đều không muốn...” Hần bi thương ưu sầu mà nói.

Tiêu Dục Kỳ tâm lập tức nhuỷễn một nửa, liều mạng lắc đầu nói:

“Không có, ta như thế nào lại chán ghét người...”

Lôi Thế Hiên vừa nghe lập tức mở đôi môi đỏ mọng.

“Vậy người nhanh lên uy ta... Ta hảo khát nước nga...”

Tiêu Dục Kỳ đành phải bất chấp khó khăn hàm hạ một hơi nước, khoang miệng vừa tiếp xúc với nước trà ấm áp, liền đã quên phải uy hần, thực tự nhiên mà nuốt xuống.

“Người như thế nào chính mình uống?” Lôi Thế Hiên quở trách nói.

Nguyên là thể tích chén trà sẽ không lớn, này một hơi uống vào, nước cũng không thấy hơn phân nửa.

“Ta... Thực xin lỗi...” Tiêu Dục Kỳ mắc cỡ chết được, liều mạng gật đầu áy náy nói: “Vậy ta đi một lần nữa rót một chén lại đây...”

“Hừ! Không cần, ta muốn uống nước vừa rồi.” Hần liền sửa nhu nhược vừa rồi, bá đạo nói.

“Thế nhưng...Thế nhưng nước đã bị ta uống xong đi...Àn...” Tiêu Dục Kỳ còn chưa nói hết, một cổ nhiệt khí kéo tới, sau một khắc, bờ môi của y bị chặn lại.

Lôi Thế Hiên ghì chặt y không cho y né ra, hắn đem đầu lưỡi luồn vào miệng đối phương, tham lam hút mật dịch của y.

Tiêu Dục Kỳ bị hôn nhiệt tình như vậy, đầu oanh một tiếng, trống rỗng, hoàn toàn đã quên chống cự.

Lôi Thế Hiên vừa hôn vừa kéo y lên giường, đặt ở dưới thân, tay đi xuống tìm kiếm...

“A!” Tượng trưng nam tính yếu ớt của Tiêu Dục Kỳ bị hấn dùng lực kháp trụ, không khỏi la hoảng lên, đại não lập tức khôi phục thanh tỉnh.

Lôi Thế Hiên mặc kệ nhiều như vậy, tay cách lớp vải dệt xoa nắn.

Tiêu Dục Kỳ đẩy vai nhân nhi trên người mình ra, vừa vội vừa thẹn mà hô:

“Điện hạ! Không nên như vậy! Mau... Mau buông tay...”

“Vì cái gì? Như vậy không thoải mái sao?” Hấn gia tăng lực độ, giống như vô tội hỏi.

Dục vọng Tiêu Dục Kỳ dần dần biến ngành phát nhiệt, y ở trên gối lắc lắc đầu, cảm thụ vừa nan kham lại vừa khoái hoạt làm cho y mau khóc ra.

“Điện hạ... Cầu ngài... Cầu ngài không cần...” Y cầu xin.

Lôi Thế Hiên hôn hôn cái miệng của y, động tác trên tay không có giảm bớt mà nói:

“Loại sự tình này có cái gì hảo thẹn thùng? Người đã làm ta cũng từng làm a”.

“Thế nhưng... Thế nhưng...” Tiêu Dục Kỳ nức nở, y là từng có tự an ủi, kia là thiên tính nam nhân, không có biện pháp. Nhưng mà bị người khác như thế này... Hơn nữa đối phương còn là Thái tử điện hạ, bảo y có thể nào không thẹn thùng.

“Ngoan... Đừng khóc... Ta sẽ làm cho người càng thoải mái...” Lôi Thế Hiên ôn nhu an ủi, bắt đầu lột khổ tử của y.

Được giải thoát từ trong trói buộc, tiểu đồng tây (vật nhỏ mà ai cũng biết =)) nhảy ra, Lôi Thế Hiên một phen cảm, không chút do dự hàm tiến miệng.

Động tác hấn khiến Tiêu Dục Kỳ sợ tới mức cơ hồ cắn đầu lưỡi chính mình..

“Điện hạ... Điện hạ người làm cái gì...”

“Làm cho người thoải mái a...” Hấn giọng nói mơ hồ.

“Nha!” Côn thật mẫn cảm bị hàm răng bén nhọn gặm trúng, Tiêu Dục Kỳ đau tới mức kêu lên.

Lôi Thế Hiên biết lộng đau y, vội vàng rời khỏi, hấn xoa nắn hàm dưới có điểm mỗi nhừ của mình, lẩm bẩm:

“Như thế nào khó như vậy? Trên sách nói rất dễ dàng a”.

“A...?” Tiêu Dục Kỳ thở phì phò, không rõ hấn chỉ cái gì.

Thân thể Lôi Thế Hiên lướt qua đỉnh đầu y, ở dưới gối đầu rút ra một quyển sách, mở ra xem xét.

“Àn... Nguyên lai là như vậy... Còn có thể như vậy mà... Hiểu được...” Hấn vừa nhìn vừa lẩm bẩm lầu bầu.

“Điện hạ...?” Tiêu Dục Kỳ không hiểu nội tình nhỏ giọng mở miệng.

“Dục Kỳ, chúng ta thử làm theo sách một chút.” Hấn đem sách mở ra cho y xem.

Tiêu Dục Kỳ sau khi thấy rõ mặt trên tranh minh họa lại lần nữa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch — cơ thể hai người nam nhân trần truồng đang dùng tư thế 69 mập hợp, bên cạnh còn có văn tự giải thích kỹ càng tỉ mỉ, có thể nói đồ văn tịnh mạo (tranh & chữ giống nhau).

“Này... Này... Này...”

“Đến, thử một chút”. Lôi Thế Hiên cũng cởi khổ tử chính mình, hấn để Tiêu Dục Kỳ nằm xuống một chút, bản thân bò đến vị trí trên đầu y.

Tiêu Dục Kỳ thật sự khóc ra, vì cái gì y phải làm loại chuyện xấu hổ này? Y khóc thút thít cự tuyệt:

“Ta không cần làm, ta... Ách...”

Kháng nghị không có hiệu quả, lại bị côn thịt vừa ngạnh lại nhiệt không khỏi phân trần mà cắm vào cái miệng của y.

“A...Thật sự quá thoải mái...” Lôi Thế Hiên say mê nói, xoay mở cái mông làm cho vật cứng đi vào càng sâu, còn không quên ‘chỉ đạo’ y:

“Hấp chặt một chút, tránh răng nanh, dùng đầu lưỡi liếm...”

Tiêu Dục Kỳ một bên thút tha thút thít đáp, một bên bản năng nghe theo.

“Nga...Hảo bổng...Thật thoải mái...Vì cái gì người vừa học đã...” Lôi Thế Hiên tán thưởng y, bản thân cũng cúi xuống, nuốt tiến dục vọng đối phương.

“Ân... Ân... A...”

Trong phòng xuân ý vô hạn, tràn ngập khí vị tình ái.

Bọn họ hấp dục vọng lẫn nhau, bởi vì hai người đều rất trức trặc, không đến một khắc chung, liền cùng đạt tới cao trào, bắn ra trong miệng đối phương...

Kia là bọn hắn lần đầu tiên thân thể thân mật tiếp xúc, sau Lôi Thế Hiên nói với Tiêu Dục Kỳ, hắn là nhìn lên đồng cung đồ (xuân hoạ) của Hoàng thúc, thấy rất kỳ lạ cho nên mới muốn cùng y thử một chút. (nghe nói Ngũ đệ đương kim Hoàng thượng cũng hảo nam sắc).

Từ đó về sau, hai người liền trầm mê loại hành vi này (chủ yếu là Thái tử điện hạ thích). Thỉnh thoảng trong sách viết ‘Thiết tha giao lưu’, đương nhiên dưới rất nhiều tình huống Tiêu Dục Kỳ đều là người bị ép buộc...Nhưng mà y không thể phủ nhận chính mình quả thật cũng thích thú.

Trên sách giới thiệu rất nhiều kỹ xảo phương pháp, tuy nhiên, bọn họ đến nay còn chưa làm được ‘Bước cuối cùng’... Lôi Thế Hiên dường như có ‘kế hoạch’ khác...

## 5. Chương 4

Ba!

Đỉnh đầu bị một chưởng bụp xuống, Tiêu Dục Kỳ khôi phục thần trí, y khó hiểu mà ngóc đầu lên —— miệng còn hàm chứa ngạnh vật nóng rực.

Lôi Thế Hiên từ trên cao nhìn xuống y.

“Người cư nhiên phát ngốc.”

Sau đó hắn nắm tóc Tiêu Dục Kỳ, đem dục vọng mình rút ra.

Tiêu Dục Kỳ thầm kêu không ổn, Thái tử tính nết âm tình bất định, mình gặp họa chắc rồi. Quả nhiên, giây tiếp theo y đã bị hung mãnh bỏ nhào trên mặt đất — mỗi lần Lôi Thế Hiên kích động lên khí lực liền trở nên đặc biệt lớn...

Tay chân Tiêu Dục Kỳ bị tách ra, thân thể cùng hắn gắt gao dán sát vào nhau.

“Điện hạ...”

“Nói! Đang suy nghĩ cái gì?” Hắn nâng cằm y lên, híp mắt hỏi. Hắn không cho phép trong lòng Tiêu Dục Kỳ nghĩ bất luận kẻ nào ngoài hắn.

“Ta...” Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ toàn bộ hồng lên mà nói: “Ta chỉ là nghĩ tới chuyện trước kia...”

“Chuyện gì trước kia?”

“...” Tiêu Dục Kỳ thẹn thùng cúi đầu, Lôi Thế Hiên gương đôi mày liễu cong cong lên, đại khái đoán được là chuyện gì.

“Nguyên lai là như vậy a...” Hắc cười gian rộ lên, đầu lưỡi liếm lộng tiểu quả thực màu đỏ trước ngực y.

Tiêu Dục Kỳ lại bắt đầu thở dốc, hai tay giữ cánh tay đối phương, vừa giống muốn đẩy hắc ra, lại giống muốn đem hắc ôm chặt.

“Dục Kỳ... Hay dùng ‘tư thế kia’ làm đi.” Lôi Thế Hiên xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía y nằm úp sấp xuống, cái miệng nhỏ nhắn hàm trụ nam căn y.

“Ân...” Tiêu Dục Kỳ cũng há miệng đem cửa hắc nhét vào trong miệng mình.

Trong tiểu thụ ốc nhỏ hẹp lưu động tình sắc vị đạo nồng đậm...

Suy nghĩ hỗn độn mà mở mắt ra, trước mắt là một mảnh mơ hồ.

“A?” Tiêu Dục Kỳ kích động bật dậy, lại bị nhân nhi nằm sấp trước ngực y ngủ say gắt gao đè lên.

Trời ạ! Bọn họ cư nhiên cứ như vậy xích thân lỏa thể mà ngủ!

Y vội vàng nhìn phía ngoài cửa sổ — sắc trời đã có điểm hôn ám, bất quá thái dương còn chưa xuống núi, y liền thở dài một hơi.

“Điện hạ...” Y nhẹ giọng gọi, người trong ngực hừ vài câu, chậm rãi mở mắt ra.

“Ân...?” Lôi Thế Hiên oa ở trên người y, vừa nhu mắt vừa ngáp.

Tiêu Dục Kỳ chống thân mình ngồi dậy, giúp hắc kéo ngoại sáo (áo khoác) tùy ý khoác lên người.

“Chúng ta phải đi về.” Y thu thập y vật hai người vớt trên mặt đất.

“Nga...” Lôi Thế Hiên còn chưa tỉnh ngủ, hỗn hỗn ách ách mà tùy ý y mặc xong y phục cho mình.

Sau khi hai người mặc xong, theo thang dây đi xuống.

Ngựa bọn họ còn ở chỗ cũ, đang cúi đầu ăn cỏ, Tiêu Dục Kỳ đi qua dắt bọn nó lại.

Lôi Thế Hiên tựa vào trên lưng y, vòng tay qua ngực y làm nũng nói:

“Ta muốn ngồi chung một con ngựa với ngươi.”

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ cười khổ, hiện tại hắc lại biến trở về một chúa làm nũng.

Bọn họ ngồi trên ngựa Tiêu Dục Kỳ, chậm rãi ra khỏi rừng cây. Lôi Thế Hiên ngồi phía sau, Tiêu Dục Kỳ một tay dắt ngựa của mình, tay kia thì kéo dây cương tọa kỵ của Lôi Thế Hiên.

“Dục Kỳ, tháng sau ngươi liền ‘cập quan’ (1) đi? ” Cầm hắc gác ở trên vai y, vô cùng thân thiết mà ôm thắt lưng y.

“Đúng vậy a, tháng sau mười sáu... Làm sao vậy?”

“Vậy ngươi phải về nhà ăn mừng sao?”

“Ân... lần trước cha tiến cung thì kêu ta trở về”. Từ khi làm thiếp thân thị vệ của Thái tử, Tiêu Dục Kỳ cũng rất ít về nhà, bất quá Lôi Thế Hiên phê chuẩn phụ thân y mỗi tháng tới gặp y một lần. Năm rồi sinh nhật y cũng trải qua trong hoàng cung, bất quá lần này là sinh nhật mười sáu tuổi, nói cách khác y phải bước vào ‘Thành niên’, ý nghĩa không giống, y cũng hy vọng có thể về nhà đoàn tụ cùng phụ mẫu tỷ tỷ.

Không biết bá đạo Lôi Thế Hiên có thể hay không phê chuẩn đây... Hắc cũng không dám ôm hy vọng quá lớn.

Ngay khi y như đi vào cõi thần tiên, nhân nhi phía sau hỏi:

“Ngươi muốn trở về không?”

“A? Ta... Ân...”

” ‘Ân’ cái gì? Muốn trở về liền trở về đi”.

“A?” Tiêu Dục Kỳ hoảng sợ, câu trả lời sáng khoái như vậy là y chưa kịp chuẩn bị.

“Ta nói, ta đáp ứng cho người về nhà”. Lôi Thế Hiên lặp lại một lần nữa, trong giọng nói hần mang theo một tia ý vị tình nghịch.

Tiêu Dục Kỳ nghiêng đầu rất muốn xem biểu tình hiện tại của hắn một chút, Lôi Thế Hiên lại hướng hai má y hôn một cái.

“Điện hạ...” Y dù sao vẫn cảm thấy không thích hợp.

Ở góc độ y nhìn không tới, trong mắt Lôi Thế Hiên lóe âm mưu quang mang, hắn giả hoạt mà cười rộ lên.

“Ha ha... Không cần cảm tạ ta”. Hắn ôm chặt Tiêu Dục Kỳ, khuôn mặt thoải mái tựa vào gáy y.

Thái dương tây tà, ngựa đón ánh nắng chiều, chậm rãi đi trở về hoàng cung.

Ngày nọ sinh nhật Tiêu Dục Kỳ, Lôi Thế Hiên đúng hẹn bảo xe ngựa đưa y trở về nhà — Trần Nam tướng quân phủ.

Bao lâu không gặp được nhi tử, Tiêu phu nhân ôm y, hỉ cực mà khóc, tỷ tỷ đã xuất giá của Tiêu Dục Kỳ cũng cùng trưởng phu trở về. Buổi sáng, cả nhà vui vẻ ăn một bữa cơm đoàn viên.

Tịch gian, Tiêu mẫu không ngừng gấp đồ ăn cho nhi tử, phụ thân tỷ tỷ cũng hỏi han ân cần, mọi người nói chuyện nhà, không khí hòa hợp. Tiêu Dục Kỳ cảm thụ được thân tình ấm áp đã lâu không gặp, ít muốn trở lại hoàng cung nữa.

“Dục Kỳ, ăn nhiều một chút, đây là đường thố bài cốt (2) người thích nhất, nương tự mình làm cho người”. Tiêu mẫu bắt chắp chính mình ăn, vội vàng giúp ái tử thêm thức ăn.

“Đa tạ nương, người cũng ăn đi.” Dục Kỳ rất hiếu thuận nói.

“Ừ, ngoan”. Tiêu mẫu vui mừng cười, nhi tử tuy rằng đã tính là thành niên, nhưng ở trong mắt mẫu thân, y vĩnh viễn là một tiểu hài tử cần chiếu cố.

Tiêu Chấn Hải buông chén rượu hỏi:

“Dục Kỳ, điện hạ muốn người chừng nào thì trở lại?”

“Nga, điện hạ nói ta có thể trụ hơn hai ngày cũng không sao.” Tiêu Dục Kỳ nuốt vào một miếng cơm trả lời.

“Ân... Dù sao người là thiếp thân thị vệ của điện hạ, cũng không tiện lưu lại nhà quá lâu, ngày mai nên...” Tiêu Chấn Hải còn chưa nói hết, đã bị Tiêu mẫu hung hăng ngăn lại.

“Đây là nói cái gì? Nhi tử thật vất vả trở về một lần, đương nhiên phải trụ trên vài ngày”.

“Nương, không có việc gì”. Tiêu Dục Kỳ xấu hổ cười, chuyển hướng phụ thân nói: “Điện hạ muốn ta trước ngày mốt trở về là được.”

“Ân, vậy ngày mốt trở về đi.” Tiêu Chấn Hải gật đầu.

“Lại nói...” Tiêu mẫu bắt đầu oán giận, nói liên miên: “Tuy rằng có thể làm thị vệ điện hạ là thực quang vinh... Thế nhưng chẳng lẽ người phải ở trong hoàng cung suốt như vậy sao? Hơn nữa... Người cũng không có cơ hội tấn chức gì”.

Hai phụ tử Tiêu Dục Kỳ không nói chuyện, nhưng tỷ phu y lại nói chen vào:

“Đúng vậy a, ta cũng thấy không ổn, với năng lực Dục Kỳ hắn là giống nhạc phụ đại nhân như vậy, trên chiến trường phần đầu một phen trở nên nổi bật thôi”.

“Ta không phải muốn Dục Kỳ đi đánh giặc...” Tiêu mẫu giải thích.

“Như vậy a... Như vậy ít nhất đi thi võ Trạng Nguyên đi?” Tỷ phu nói.

Tiêu Chấn Hải trầm thấp mở miệng:

“Được rồi, ta đều nghĩ qua...”

“Lão gia?”

“Nhạc phụ đại nhân?”

Mọi người chăm chú lắng nghe.

“Dục Kỳ, chờ tiếp qua một khoảng thời gian, ta liền hướng Hoàng thượng xin chỉ thị, nhượng người theo ta đến quân doanh.” Ông nói với Tiêu Dục Kỳ.

Tiêu Dục Kỳ nhớ tới lời Lôi Thế Hiên ngày đó nói —— “Ta không cho phép người ly khai ta.” ... Y quả thật cũng không muốn cùng hắn phân khai...

Y trầm mặc không nói.

Tuy rằng không tán thành nhi tử nhập ngũ, nhưng đối với quyết định của nhất gia chi chủ, Tiêu mẫu cũng khó mà nói cái gì.

“Dục Kỳ? Người cảm thấy như thế nào?” Tiêu Chấn Hải hỏi.

Tiêu Dục Kỳ hiểu rõ lập trường của mình, cuối cùng nói:

“Ân... Ta... Nếu Hoàng Thượng nói đáp ứng, ta đương nhiên làm theo lời phụ thân...”

Tiêu Chấn Hải vừa lòng điểm đầu.

Không khí có điểm ngưng trọng, tỷ phu hoà giải mà nâng chén rượu lên nói:

“Được rồi, hôm nay là ngày lành, Dục Kỳ, chén này tỷ phu kính người”.

“Đa tạ tỷ phu”. Tiêu Dục Kỳ cười cùng hắn bính bôi (cụng ly), sau đó tỷ tỷ cũng gia nhập, hiện trường lúc này mới lại hoạt lạc lên.

“Đúng rồi”. Tỷ phu bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Dục Kỳ đã cập quan, có phải hay không cũng nên đi ‘kiến thức’ một chút?”

“A?”

Mọi người không biết hắn chỉ cái gì.

“Nhạc phụ đại nhân... Chính là ‘cái kia’ nha...” Hắn lắc tửu hồ (bầu rượu) khảm hoa văn nói.

Tiêu Chấn Hải sau một lúc lâu sững sốt, rốt cục hiểu được.

“Ha ha... Người là chỉ ‘cái kia’”. Ông nhìn nhi tử, cười đến có chút ‘không có hảo ý’.

“Đúng vậy a, trạch nhật bất như chàng nhật (3), đêm nay phải đi đi? Nghe nói ‘nơi đó’ rất không tồi”. Tỷ phu nói.

“Ừ ừ, phải đi ‘nơi đó’ “.

Bọn họ hiểu ý mà cười.

Ba người còn lại không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ họ đang làm ám hiệu gì.

“Ha ha ha ha...”

“Đại gia, ngài uống nhiều một chút, rượu này không tệ đâu.”

“Được được... Ân, không tệ.”

“Ha ha a...”

Tiêu Dục Kỳ thân thể cứng ngắc, đóng đinh ở trên ghế.

Khắp phòng tràn ngập mùi rượu và son phấn, cùng thanh âm các nam nhân nữ nhân chơi đùa trêu ghẹo.

Y không thể tưởng được phụ thân cùng tỷ phu nói “Kiến thức” một chút cư nhiên là loại sự tình này!

Hôm nay đêm vừa xuống, bọn họ liền thần bí hề hề đem hắn xuất môn, dĩ nhiên là muốn dẫn hắn đến câu lan viện kinh thành tối hưởng thịnh danh —Hương Phẩm lâu!

Phụ thân còn hện vài thúc bá hảo hữu đến, họ bao hạ một tiểu thính, đưa tới vài cô nương mỹ mạo, cứ như vậy vui vẻ.

Tiêu Dục Kỳ bị ‘phân phối’ đến một người tên là ‘Hiếu Điệp’ cô nương, nghe nói nàng là tối hồng hoa nương chi nhất, niên kỷ so với y cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng nhân sinh kinh nghiệm nhất định cao hơn hẳn mấy cấp.

Nàng mặc lục sắc khinh sa y thường, không ngừng kính rượu Tiêu Dục Kỳ, thân thể càng dựa vào càng gần.

Tiêu Dục Kỳ toát mồ hôi lạnh, vẫn khéo léo cự tuyệt, thân mình lại một tấc cũng không dám di động. Phụ thân cùng tỷ phu ngồi ở bên cạnh đối diện y, hào sảng mỗi người ôm một cô, đối với các cô nương lại ai mang rượu đến cũng không cự tuyệt, tỏ rõ muốn làm ‘mẫu’ cho y.

“Dục Kỳ, không cần câu nệ như vậy a, Hiếu Điệp cô nương cũng sẽ không ăn người, nàng thực hiền hoà”. Tỷ phu ha ha cười.

“Ha ha...” Tiêu Dục Kỳ tương đương không biết làm sao, đành phải trưng ra một vẻ tươi cười miễn cưỡng.

“Đến, Tiêu công tử, uống chén này đi”. Hiếu Điệp cười duyên đưa rượu.

“Ách... Ân.” Tiêu Dục Kỳ rốt cục cố mà uống xuống, trong lòng cầu khẩn mau mau cho y sống qua đoạn thời gian này.

Minh nguyệt cao chiếu.

Vài thị vệ hộ tống một kiệu tử hào hoa, dừng ở trước cửa Trấn Nam tướng quân phủ.

Môn ngoại thủ vệ tướng sĩ hỏi:

“Người nào?”

Một thị vệ cao lớn đi lên trước, xuất ra kim bài chứng minh thân phận nói:

“Chúng ta là Thái tử điện hạ phái tới, muốn gặp Tiêu thị vệ”.

“Nga...” Môn vệ thấy rõ chữ ở mặt trên bài tử, xác thực là người trong hoàng cung, hẳn thành thật trả lời: “Thật xin lỗi, công tử chúng ta cùng lão gia xuất môn”

“Xuất môn?” Thị vệ giật mình, chạy đến cạnh cửa kiệu, loan hạ thân thấp giọng hướng về phía bên trong nói gì đó.

Bởi vì cách rất xa, môn vệ cũng nghe không rõ hẳn nói cái gì, chính là tò mò đoán thân phận người trong kiệu.

Sau khi nhận được câu trả lời, thị vệ đi đến trước mặt môn vệ, hỏi:

“Như vậy xin hỏi, Tiêu công tử bọn họ đi nơi nào? Chúng ta có việc gấp muốn tìm y.”

“Việc gấp a? Vậy muốn hay không chúng ta phái người đi thông tri lão gia?”. Môn vệ khấn trương lên.

“Không cần, thỉnh nói cho chúng ta biết địa chỉ, chúng ta đi tìm là được.”

Môn vệ vội vàng công đạo nói:

“Lão gia hình như mang công tử đi ‘Hương Phẩm lâu’ “.

“Hảo, đa tạ người”.

Thị vệ rời đi, trở lại trước kiệu tử báo cáo cho người ở bên trong.

“Hương Phẩm lâu? Chỗ nào?” Giọng nói thanh thúy truyền ra.

“Hồi điện hạ”. Thị vệ đề thấp thanh âm nói: “Đó là câu lan viện tối nổi danh kinh thành”.

“Chính là kỹ viện?” Thanh âm bên trong tăng cao mấy lần.

“Đúng vậy”.

“Được...Lập tức đưa ta đi”. Trong ngữ khí âm trầm hàm chứa trệ trệ nộ khí.

“Vâng”. Thị vệ đứng thẳng người, khoát tay, hô: “Khởi kiệu”.

Kiệu phu chỉnh tề nâng kiệu tử lên, y nha y nha xuất phát.

Chú thích:

(1) ‘cập quan’: tới tuổi đội mũ (theo QT). Nhưng ta nhớ ở đâu có đọc qua là 16 tuổi là tới tuổi búi tóc. Dù nghĩa nào thì cũng là tới tuổi trưởng thành.

(2) đường thố bài cốt : món sườn xào chua ngọt, đưa hình cho mọi người thêm chơi! =)))

(3) trạch nhật bất như chàng nhật: tiếng Trung : ,QT: cái lương không bằng bạo lực => chả hiểu gì cả!  
Ta nghĩ câu này chắc là ‘làm gì thì làm liền’.

## 6. Chương 5

“Tiêu công tử, người còn chưa ăn sao? Nào...” Hiểu Diệp gấp một miếng đồ ăn, vô cùng thân thiết hướng bên miệng Tiêu Dục Kỳ.

“Đa tạ, ta... Ta không đói bụng.” Tiêu Dục Kỳ lặng lẽ ngồi xa ra một chút.

“Không ăn đồ ăn, vậy có muốn ăn điểm tâm hay không?” Hiểu Diệp từng bước tới gần, bộ ngực đầy đặn lại dựa sát vào một chút.

Tiêu Dục Kỳ trong lòng kêu khổ thấu trời, y đã muốn ngồi ở mép ghế, động nữa sẽ ngã xuống.

“Ha hã a...” Hiểu Diệp cười quyến rũ, biết con mồi này không thể chạy thoát. Vì thế nàng dứt khoát đứng lên, đặt mông ngồi lên đùi y.

“Hiểu Diệp cô nương...Cái kia...A đề!” Tiêu Dục Kỳ muốn bảo nàng đi ra, còn chưa nói xong, liền hắt xì thật lớn.

“Ai nha, công tử ngài làm sao vậy? Cảm lạnh sao?” Hiểu Diệp vội vàng quan tâm hỏi.

“Ta... Ta không sao...”

Tiêu Dục Kỳ không dám nói, hương vị gai mũi trên người nàng đã sớm làm cho cái mũi y phát toan, hiện tại nàng dựa vào gần như vậy, không thể kiềm được.

Cảm giác trong xoang mũi lại một trận ngứa, y vội vàng cúi đầu bình khí.

Cánh tay Hiểu Diệp như thủy xà (rắn nước) vòng qua y, khuôn mặt để sát vào y, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

“Công tử như thế nào không dám nhìn ta? Bộ dạng ta thực đáng sợ sao?”

“Không phải... Ách...” Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Dục Kỳ bị nàng nâng lên, chuyển hướng nàng, bị ép buộc đối diện với nàng.

“Công tử... Ngài nói, người không nhìn ta, là bởi vì ta không đủ đẹp sao?” Hiểu Diệp thở khí như lan, lấy ngữ khí câu dẫn ôn nhu nói.

Tiêu Dục Kỳ bị bức bất đắc dĩ, quét qua khuôn mặt kia vài lần — khuôn mặt bị son phấn tu xát quá mức, có vẻ tái nhợt, vô pháp so sánh với ‘người kia’ trắng hồng trong sáng long lanh mi mao được bút than họa vừa đen vừa mảnh, cực kỳ mất tự nhiên, không giống ‘người kia’ trời sinh loan loan liễu diệu mi, người ta là một cọng tạp mao cũng không có đôi mắt thì thật lớn thật tròn, thể nhưng vô sinh khí, đôi mắt ‘người kia’ chính là thủy linh thấu triệt, chớp một cái như biết nói môi càng không cần nhìn, đồ tươi đến dọa người, hình dạng cũng so ra kém ‘người kia’ nhu nhuận như đóa hoa... (câu ‘người yêu trong mắt hóa Tây Thi’ chính là đây =.=)

Nói tổng thể, vị Hiểu Diệp cô nương này căn bản không có một phần mười mỹ mạo của ‘người kia’.

“Công tử? Đáng ghét, ngài sao lại không nói?” Hiểu Điệp nũng nịu nói.

Không được... Ngay cả thanh âm làm nũng đều không có nũng nịu, mềm mại như ‘người kia’.

“Kia... Cái kia...” Tiêu Dục Kỳ thật sự không đành lòng đả kích nàng, bắt quá vị son phấn nồng đậm xông vào mũi, y cũng mau lộ ra vẻ tức giận, biểu tình trên mặt thống khổ vằn vẹo.

Cứu mạng a... Y không tiếng động mà kêu thầm, lấy ánh mắt cầu trợ nhìn về phía phụ thân cùng tỷ phu, thấy tất cả bọn họ đều say khướt mà ôm cô nương trên đũa, nhìn cũng không nhìn y. (Người ta đi phiêu kỹ thì sung sướng khoái hoạt, ẻm lại kêu cứu mạng! TT^TT)

“Công tử...” Hiểu Điệp vênh cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi đưa tới gần... sắc mặt Tiêu Dục Kỳ bắt đầu xám ngắt —

“A đế! A đế! A đế! A đế!” Nhấn nại lâu như vậy, rốt cục bạo phát, y liên tục đánh bốn cái hất xì lớn.

“A...” Hiểu Điệp bị nước miếng văng lên mặt, thét chói tai từ trên đùi y nhảy dựng lên.

“Thực... thực xin (lỗi)... A đế!” Tiêu Dục Kỳ xoa cái mũi, lại là một cái hất xì, Hiểu Điệp vội vã né ra xa y ba thước.

Những người đang có mặt ở đó dừng lại, vẻ mặt quái dị mà nhìn bọn họ.

“Các người làm cái gì?” Tiêu Chấn Hải nhíu mày hỏi.

“Không... Không có gì...” Tiêu Dục Kỳ đỏ mặt hổ thẹn cúi đầu.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa tức tức truyền đến.

“Ai nha, quấy rầy các vị thật không phải.” Tú bà trang điểm đậm, lắc lắc cái móng phỉ đại đi vào.

“Chuyện gì?” Tiêu Chấn Hải chuyển hướng nàng.

“Là như vậy, có một vị khách nhân điểm danh kêu Hiểu Điệp bồi hấn, ai nha, thật sự có lỗi... Bởi vì hấn thực kiên trì, cho nên...”

“Vậy sao được? Hiểu Điệp phải bồi Tiêu công tử của chúng ta nha”. Tỷ phu Tiêu Dục Kỳ là người đầu tiên đứng dậy.

“Nga... Ta không sao...” Tiêu Dục Kỳ thật sự là không ngại, y nói với tú bà: “Như vậy, thì để Hiểu Điệp cô nương đi thôi...”

“Ôi, Tiêu công tử thật là thông tình đạt lý...” Tú bà đang muốn nói lời cảm tạ, tỷ phu Tiêu Dục Kỳ chen vào:

“Uy, Dục Kỳ, Hiểu Điệp cô nương đi rồi ai tới tiếp người?”

“Ta không cần...”

“Việc này công tử yên tâm.” Tú bà sớm có chuẩn bị, khanh khách cười nói: “Ta đã thỉnh một vị cô nương đến bồi Tiêu công tử, cam đoan không kém Hiểu Điệp nga.”

“Phải không? Vậy còn không mau mau kêu nàng tiến vào.” Tỷ phu Tiêu Dục Kỳ hưng trí bừng bừng nói.

“Được được”. Tú bà đáp lời, đẩy Hiểu Điệp ra bên ngoài, một bên nói: “Vũ Diên cô nương thỉnh tiến vào”.

Vũ Diên?

Tên này sao lại quen như vậy? Tiêu Dục Kỳ thoáng chốc giật mình.

Y ở nơi nào đã nghe qua... Ai, nhất thời nghĩ không ra.

Đang buồn rầu, một thân ảnh phần lam sắc chậm rãi đi vào trong phòng.

Sau khi nàng tiến vào cũng không liếc mắt nhìn những người khác một cái, trực tiếp đi đến trước mặt Tiêu Dục Kỳ, y ngẩng đầu, không khỏi kinh thán, cô nương này đâu chỉ không kém so với Hiểu Điệp, tương chừng

như còn đẹp hơn nàng vài phần. Bất quá, không chỉ có tên, vì sao ngay cả diện mạo cũng giống như đã từng quen biết?

Mọi người sau khi thấy rõ diện mạo của nàng, cũng đều phát ra tiếng thở dài kinh diễm.

Tú bà cười nói:

“Vị này chính là Vũ Điện cô nương, Vũ Điện, người phải hảo hảo chiêu đãi Tiêu công tử”.

Nàng sau khi nói xong thức thời mà khép cửa, ly khai.

Vũ Điện cô nương hạ thấp người, ngồi ở bên cạnh Tiêu Dục Kỳ.

“Ách...” Y lại vô thố, cô nương kia cúi người tiếp cận y, mũi mắt nhẹ nhàng tựa vào ngực y, làn hương khí cùng cảm giác quen thuộc này là...

“Oa!” Tiêu Dục Kỳ đột nhiên cả người nhảy dựng lên, làm đổ nhào chén rượu cùng đĩa ở trên bàn.

“Dục Kỳ? Người làm cái gì?” Đám người nghi hoặc chú mục về phía y, khuôn mặt của y quả thực giống như nhìn thấy quỷ.

“Thái...” Y chỉ vào Vũ Điện cô nương đang muốn la to, lại bị đối phương nhào vào trong ngực, một phen che cái miệng của y.

“Thái? Thái cái gì? ” Tỷ phu y hỏi.

‘Vũ Điện’ buông tay, mãnh nháy mắt với Tiêu Dục Kỳ, khoe miệng hàm chứa nụ cười ngọt ngào.

“Không có gì...” Tiêu Dục Kỳ vẻ luống cuống, liều mạng lắc đầu, lung tung giải thích nói: “Ta là nói, ừ...Ta là nói, thái...thái mỹ”. (quá...quá đẹp)

“Như vậy a? Ha ha.” Mọi người cũng cười rộ lên.

Ồ... Các người cười đến thật vui vẻ, Tiêu Dục Kỳ ở trong lòng kêu thảm thiết. Phải chi mà các người biết vị ‘Vũ Điện’ này là đường đường Hoàng thái tử điện hạ, chỉ sợ mỗi người sợ tới mức miệng sùi bọt mép đi...

Thái tử điện hạ nam phần nữ trang len lén kề sát lỗ tai y, thấp giọng nói:

“Đến phòng khác đi!”

Đối với lời hắt nói Tiêu Dục Kỳ làm sao dám không theo? Vội vàng gật đầu.

“Cái kia...Các vị, ta... Ta muốn cùng Vũ Điện cô nương đi ra bên ngoài...” Y nói.

Phụ thân y cùng tỷ phu đáng cười sáng rõ, tỷ phu giễu cợt y nói:

“Ha hử, người tiểu tử này thực nôn nóng nha...Thấy người ta bộ dạng đẹp, thái độ liền không giống”.

“Ta... Ta không có...” Tiêu Dục Kỳ mặt đỏ lên, Lôi Thế Hiên ôm thắt lưng y.

“Còn nói không có? Vừa rồi Hiếu Diệp cô nương kia ngồi ở trên đùi người người cũng không phản ứng”. Tỷ phu không biết sống chết thêm một câu.

Ngồi ở trên đùi?

Lôi Thế Hiên bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, cánh tay vòng qua bên hông Tiêu Dục Kỳ đột nhiên tăng lực độ, khiến cho y một trận phát run.

Cái này nguy rồi!

Tiêu Dục Kỳ thắm hề hề mà nhìn đôi mắt chứa đầy lửa giận của hắn.

“Kia...Ta...Ta cáo từ”. Y nói xong, cuống quýt lôi kéo hắn chạy tới ngoài cửa.

Tỷ phu ở phía sau kêu lên:

“Hảo hảo cố gắng, phải ‘làm’ như thế nào tự mình biết đi?”

Chỉ nghe mọi người một trận cười vang.

Rời tiểu thính vài bước, Lôi Thế Hiên đột nhiên đem y kéo trở về.

“Bên này”. Hấn kéo y vào gian phòng bên cạnh đã sớm chuẩn bị tốt, vừa vào liền khóa cửa.

Lôi Thế Hiên thô lỗ đem trâm cắm đầy đầu nhỏ ra, dùng sức vứt trên mặt đất, phát ra thanh âm khuông khuông đương đương, sau đó xuất ra khăn lụa tùy tiện lau quét son trên mặt.

Tiêu Dục Kỳ bị tình tự phiền táo của hấn dọa, không dám quá tiếp cận hấn.

“Điện hạ, ngài như thế nào ở...” Y đang muốn hỏi, liền bị thô bạo đẩy ngã lên giường, môi đối phương áp xuống.

Lôi Thế Hiên cuồn dả giày vò đôi môi cánh hoa của y, vừa gặm vừa mút.

“Điện hạ... Ân...”

Tiêu Dục Kỳ thống khổ rên rỉ, môi bị cắn đến đỏ bầm.

Lôi Thế Hiên một bên hôn một bên kéo y phục đối phương xuống, hai tay tìm kiếm điểm nhỏ bé nhô ra trên ngực trơn nhẵn, sau đó dùng sức ngấu.

“Ô!” Tiêu Dục Kỳ khó chịu cong người lên.

Lôi Thế Hiên rời môi y, dọc theo cổ một đường hôn đi, cuối cùng dừng lại, hàm chứa trong đó một viên tiểu quả thực đỏ tươi.

“Điện hạ... Điện hạ... Van cầu ngài không cần...” Nhũ tiêm bị răng cắn không chút thương tiếc, vừa đau lại vừa tê dại, Tiêu Dục Kỳ thấp giọng rên rỉ.

“Người cư nhiên đến chỗ này!” Lần đầu tiên Lôi Thế Hiên mở miệng nói chuyện sau khi vào phòng, hấn phần hận không chịu nổi mà tiếp tục cưỡi khổ đầu Tiêu Dục Kỳ.

“Không phải... Là cha bọn họ...”

“Không cần giải thích! Người không phải chơi rất vui vẻ sao? Còn để cho người khác ngồi ở trên đùi người!” Hấn càng nghĩ càng giận, thô bạo bắt lấy đùi y, móng tay hăm tiến thật sâu vào làn da.

“Ta không phải...” Tiêu Dục Kỳ đau đến khóe mắt ứa lệ.

Lôi Thế Hiên mặc kệ y, lạp hạ khổ tử của y, cúi đầu hàm chứa dục vọng y, bắt quá động tác tuyệt không ôn nhu. Hấn còn tựa như trừng phạt dùng răng nanh gặm đỉnh bộ phận tối mẫn cảm kia.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm nức nở, hấn dừng lại, ngẩng đầu.

Tiêu Dục Kỳ hai tay bịt mắt, lệ từ đáy mắt chảy xuống.

“Dục Kỳ?” Hấn gọi.

“Ô... Ô...” Tiêu Dục Kỳ một mực thấp giọng thút thít.

“Dục Kỳ? Làm sao vậy? Đau không?” Hấn lúc này mới hơi tỉnh táo lại một chút, bò đến trên người y, đau lòng lau đi nước mắt y.

Nghĩ đến mình vô duyên vô cớ bị mang đến chỗ này, nhận hết dày vò, bây giờ còn phải bị người tâm ái hiểu lầm, Tiêu Dục Kỳ càng khóc càng lợi hại.

“Ô... Ô... Ô...”

“Thật là...” Lôi Thế Hiên thán khí, yêu thương mà vuốt ve sợi tóc trên trán y.

“Nhi tử tướng quân này sao lại thích khóc như vậy a?” Hấn trêu ghẹo y nói, thấy y vẫn không ngừng được nước mắt, Lôi Thế Hiên dứt khoát một phen ngăn chặn đôi môi không ngừng run rẩy của y.

Lần hôn này cùng lần trước hoàn toàn bất đồng, vừa thương tiếc lại ôn hòa.

Tiêu Dục Kỳ tiếp tục nức nở, ôm chặt hấn, vươn lưỡi đáp lại.

Hàm hàm nước mắt tràn ngập khoang miệng hai người, không chút nào ảnh hưởng nộ hân hương vị diễm mật này.

Lôi Thế Hiên liếm phiền môi bị chính mình cắn đứt da, ngón tay lau thủy ngân trên mặt y, ôn nhu áy náy nói:

“Thực xin lỗi, còn đau không?”

Tiêu Dục Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, hốc mắt y hồng hồng, nước mắt thật vất vả mới ngừng.

Lôi Thế Hiên nhanh ôm chặt y, ghé vào lỗ tai y thấp nam:

“Ta thực sinh khí nha... Vốn dĩ vui vẻ muốn tới nhà người tìm người, ai biết người cư nhiên chạy tới chỗ này lêu lổng... Còn để cho loại nữ nhân cấp thấp kia chạm vào người!”

“Ta không có chạm qua nàng a...” Tiêu Dục Kỳ rầu rĩ nói.

“Àn... Ta đã biết, đáng giận chính là nữ nhân kia, ngày mai ta sẽ đem chỗ không đứng đắn này niêm phong!” Hắc cảm giận nói.

“Này... Như vậy không tốt lắm đâu...” Tiêu Dục Kỳ cả kinh, nghĩ thầm không thể vì mình mà liên lụy người vô tội.

Lôi Thế Hiên chống người lên, thâm tình ngưng mắt nhìn y.

“Người không muốn ta làm như vậy?” Hắc hỏi.

Tiêu Dục Kỳ gật đầu.

“Chính là... Chính là chuyện rất nhỏ a... Cho nên...” Y không hy vọng Lôi Thế Hiên bị người cho là một vị quân chủ ‘không phân tốt xấu’.

Lôi Thế Hiên mỉm cười, hôn y một cái.

“Hiểu rồi, có người cầu tình, ta tạm thời buông tha bọn họ”.

Tiêu Dục Kỳ rốt cục cũng lộ ra nụ cười.

“Đúng rồi...” Y nhớ tới cái gì, hỏi: “Người tìm ta có phải hay không có chuyện gì trọng yếu?”

“Nga... Đúng vậy, chuyện thực trọng yếu, nháo một hồi như vậy hại ta thiếu chút nữa quên mất”. Lôi Thế Hiên đứng dậy, bắt đầu cởi bỏ y phục của mình.

Tiêu Dục Kỳ đối với động tác của hắc hoàn toàn không hiểu, ngu si mà nhìn hắc đem chính mình thoát đặc tình quang (cởi sạch sẽ...T^T).

“Điện hạ? Ngài muốn làm cái gì?”

“Dục Kỳ...” Lôi Thế Hiên bỗng nhiên vô cùng hấp dẫn mở miệng, nói: “Người có biết vì cái gì cho tới nay, chúng ta đều không có làm ‘bước cuối cùng’ không?”

“Bước cuối cùng ?”

“Sách nói nha... Nhất bộ tối trọng điểm kia...” Hắc nêu ra. Tiêu Dục Kỳ phản ứng lập can kiến ảnh (1), khuôn mặt lập tức biến thành quả cà chua chín.

(1) dựng sào thấy bóng, nghĩa là hiệu quả tức thì.

“Ha hã...” Lôi Thế Hiên cười cùng thân thể y kệt sát, tiếp tục nói: “Ta nhẫn nại lâu như vậy, chính là muốn chờ đợi ngày này... Ngày người chính thức thành nhân...”

“Có ý tứ gì...?” Tiêu Dục Kỳ đầu đốn đốn rốt cục có một chút ý thức nguy cơ như vậy.

“Người không biết sao? Trong thành nhân ‘khai huân’ (2) chính là nghi thức tối trọng yếu nhất nga, nhiệm vụ này đương nhiên chỉ có thể từ ta đến chấp hành”.

(2) khai huân: khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay. (ý anh Hiên là trước giờ anh ấy ‘ăn chay’, nay đã tới lúc ‘ăn mặn’)

“Khai... Khai huân...”

“À... Bất quá đối với người mà nói, phải nói ‘khai bao’ tương đối thích hợp đi?”

“A?” Miệng Tiêu Dục Kỳ biến thành hình O, ngớ ra mà nhìn hẩn khóa (3) trên người mình.

(3) vắt qua, cười...dù sao cũng cùng một tư thế, vị nào muốn hiểu sao thì tùy, ta ko dám ‘mạo hiểm’ a  
TT^TT

## 7. Chương 6

Hương Phẩm lâu’, trong một tiểu sương phòng khác —

Hiếu Điệp trên mặt lộ vẻ tươi cười cứng ngắc, nhìn người khách nhân duy nhất đối diện bàn.

Làm cái gì? Điểm danh nói muốn nàng đến bồi, kết quả cư nhiên là làm loại sự tình này!

Khuôn mặt nam tử cao lớn trầm tư một chút để dốc sức đi một nước cờ (1), thân thủ từ trong hạp tử (cái hộp) lấy ra một quân cờ, đặt lên bàn cờ, sau đó ngẩng đầu.

“Đến người”. Thanh âm trầm thấp lại không hề có cảm tình.

“Nga... Phải”. Hiếu Điệp lấy lại tinh thần, cũng hạ xuống một quân.

Có lầm hay không?!

Nàng trong lòng rộng to, ta một hoa khôi xinh đẹp nhất, vậy mà phải suy bại đến mức vào đêm khuya bồi người ta chơi cờ! Đây là thể đạo gì a! Cái người này người muốn tìm người chơi cờ cư nhiên chạy đến kỹ viện! Muốn giỡn chơi có phải hay không a —!!

Sớm biết bồi Tiêu công tử kia còn tốt một chút...

Nàng khó chịu nghĩ.

Mà nam tử ngồi đối diện dường như cũng có nan ngôn chi ẩn (2) gì, thấp giọng thở dài một hơi.

(2) chuyện bí mật khó nói

Khai bao? Khai bao?

Đó là đối nữ nhân nói đi?

Tiêu Dục Kỳ đầu óc hỗn loạn nghĩ.

Lôi Thế Hiên thừa dịp y phát ngốc, đã đem đùi y đặt trên vai mình, khiến cho tất cả bộ phận tối riêng tư của y đều triển khai ở trước mặt mình. Hẩn nhớ kỹ trình tự trên sách chỉ dẫn, ngón tay bắt đầu vẽ vòng ở phụ cận tiểu cục hoa phần nộn kia.

Tiêu Dục Kỳ lập tức bừng tỉnh, nắm tay hẩn kêu to:

“Chính là... Cái kia... Không phải hẩn là từ ta...”

“Từ người cái gì?” Lôi Thế Hiên dừng lại, chọn mi nói.

Từ ta ở phía trên a!

Những lời này Tiêu Dục Kỳ không có can đảm nói ra.

“Chẳng lẽ người muốn đi vào cái kia?” Lôi Thế Hiên thông minh tuyệt đỉnh, lập tức hiểu được.

Tiêu Dục Kỳ không dám nói “Đúng vậy”, đành phải cam chịu. (tội nghiệp thằng bé! =..=)

“Vì cái gì? Từ ta đi vào càng hợp tình hợp lý a”. Lôi Thế Hiên bá đạo nói.

Một chút cũng không hợp lý!

Tiêu Dục Kỳ nhìn hẩn từ trên xuống dưới — thân thể trắng nõn mảnh khảnh, dung nhan nhu mì kiều diễm, hơn nữa tiếng nói giống như hoàng anh xuất cốc...

Người như vậy có chỗ nào giống một người ‘hẩn là đi vào’ nha! (quá chính xác, nhưng...)

Đồng dạng, những lời này y cũng không có can đảm nói ra. ( TT^TT)

“Hừ. Người có ý kiến gì sao?” Thấy y không nói lời nào, chỉ là nhìn chăm chăm vào mình, Lôi Thế Hiên đại khái đoán được y suy nghĩ cái gì.

Vì ‘tính phúc’ sau này của chính mình, Tiêu Dục Kỳ cảm thấy mình cần thiết phải cố gắng tranh thủ.

“Ta... Ta xác thực có ý kiến...” Y hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí nói.

“Nga? Nói nghe một chút”. Lôi Thế Hiên lần này thực ‘dân chủ’.

“Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì ta so ra cường tráng hơn a...” Y suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghẹn ra một cái lý do.

“Cường tráng? Chỗ nào?” Lôi Thế Hiên không chịu đối mặt với sự thật.

“Chính là, chính là thân thể a...”

“Vậy sao? Làm việc này cũng không phải từ thân thể cường tráng quyết định”.

“Vậy từ cái gì quyết định?” Tiêu Dục Kỳ hiếm khi phản kích một chút.

“Chính là...” Lôi Thế Hiên thủ ác mà dùng sức cầm vật yếu ớt bên dưới của y, Tiêu Dục Kỳ lập tức kêu ra.

“Đương nhiên hẩn là từ nơi này quyết định”. Lôi Thế Hiên không buông tay, hẩn liếm môi nói: “Ai lớn hơn, người đó có thể ‘đi vào’... Thế nào?”

Tiêu Dục Kỳ nuốt nước miếng một chút, len lén so sánh ‘tỉ lệ’ hai người một chút, hiện tại bọn họ còn chưa phải trạng thái ‘lớn nhất’, cho nên không lộ rõ... Hơn nữa lúc bình thường khẩu giao y cũng chưa từng chú ý ai lớn hơn...

“Thế nào? So một lần”. Lôi Thế Hiên đồng thời nắm hung khí hai người lên hỏi.

“Được...” Tiêu Dục Kỳ rốt cục gạt đầu, dáng người y so ra cao hơn, lẽ ra sẽ không thua mới đúng, sự tình này cũng liên quan hạnh phúc ‘nửa đời sau’ của y a, huynh đệ! Cố lên!

“Tốt...” Lôi Thế Hiên cười quỷ dị, hai tay bắt đầu sáo lộng.

“Hô... Ân... Hô...” Tiêu Dục Kỳ cầm lấy tay hẩn cùng nhau sáo lộng, miệng hừ ra tiếng thở dốc điềm nị.

Lôi Thế Hiên cũng mồ hôi đầm đìa than nhẹ, mồ hôi tích lặc trên ngực Tiêu Dục Kỳ.

Ngón cái linh hoạt thôi tễ (đẩy và nặn) đầu mút vừa hồng vừa sáng, móng tay thỉnh thoảng bấm một chút lỗ nhỏ bắt đầu rì rì xuất ra chất lỏng, hai vật cứng cho nhau ma sát đứng lên.

Thật muốn đi vào ngay lập tức...

Lôi Thế Hiên cố nén dục vọng mãnh liệt mà đến, vì làm cho Tiêu Dục Kỳ tâm phục khẩu phục, những nhần nại này đều nhất định phải có.

“Hô... Hô... Hô...”

Hai người đều đến cực hạn, Lôi Thế Hiên buông tay, điều chỉnh hô hấp.

“Nhìn một chút”. Hẩn dời một chút, Tiêu Dục Kỳ thẹn thùng mà nhéo hạ thân một cái, nâng nam căn của mình lên...

Tuy rằng chỉ chênh lệch có nửa ngón út...

“Ta thắng.” Lôi Thế Hiên đắc ý nói. (tiểu Kỳ thăm rầu TT^TT)

“Ách...” Tiêu Dục Kỳ nghẹn giọng, biểu tình của y giờ phút này quả thực có thể dùng ‘tai va đến nơi’ để hình dung.

“Ngoan ngoãn...Nào, mở chân ra...” Lôi Thế Hiên khẩn cấp mà lại áp trụ y, đem chân y mở ra.

“Chờ... Chờ một chút a...” Tiêu Dục Kỳ còn muốn lực vãn cuồng lan (3).

(3) ngăn cơn sóng dữ, cố gắng xoay chuyển tình thế.

“Còn chờ cái gì? Ta đều chờ hai năm rồi, nguyện đồ phục thù (4) đi”. Lôi Thế Hiên bất chấp tất cả, ngón tay thành linh sáp nhập tiểu huyết khếp chặt của y.

(4) muốn đánh cuộc thì phải thừa nhận thất bại, như ‘có chơi có chịu’.

“A...” Cảm giác bị dị vật xâm nhập khiến cho Tiêu Dục Kỳ cả người phát run.

Lôi Thế Hiên nằm sấp trên người y, một bên ôn nhu hôn lên ngực y, một bên thân nhập ngón tay thứ hai.

“Ấn...” Tiêu Dục Kỳ xoay thắt lưng, đau đớn cùng hoan hỉ lẫn lộn.

“Không sợ, không sợ nga...Ta sẽ không để ngươi bị thương...” Lôi Thế Hiên không ngại phiền hà này mà ôn nhu an ủi y, Tiêu Dục Kỳ nghe được toàn thân bay bổng, dần dần trầm tĩnh lại.

“Ngoan...Cứ như vậy, không cần khẩn trương...” Lôi Thế Hiên đã cắm vào ba ngón tay, cơ nhục của ngọc động đã trở nên vừa mềm vừa nở rộng, hần chậm rãi trườn động ngón tay, Tiêu Dục Kỳ lại một trận rên rỉ.

“A... Mau...Mau lên...” Tình dục mãnh liệt thiêu đốt Tiêu Dục Kỳ bắt đầu thần trí không rõ, miệng y không tự chủ được kêu lên.

“Lập tức đến, cho ngươi vật càng thô hơn nga...” Lôi Thế Hiên rút ngón tay ra, nhắc ngạnh bổng, nhắm ngay nhập khẩu, một lần đi vào.

“Nha!” Phần eo Tiêu Dục Kỳ bật lên một cái, hung khí so với ngón tay thô hơn mấy lần xông tới, cảm giác thống khổ tức khắc hơn hẳn cảm thụ thoải mái.

“Ô... Ô...” Y lại khóc thút thít lên.

Lôi Thế Hiên không ngừng âu yếm y, dưới thân động tác tiến vào cũng giảm bớt.

“Đi ra... Rút ra...” Y khẩn cầu nói.

“Không việc gì... Rất nhanh sẽ thoải mái...” Lôi Thế Hiên mút đi lệ đầy trên khóe mắt y, áp chế dục vọng bản thân chờ y chậm rãi thích ứng.

Tiêu Dục Kỳ ngực phập phồng, cau mày...Dần dần, đau đớn giảm bớt, y nắm lấy cánh tay Lôi Thế Hiên, nhỏ giọng nói:

“Có... có thể ...”

Lôi Thế Hiên gật đầu, hần hít sâu, nâng căn bộ tiếp tục đẩy mạnh.

“A...” Biểu tình Tiêu Dục Kỳ rốt cục không chỉ có thống khổ, còn bao hàm khoái hoạt.

Đợi sau khi toàn bộ sáp nhập, Lôi Thế Hiên say mê thở ra một hơi.

“Bên trong thật nóng a...Thật chặt... Quá tuyệt vời...” Hần tạm thời bất động, hưởng thụ cảm giác khoái hoạt khi hạ thể được vừa nóng vừa chặt bó buộc.

Trái lại Tiêu Dục Kỳ nhẹn không được trước, y nhẹ nhàng lắc lư cái mông nhỏ rắn chắc.

Lôi Thế Hiên cười, hôn miệng y một cái.

“Phải động lực...” Hần nói xong, bắt đầu trườn thứ.

Một trận tiếng kêu ngâm nga sáng khoái vang lên, tiểu huyết Tiêu Dục Kỳ cùng hần nhất khai nhất hợp.

Lôi Thế Hiên tự mình khoái hoạt cũng không bỏ qua đối phương, hần lắc lư cái mông, một bàn tay bao lấy nam căn Tiêu Dục Kỳ chà xát di chuyển lên xuống.

Trước sau đều bị kích thích, tiểu huyết Tiêu Dục Kỳ co rút lại.

“A... Quá tuyệt vời... Dục Kỳ... Lại kẹp chặt một chút... A... Ta sắp chết...” Hắn vừa gầm nhẹ vừa gia tăng tốc độ.

“A... A... Ân...” Tiêu Dục Kỳ bị đâm ở trên giường nhất điên nhất điên, chỉ có thể phát ra đơn âm tiêu hồn.

Phốc xuy phốc xuy

Thanh âm thân thể ma sát cùng thanh âm rên rỉ thở dốc kết hợp lại, nghe cực kỳ \*\*\* tà.

Hạ thể bọn họ gắt gao tương liên, tần suất đong đưa càng lúc càng nhanh.

“A...”

Sau một trận run rẩy, bọn họ đồng thời đạt tới đỉnh điểm.

Lôi Thế Hiên một giọt ái dịch cũng không chừa lại mà quán nhập trong cơ thể y, Tiêu Dục Kỳ thì phun ra ở giữa bụng hai người.

“Hô... Hô... Hô...”

Hai người tận tình hoan du qua đi, gắt gao ôm nhau ngủ mê mệt...

Xong đời một chú cừu non! Cảm thán thay cho Kỳ ca, những ngày bình yên trong đời anh kể từ giờ phút này đã chấm dứt. Xin hãy dành cho anh một phút mặc niệm...

Thôi!

Từ giờ sẽ là thiên đường cho những ai thích món xôi đầy ú ụ thịt (ta cũng là một trong số đó)

## 8. Chương 7

” Dục Kỳ? Người không sao chứ? Khá hơn chút nào không? ”

Tiêu phu nhân đem trà thủy đi vào gian phòng nhi tử.

Tiêu Dục Kỳ cứng ngắc mà úp sấp trên giường, miễn cưỡng cười trả lời:

“Nương... Thực xin lỗi, đã đỡ hơn một chút...”

“Người coi sắc mặt người kém như vậy, còn nói đỡ hơn một chút?” Mẫu thân y lắc đầu đi tới, ngồi xuống bên giường, quan tâm hỏi: “Buổi tối người có ăn cái gì không sạch sẽ hay không? Làm sao hiện tại lại không xuống giường được?”

“Không có...” Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Dục Kỳ nóng lên một chút, nhớ tới nguyên nhân chân chính làm cho y không xuống giường được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

“Dục Kỳ”. Là Tiêu Chấn Hải, trên tay ông cầm một cái tiểu hạp tử tinh xảo.

“Cha.”

“Lão gia.” Tiêu phu nhân đón lấy, giọng nói mang ý trách cứ: “Ta đã nói không nên dẫn nhi tử đi chỗ đó, người xem hiện tại hại nó sinh bệnh”.

“Căn bản không phải chuyện đó mà”.

“Cái gì không phải? Chỗ không sạch sẽ kia...”

Tiêu Chấn Hải lười cùng bà tranh chấp, đem hạp tử đặt trên trà kỷ, sau đó đi đến trước giường, nói với Tiêu Dục Kỳ:

“Dục Kỳ, người ngày hôm qua làm cái gì a? Có chuyện gì nói với cha đi...”

“Ta...” Sự tình như vậy là không có khả năng cùng cha mẹ thắng thần, chính là y trời sinh lại không nói dối, đành phải vùi mặt vào gối đầu, không dám gặp người.

Tiêu Chấn Hải phát tay, để Tiêu phu nhân rời đi, tiếp theo ông đến gần Tiêu Dục Kỳ, thấp giọng thần bí hỏi:

“Người có phải hay không tối hôm qua miệt mài quá độ?”

Tiêu Dục Kỳ xấu hổ đến mức cổ đều đỏ, không thể tưởng được phụ thân lại hỏi y loại vấn đề này.

Thái độ y càng thêm khăng định phỏng đoán của Tiêu Chấn Hải, ông cười cười, nói:

“Ai, này cũng không phải chuyện mất mặt, người không cần sợ sệt... Cha cũng qua thời tuổi trẻ, biết loại cảm thụ này, bất quá về sau vẫn là khắc chế một chút thì tốt hơn, tránh khỏi phá hư thân thể”.

Phụ thân rốt cuộc đang nói cái gì a? Sự thật căn bản không phải như vậy... Tiêu Dục Kỳ bất đắc dĩ thở dài, để ông hiểu lầm cho xong, dù sao so với phát hiện ra y cùng Thái tử quan hệ không tầm thường còn tốt hơn...

Tiêu Chấn Hải vỗ vỗ đầu y, thân thủ cảm hạp tử trên bàn, nói:

“Đây là Thái tử điện hạ sáng nay sai người đưa tới.”

“A?” Vừa nghe thấy là người kia đưa tới, Tiêu Dục Kỳ vội vàng ngẩng đầu, lập tức hừ một tiếng — y làm ảnh hưởng đến miệng vết thương không ai thấy kia...

“Làm sao vậy?” Phụ thân hỏi.

“Ha ha... Không có việc gì...” Y chịu đựng đau đớn cười nói, vội vàng nằm úp sấp lại không dám tái động.

Phụ thân tiếp tục nói:

“Điện hạ tin tức khả linh thông, vừa nghe nói người bệnh liền sai người đưa thuốc lại đây. Sứ giả điện hạ còn nói, điện hạ phân phó người ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ hết bệnh rồi hãy hồi cung”.

Khi Tiêu Chấn Hải nói lời này, trong mắt tràn ngập tình cảm kính trọng đối với Thái tử điện hạ.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ không biết nói gì cho phải, làm cho y thăm như vậy chính là điện hạ a... Y phải nói đa tạ sao... Thật mâu thuẫn.

“Được rồi”. Tiêu Chấn Hải để hạp tử bên gối đầu y, đứng dậy nói: “Ta còn phải đi binh bộ xem một chút, người nghỉ ngơi đi”.

“Ân, cha ngài đi thông thả”.

Tiêu Chấn Hải đóng cửa lại, ly khai.

Tiêu Dục Kỳ nhú mi, chịu đựng đau khởi động thân mình. Mở hạp tử ra nhìn vào, bên trong còn sắp xếp bốn tiểu hạp hình vuông.

“Nguyên lai là được cao...” Mở nắp một hạp trong đó, nhìn thấy thứ không ngoài sở liệu, chắc là dùng để thoa ‘nơi đó’, bất quá...

Y đỏ mặt, bảo chính y thoa thật đúng là có điểm khó khăn.

“Ai...” Y lại nằm úp sấp trở về, một màn tối hôm qua hiện lên trước mắt y...

Sau khi cùng Lôi Thế Hiền hưởng hết cá nước thân mật, cùng hấn ở Hương Phẩm lâu ngủ đến quá nửa đêm, bỗng nhiên bị đau đớn toàn thân làm bừng tỉnh. Nghĩ đến không thể đợi tới hừng đông, y lay tỉnh Lôi Thế Hiền đang ôm y vù vù ngủ say.

Lôi Thế Hiền vốn là muốn trực tiếp đưa y hồi cung, nhưng vì Tiêu Dục Kỳ kiên trì, hấn đành phải trước đưa y về nhà. Một đoạn đường kia ngồi ở bên trong kiệu cũng là phi thường gian nan, kiệu tử mỗi hoảng một cái y liền đau một chút. Lôi Thế Hiền ở bên cạnh nhìn tựa hồ rất đau lòng, vì thế thật khinh nhu mà ôm y lên trên đùi che chở y...

Tiêu Dục Kỳ không khỏi thở dài, Thái tử bình thường nhìn qua nhu nhược lại nhõng nhẽo, chính là khi đó y bỗng nhiên cảm thấy được hần thực đáng tin cậy nga...

Sau y tò mò hỏi Lôi Thế Hiên, vì cái gì phải phần thành nữ nhân đi vào Hương Phẩm lâu, dù sao hần đường đường một Thái tử điện hạ, hy sinh ‘sắc tương’ (mặt mũi) như thế thật đúng là làm người khó hiểu.

Lôi Thế Hiên bất đắc dĩ giải thích — hần đương nhiên không thể lấy danh nghĩa Thái tử điện hạ đi tới chỗ đó, mà thị vệ bên cạnh hần, Tiêu Chấn Hải cũng nhận thức, cũng không thể bảo bọn họ đi tìm Tiêu Dục Kỳ, cho nên mới nghĩ đến cái mưu chủ ý kia. Hơn nữa giả làm hoa nương, hần có thể danh chính ngôn thuận cùng Tiêu Dục Kỳ ở chung một phòng, sau đó...

Tiêu Dục Kỳ lại then thùng mà chui vào chăn.

Lôi Thế Hiên làm hết thấy những điều này...đều là vì y.

Cảm giác ngọt ngào nổi lên trong lòng, dưới tâm tình thả lỏng cùng mỗi một y rất nhanh thiếp đi...

Qua hai ngày, thân thể y vừa vận khôi phục, trở về hoàng cung tiếp tục công tác thị vệ, quan hệ cùng Lôi Thế Hiên cũng trở nên so với trước kia càng thêm thân cận.

Dương quang tươi đẹp trải đầy hoa viên hoàng cung, từng trận gió nhẹ thổi qua, bầu không khí tràn đầy hương khí các loại hoa.

Trăm hoa mọc quanh bãi cỏ lớn, hai thiếu niên đang vui vẻ chơi đùa.

Lôi Thế Hiên nắm tuyến quyền (cuộn dây), hướng về Tiêu Dục Kỳ đang nâng điều, hô to:

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi”. Tiêu Dục Kỳ đem điều hình lão ưng nâng cao lên đỉnh đầu, đáp lại.

“Một hai, chạy — ” Lôi Thế Hiên ra lệnh một tiếng, hai người hiểu ý bắt đầu chạy băng băng.

Lôi Thế Hiên vừa thả dây dài hơn, vừa tăng tốc.

Điều theo hướng gió, dây bắt đầu càng ngày càng căng —

“Ta buông tay nha!” Tiêu Dục Kỳ buông hai tay kiềm hãm con điều, nó lập tức bay lên cao.

Lôi Thế Hiên không chế được tuyến quyền trong tay, bước lui về sau, theo dây càng ngày càng dài, điều cũng càng bay càng cao.

Tiêu Dục Kỳ chạy đến bên cạnh hần, hưng phấn ngẩng đầu nhìn.

“Người cũng đến thử một chút”. Lôi Thế Hiên đem tuyến quyền nhét vào tay y.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ động tác cứng ngắc gắt gao nắm chặt — đây là lần đầu tiên y thả điều.

Lôi Thế Hiên vòng ra phía sau y, hai tay ôm y nói:

“Thả lỏng một chút, nắm lấy hai đầu, một trước một sau lập động”.

“Àn...” Tiêu Dục Kỳ được hần chỉ dẫn dần dần hiểu được cách thức.

“Cứ như vậy, lại đem dây thả dài một chút”. Lôi Thế Hiên vô cùng thân thiết mà dán phía sau lưng y, bàn tay trắng nõn phủ lên tay y.

Hai người thỉnh thoảng nhìn nhau cười.

Một màn thân mật khăng khít này, rõ ràng dừng trong mắt Hoàng hậu đang đi ngang qua cách đó không xa.

“Thái tử lại cùng một chỗ với thị vệ kia”. Bà nhăn mày nhường tú mi loay loay tinh tế.

Tử Văn công chúa bên cạnh bà cười khúc khích, nói:

“Mẫu hậu, hần là thiếp thân thị vệ của Thái tử, đương nhiên phải luôn luôn ở cùng một chỗ”.

“Thế nhưng người xem động tác bọn hắc, ôm chặt như vậy...Tôn ti chẳng phân biệt được còn ra thể thống gì?” Hoàng hậu giận dữ nói.

“Mẫu hậu, quan hệ bọn họ người cũng biết đi? Không có gì đáng ngạc nhiên”. Lôi Tử Văn nhún vai.

“Người hài tử này như thế nào cứ nói ngược lại bản cung?” Hoàng hậu gõ nhẹ lên cái trán tuyết bạch của Lôi Tử Văn, người xinh đẹp phía sau le lưỡi.

“Mẫu hậu, người hãy nhìn thoáng hơn một chút đi, ngũ Vương thúc cùng tiền nhiệm Trọng nguyên gia còn không phải giống như vậy? Phụ vương đã ngầm thừa nhận bọn họ, chuyện vương đệ hẳn là cũng không tính cái gì”. Lôi Tử Văn cười nói.

Hoàng hậu nhìn nàng một cái, lại nhìn sang đôi ‘tiểu tình nhân’ phía xa xa, chậm rãi nói:

“Điều này sao có thể đánh đồng? Thái tử cuối cùng vẫn là cửu ngũ chí tôn tương lai... Luôn cùng nam nhân cùng một chỗ, lạc nhân khẩu thực (2) sẽ không tốt...”

(2) miệng lưỡi thế gian

Thấy trong mắt bà tựa hồ cất giấu quang mang âm lãnh, Lôi Tử Văn không khỏi vì đệ đệ lo lắng...

“Khẩu kiến phụ vương, mẫu hậu. Ngày an”.

Lôi Thế Hiền quỳ một gối.

“Ha hử, hoàng nhi ngồi xuống đi”. Hoàng Thượng thân thiết cười nói, hắc thoải mái mà nằm nghiêng trên ghế dài, Hoàng hậu ngay tại bên cạnh ngài, liên tục vì ngài điều phiến (quạt).

Lôi Thế Hiền ngồi vào ghế nhỏ đối diện bọn họ, tiểu thái giám ở một bên lập tức dâng trà.

“Không biết phụ vương tìm ta đến có chuyện gì?” Hắc hỏi.

“Ân... Kỳ thật, hoàng nhi còn nửa năm nữa sẽ tròn mười sáu tuổi đi?” Hoàng Thượng mỉm cười, biểu tình thực nhẹ nhàng, Lôi Thế Hiền nghĩ thâm, hẳn là không phải chuyện trọng yếu lắm.

“Đúng vậy”. Hắc đáp.

“Cho nên...Ta với mẫu hậu người còn có các đại thần thương lượng qua, quyết định từ ngày mai trở đi, người phải bắt đầu tham dự tảo triều, đồng thời giúp ta xử lý một ít chính vụ, hiện tại cũng là thời điểm làm một số chuẩn bị cho người tương lai đăng cơ”.

Nguyên lai là chuyện này.

Lôi Thế Hiền chọn mi, hắc sớm đã có tâm lý chuẩn bị, hắc không phải loại người ham an nhàn, vì thế sáng khoái đáp:

“Vâng, nhi thần hiểu”.

“Ân, tốt lắm... Ngoài ra còn có một việc...” Ngài trầm ngâm một lát, nói: “Ân... Chuyện này vẫn là để mẫu hậu người nói thích hợp hơn...”

“Mẫu hậu?” Lôi Thế Hiền nhìn phía nàng.

Hoàng hậu dưới ánh mắt cổ vũ của Hoàng Thượng, buông phiến tử, thanh yết hầu một chút, nói:

“Là như vậy, hoàng nhi thân là nhất quốc chi quân tương lai, phải có một hiền năng (đức hạnh tài năng) nội trợ mới được...”

“Không cần”. Bà còn chưa nói xong, Lôi Thế Hiền đã không khách khí mà cắt ngang: “Ta không cần cái gì ‘nội trợ’”.

“Người nghe bản cung nói hết”. Hoàng hậu dẫn lòng lại nói: “Người thân là Hoàng thái tử, hiện tại đã lớn như vậy, lại ngay cả một cơ thiếp cũng không có, truyền ra ngoài sẽ làm người chê cười”.

“Chính là không cần, những nữ nhân kia ta thấy liền buồn nôn”. Lôi Thế Hiền vẻ mặt khinh thường.

“Người làm sao có thể nói như vậy?” Hoàng hậu cao giọng khiển trách: “Những danh môn khuê tú kia có điểm nào không xứng với người?”

“Điểm nào cũng không xứng, bộ dạng đều còn không đẹp như ta...” Hắc tự kỷ mà nói.

Hoàng hậu tìm không thấy lời nào phản bác hắc, sắc mặt bắt đầu phát xanh, đối với hai mẫu tử khắc khẩu, Hoàng Thượng thực thức thời mà ngồi ở một bên, bàng quan.

“Hoặc là người nói như vậy...” Bà chịu không nổi dường như ẩn huyết thái dương, tiếp tục nói: “Chính là ánh mắt người phải phóng xa một chút, thử tiếp nhận người khác một chút, không cần trong mắt chỉ nhìn thấy ‘người kia’”.

“Ta chính là chỉ nhìn thấy ‘người kia’”. Hắc mãnh liệt cãi lại, nói: “Nếu muốn nói hiền nội trợ ta cũng chỉ cần y”.

“Người...” Ở trước mặt loại nhi tử này, mẫu thân tính nhẫn nại có tốt hơn nữa cũng phải cuồng, hoàng hậu bất chấp nghi thái (dáng vẻ), kích động nhảy dựng lên quát:

“Người mỗi ngày dính cùng một chỗ với y còn chưa đủ? Còn muốn để nam nhân kia nhập chủ hậu cung?”

“Không được sao?” Hắc hỏi lại.

“Đương nhiên không được!” Hoàng hậu kịch liệt kêu la: “Ta còn sống một ngày thì tuyệt đối không cho phép loại sự tình này phát sinh! Người nhất định phải thú một danh viện thực nữ xứng với địa vị của người!”

“Ta không cần!”

“Không cho phép không cần! Bệ hạ cũng là ở thời điểm mười sáu tuổi trưởng thành lập bản cung làm Thái tử phi! Chờ ngày người cập quan sẽ cử hành đại hôn! Đối tượng đã tìm được rồi!”

“Cái gì...” Lôi Thế Hiên đứng lên, mắng: “Ai cho các người tự tiện quyết định?!”

“Cái gì kêu ‘tự tiện quyết định’? Đây là phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn (4)! ”

(4) lệnh cha mẹ, lời của người mai mối.

“Người... Ta quản người cái gì môi chúc chi ngôn! Ta sẽ không thú nàng!” Hắc rống lên quyết tâm của bản thân.

“Hoàng nhi...” Hoàng Thượng vẫn không hé răng rốt cục khai kim khẩu, ngài không nhanh không chậm nói: “Người trong lòng người yêu là ai phụ vương sẽ không hỏi, người sẽ đối tốt với ai phụ vương cũng không can thiệp...Chính là, người nhất định phải lập một nữ nhân làm Thái tử phi”.

Ngữ khí nhẹ nhàng một câu nói, nghe ra lại hàm chứa tôn uy vô cùng, Lôi Thế Hiên bỗng chốc cầm khẩu.

Hoàng Thượng thấy hắc đang suy xét, mỉm cười trấn an Hoàng hậu ngồi xuống, lại nói với hắc:

“Hiện tại không phải lúc đùa giỡn hay nóng nảy, trầm biết người là một hài tử có trách nhiệm, hắc là phân được nặng nhẹ”.

“Ta thú thê...Dục Kỳ làm sao bây giờ?” Hắc thấp giọng nói, những lời này vừa như hỏi Hoàng Thượng, càng như hỏi chính mình.

“Hắc vẫn như cũ là thị vệ của người, điểm ấy không có gì thay đổi... Hoàng nhi, người biết không? Mấy ngày trước Trần Nam tướng quân đến xin chỉ thị trầm...” Hoàng Thượng bỗng nhiên chuyển hoá đề tài, Lôi Thế Hiên ngẩng đầu nhìn ngài.

Ngài cười một chút, nói:

“Ông ta thỉnh cầu trầm, sa thải công tác thị vệ của Dục Kỳ, để y cùng ông ta đến quân doanh...”

Thân thể Lôi Thế Hiên run lên, nắm chặt tay.

Hoàng Thượng chú ý phản ứng của hắc, tiếp tục nói —

“Trầm biết người nhất định sẽ phản đối, cho nên còn chưa trả lời ông ta, bắt quá...”

Lôi Thế Hiên khăn trương chờ ngài nói hết.

Hoàng Thượng có ý tứ khác:

“Bất quá, nếu Dục Kỳ ở bên cạnh ngươi, e rằng sẽ ngăn trở ngươi nghiêm túc thực hiện chức trách Thái tử... Trẫm cũng lo lắng có nên cho y ly khai hay không...”

Hoàng Thượng cho một kích cuối cùng, Lôi Thế Hiên cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Hắn đương nhiên hiểu được ‘chức trách Thái tử’ từ miệng phụ vương là chỉ cái gì.

“Thế nào?” Hoàng Thượng hỏi.

“Dục Kỳ nhất định phải ở lại bên cạnh ta...Cả đời ở lại bên cạnh ta...” Lôi Thế Hiên trầm giọng nói.

“Àn... Cho nên?”

Lôi Thế Hiên ngẩng đầu lên, nói:

“Cho nên, ta sẽ thú thê, mặc kệ nữ nhân kia là ai, ta đều sẽ thú nàng...”

Tiêu Dục Kỳ ở trong đình viện bên ngoài điện đợi thật lâu, rốt cục nhìn thấy Lôi Thế Hiên đi ra.

Xa xa, y không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, trì độn như y, đương nhiên cũng không phát hiện được Lôi Thế Hiên cả người phát ra khí tức ngưng trọng.

Lôi Thế Hiên xuống cầu thang, thẳng tắp đi về phía y.

“Điện hạ, ngài...” Tiêu Dục Kỳ đang muốn chào hắn, đã bị mãnh lực kéo vào lòng đối phương.

Hai má Lôi Thế Hiên kề sát y, hắn tựa như đem khí lực toàn thân đều quán chú nơi cánh tay, ra sức ôm lấy y.

Tiêu Dục Kỳ rốt cục cảm thấy không bình thường.

“Điện hạ...” Y vuốt lưng hắn, nhẹ nhàng gọi.

Lôi Thế Hiên tách hai người ra, ngừng mắt nhìn y. Sau đó nhu tình mà ôm lấy khuôn mặt y, chậm rãi tới gần.

Tiêu Dục Kỳ như bị ánh mắt hắn thôi miên, có vài giây không nhúc nhích, mắt thấy bờ môi của hắn sẽ bao trùm lên, y đột nhiên bừng tỉnh — họ bây giờ còn đứng ở bên ngoài cung điện a!

Y cuống quýt vịn vịn cúi đầu.

Lôi Thế Hiên bất mãn nâng cằm y đem y xoay trở về.

“Điện hạ... Không cần ở...” Tiêu Dục Kỳ nói một nửa, lướt qua bả vai Lôi Thế Hiên, nhìn thấy Hoàng hậu đứng trên cầu thang, bên cạnh bà ta còn có hai cung nữ, đồng dạng tò mò nhìn qua đây.

Nàng đang lấy ánh mắt băng lãnh không tiếp thu nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Điện hạ... Là Hoàng hậu...” Tiêu Dục Kỳ thấp giọng nhắc nhở.

Lôi Thế Hiên nghiêng đầu một chút, Tiêu Dục Kỳ vội vàng tránh thoát cái ôm của hắn, quỳ gối hành lễ.

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương... Ách...” Y còn chưa nói xong, lại bị Lôi Thế Hiên kéo lên.

Lôi Thế Hiên liếc mắt với mẫu thân mình một cái, làm trò trước mặt bà và cung nữ, hai tay cố định mặt Tiêu Dục Kỳ, hơi hơi kiễ chân ấn môi lên.

Đương trường nghe được vài tiếng hít không khí.

Mắt Tiêu Dục Kỳ trừng lớn đến mức thiếu chút nữa rớt ra, mặc cho hắn đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng mình, hoàn toàn quên phản kháng.

Lôi Thế Hiên nhắm mắt lại, môi lưỡi cùng sử dụng, vừa liếm vừa mút.

Đây là lần thứ hai hấn trước mặt mọi người hôn môi Tiêu Dục Kỳ, bất quá cùng lần ‘Tình đình điểm thủy’ (5) hai năm trước dường như hoàn toàn bất đồng,

(5) chuồn chuồn lướt nước, hời hợt.

Lần này chính là một nụ hôn nồng nhiệt tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Hôn đủ, hấn hết cục đời môi.

Tiêu Dục Kỳ vẫn còn trong trạng thái thờ ơ, bất quá xem ra, chỉ sợ ngay sau đó sẽ ngất xỉu.

Lôi Thế Hiên hai tay đỡ lấy y, quay đầu nhìn mẫu thân. Thấy sắc mặt bà từ xanh mét vì khiếp sợ biến thành tím đen vì giận dữ, hấn khiêu khích mà hừ một tiếng, lôi Tiêu Dục Kỳ đang thần trí không rõ chạy ra.

“Hoàng... Hoàng hậu...?”

Cung nữ thấy bà toàn thân phát run, lo lắng hỏi han.

Hoàng hậu bị tức tới mức mạch máu nổi lên, hai mắt khê đảo, sau đó ngất xỉu...

“Nha! Hoàng hậu người tỉnh lại! Người đâu mau tới a!”

Hai cung nữ luống cuống tay chân mà đỡ lấy bà...

## 9. Chương 8

“A! A! Ân... Không cần... Không cần... Van cầu người... A...”

Tiếng rên rỉ mang theo khóc nức nở vang lên gấp gáp trong thùy phòng hoa lệ, loáng thoáng có thể nghe được trận trện thanh âm va chạm có quy luật ba thấp ba thấp.

“A... A...”

Tiêu Dục Kỳ giống như một con chó nhỏ, nằm sấp trên đệm giường mềm mại, thắt lưng y bị Lôi Thế Hiên từ sau nắm, chịu đựng hấn mãnh lực va chạm.

Tiểu huyết y bị nhục bổng ma sát đến đỏ lên, mũi nhọn thẳng cứng phía trước lay động, đã có vài giọt dịch thể bạch trọc đầu tiên không kiềm được chảy ra.

Qua một lượt tăng tốc trườn thứ, Tiêu Dục Kỳ cảm thấy nhục bổng trong cơ thể bỗng nhiên trưởng lớn một vòng, tiểu huyết lập tức theo quán tính co rút.

“Ân...” Hai người đồng thời run rẩy, cùng nhau đem mầm mống hỏa nhiệt dục vọng bắn ra...

Tiêu Dục Kỳ mệt mỏi ngã sấp xuống giường, cấp tốc thở, Lôi Thế Hiên cũng mồ hôi nhỏ giọt mà ngã lên người y, ngạnh vật thật lớn của mình vẫn còn chưa rút ra.

‘Kịch liệt vận động’ qua đi, Tiêu Dục Kỳ bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, y xoay cái mông nhỏ một chút, ý bảo Lôi Thế Hiên đi ra. Thế nhưng đối phương bất vì sở động, vẫn là gắt gao đè nặng y.

“Điện hạ...” Y bất đắc dĩ, đành phải lên tiếng khẩn cầu.

“Gọi ta Thế Hiên”. Hấn ngay lập tức ngắt lời y.

Loại thời điểm này kêu tên của ta — đây là Lôi Thế Hiên luôn luôn mệnh lệnh, Tiêu Dục Kỳ đành phải ngượng ngừng mà kêu:

“Thế Hiên...”

“Ân? Chuyện gì?” Lôi Thế Hiên mỉm cười hàm trụ vành tai y.

“Thỉnh ngài...Thỉnh người đi ra...” Y thẹn thùng không thôi nói, nào ngờ vừa mới nói xong, y cảm giác được ngạnh bổng trong thân thể y lại tao động lên.

“Không cần rút ra...Chúng ta lại làm một lần...” Lôi Thế Hiên vừa nói, vừa đem thân thể y lật lại, thay đổi tư thế mặt đối mặt.

Tiêu Dục Kỳ che khuôn mặt đỏ bừng, thấp giọng kháng nghị:

“Không cần... Đã là lần thứ ba ...”

“Ta còn muốn”. Lôi Thế Hiên xấu xa nói, giật tay y ra, hôn trụ đôi môi sung huyết đỏ bừng của y.

“Ân...” Tiêu Dục Kỳ lập tức đắm chìm vào rên rỉ.

Lôi Thế Hiên làm cho chân y kẹp lấy thắt lưng mình, lắc lư hạ thân bắt đầu một lượt đánh khác.

“A... A...” Thanh âm yêu kiều kéo dài liên tục lại lần nữa vang lên.

“Hát!”

Khuông! Khuông! Khuông!

Trên sân huấn luyện võ thuật hoàng cung, mười mấy thị vệ đang tiến hành huấn luyện giao đấu côn thuật.

Tiêu Dục Kỳ hoảng hốt nắm trường côn, ngăn cản đối thủ công kích, tâm thần lại không biết bay tới nơi nào.

“Dục Kỳ, ta phải thú thê”.

Một đêm kia, Lôi Thế Hiên nói với y như vậy.

Sau khi nghe xong, y mơ màng một trận, đầu đã tiếp thu được tin tức, thế nhưng không có cách nào lý giải tiêu hóa.

“Dục Kỳ... Người có trách ta không?” Hắc hỏi.

Tiêu Dục Kỳ đương nhiên sẽ không trách hắc, cũng không dám trách...

“Đây là mệnh lệnh phụ vương, ta không thể chống cự. Xin người tha thứ ta...” Hắc vừa hôn y vừa khổ sở thấp giọng nói.

Tiêu Dục Kỳ ôm hắc, nói không nên lời an ủi hắc, có lẽ hiện tại người cần an ủi nhất chính là hắc...

Y không phải người tâm tư tỉ mỉ, cũng không có trí tuệ quá nhiều đi tự hỏi một số vấn đề nghiêm túc, bất quá...Đáy lòng dâng lên cảm giác chua xót không lừa được người.

“Ta sẽ không thích nữ nhân kia... Dục Kỳ... Ta chỉ muốn người... Cả đời chỉ cần người...” Hắc ôm chặt y hứa hẹn.

Sau ngày đó, Lôi Thế Hiên tựa hồ muốn chứng minh quyết tâm của mình, dục vọng hắc bỗng nhiên trở nên rất mãnh liệt, mỗi buổi tối đều đối khát mà hướng y cầu hoan, không làm ba bốn lần sẽ không nghỉ, làm cho xương cốt y đều nhanh tan...

Ai...

Trong lòng y thở dài, cứ như vậy y làm sao chịu nổi, tối nay sẽ không còn như vậy đi? Xem ra phải khai thông hắc một chút mới được ...

“Hát —!!”

“Ách?”

Đối thủ thành linh cảm cơn vung qua, y trái lại ngăn người nhất thời không phòng bị...

Đông!

Côn tử trực tiếp đánh trúng thái dương y.

“Oa! Người như thế nào không tránh ra?” Thanh niên cùng y giao đấu không thể tưởng được lại đánh tới y, sợ tới mức lập tức nhảy ra.

“Ồ...” Tiêu Dục Kỳ ấn cái trán rên rĩ.

“Dục Kỳ? Người không sao chứ?”

“Xem một chút có bị sưng lên không?” Mọi người ngừng tay, quan tâm vây lại.

“Ta... Ta không sao...” Tiêu Dục Kỳ che chỗ đau, ngượng ngùng cười nói.

“Ai...”

Tiêu Dục Kỳ xoa thái dương phát đau, đi trên đường nhỏ thanh u.

Cư nhiên đang huấn luyện lại thất thần, còn bị đả thương, thật mất mặt a...

Y vừa thở dài, vừa lướt qua đình viện trăm hoa như giấc. Y nhớ rõ trong phòng hình như có kim sang được điện hạ cho y, đi về trước thượng được, sau đó thay y phục... Đúng rồi, điện hạ hẳn là đã lâm triều xong đi...

Y bước chậm qua hành lang gấp khúc, bỗng nhiên nghe được gần đó truyền đến tiếng cười đùa.

“A?” Y không khỏi thả chậm cước bộ, xoay người hướng nơi phát ra thanh âm.

Cách mấy hòn non bộ, dưới chùm chùm hoa thụ vây quanh trên mặt cỏ, có vài người tụ tập chung quanh một cái bàn đá.

Y vừa nhìn đã thấy Lôi Thế Hiên nghiêng về phía đối diện y, hất ngời trên ghế đá, một tay chống cằm, đôi mắt mang tiểu ý nhìn thẳng người phía trước — một thiếu nữ phục sức hoa mỹ.

Tiêu Dục Kỳ ngược căng thẳng.

Thiếu nữ kia đưa lưng về phía y, cho nên nhìn không thấy diện mạo.

Y phát hiện Hoàng hậu ở đó, bà đang thập phần sùng ái vuốt tóc thiếu nữ kia, một bên cùng Lôi Thế Hiên nói chuyện.

Sau lưng họ còn có vài thị nữ.

Nhìn tình cảnh này, Tiêu Dục Kỳ lập tức ý thức được — thiếu nữ này khẳng định chính là Thái tử phi tương lai được Hoàng hậu tuyển định.

Bởi vì hơi xa, Tiêu Dục Kỳ không nghe được họ đang nói chuyện gì, chỉ nghe thấy họ thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Tiêu Dục Kỳ lui lại mấy bước, chột dạ tránh phía sau cây cột, ló đầu ra nhìn họ.

Chỉ thấy Hoàng hậu nói với thiếu nữ kia câu gì, thiếu nữ liền đứng lên, tiếp nhận một thất khiếu linh lung cầu treo đầy linh đang (chuông) từ tay thị nữ.

Hiện tại Tiêu Dục Kỳ rốt cuộc có thể thấy rõ diện mạo của nàng. Dáng người nàng cân xứng, tuổi đại khái trên dưới mười lăm, khuôn mặt tròn tròn phấn hồng nộn bạch, một đôi mắt to dài linh hoạt còn có một cái miệng nhỏ nhắn lẳng hình (hình thoi) hay cười, toàn thân tràn ngập khí tức thiên chân hoạt bát, cùng Lôi Thế Hiên mỹ diệu vô song đứng chung một chỗ cũng có thể không chút thua kém.

Tiêu Dục Kỳ cảm thấy mình hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Lúc này, Lôi Thế Hiên cùng Hoàng hậu vỗ tay vài cái, thiếu nữ đứng ra xa một chút. Nàng đem linh lung cầu tung cao lên trời, lại nhanh nhẹn tiếp được, vừa khiêu vũ vừa tung hứng khóa tiểu cầu kia, tư thái của nàng ưu mỹ động lòng người, khiến người không thể dời mắt, linh đang trên tiểu cầu theo động tác của nàng phát ra từng trận thanh âm đinh đang thanh thúy, dễ nghe cực kỳ.

Lôi Thế Hiên quan sát vũ đạo của nàng, dáng tươi cười trên mặt không giảm bớt...

Thế nhưng Tiêu Dục Kỳ cảm thấy đường nhìn của mình trở nên mơ hồ, lỗ tai nghe được thanh âm cũng trở nên không rõ.

Vì cái gì hẳn lại cười đến vui vẻ như vậy... Hẳn chưa bao giờ cười như vậy trước mặt người ngoài...

Yết hầu có điểm khô khốc, hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên...Tiêu Dục Kỳ vội vàng dùng mu bàn tay xoa nhẹ mí mắt một chút.

Y không thể bị họ phát hiện, phải mau mau rời khỏi nơi này, chỉ cần quẹo qua một khúc ngoặt là y có thể trở lại phòng. Sau khi hạ quyết tâm, y ba bước còn hai, chạy qua hành lang thật dài.

Sự tình có bao nhiêu xảo (vừa khéo) liền có bấy nhiêu xảo, thiếu nữ ngoạn cầu nhi kia đột nhiên thất thủ tiếp không được, đông đông... Linh lung cầu lăn về hướng hành lang bên này, mọi người không tự chủ được nhìn theo tiểu cầu —

“Dục Kỳ!”

Lôi Thế Hiên nhìn thấy tâm ái nhân nhi lập tức bật thốt kêu lên.

Tiêu Dục Kỳ cứng đờ.

## 10. Chương 9

“Dục Kỳ, lại đây!” Lôi Thế Hiên mãnh ngoác y, khoe miệng Tiêu Dục Kỳ co giật, miễn cưỡng đi qua, còn nhặt khóa cầu đang nằm trên đường lên.

Y đi tới trước mặt thiếu nữ, đem cầu trả lại cho nàng.

“Đa tạ người”. Nàng nói lời cảm tạ, vươn cánh tay nhỏ bé tiếp nhận.

“Tham kiến Thái tử điện hạ, Hoàng hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”. Y quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt nhìn y rõ ràng viết không chào đón, Tiêu Dục Kỳ biết mình là khách không mời mà đến, xấu hổ đứng lên.

Lôi Thế Hiên đi đến bên cạnh y, dưới ánh mắt chú mục hiếu kỳ của thiếu nữ mà kéo tay y, đến trước bàn.

Hắn bảo y ngồi xuống, Tiêu Dục Kỳ nhìn biểu tình hoàng hậu một chút, lắc lắc đầu không dám ngồi.

“Hoàng nhi, người sao không gọi Kha tiểu thư lại đây ngồi?” Hoàng hậu lạnh lùng mở miệng.

Tiêu Dục Kỳ quay đầu nhìn về phía ‘Kha tiểu thư’ mà nàng nói — chính là vị thiếu nữ ngoạn cầu kia.

Lôi Thế Hiên liếc mắt nhìn mẫu thân mình một cái, trên mặt nở nụ cười thân thiết, đối Kha tiểu thư nói:

“Kha tiểu thư, thỉnh qua đây ngồi”.

“Được...” Kha tiểu thư khuôn mặt ửng đỏ, đi qua.

“Dục Kỳ, ngồi xuống đi”. Lôi Thế Hiên ấn y, thấy y vẫn là lắc đầu, hắn dứt khoát chính mình ngồi xuống trước, một tay kéo y lao đến trên đùi.

“A...” Tiêu Dục Kỳ lập tức kêu lên sợ hãi muốn đứng dậy, lại bị hắn dùng lực trụ ở trên đùi.

“Ngọa đi, ngồi hảo”. Lôi Thế Hiên giống như hồng tiểu hài tử, ôm chặt y.

Y sợ hãi nhìn về hướng Hoàng hậu, không ngoài sở liệu mà thấy bà ta một bộ dáng muốn đem y bằm thây vụn đoạn.

Mà Kha tiểu thư cũng thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nhìn hai người họ.

Lôi Thế Hiên phát huy thái độ nhất quán không coi ai ra gì, vô cùng thân thiết ôm thắt lưng y, hỏi:

“Dục Kỳ, vừa rồi ngươi chạy gấp như vậy làm gì? Nhìn thấy ta ở gần bên cũng không đi tới”.

“Ta...”

Tiêu Dục Kỳ cả người đổ mồ hôi lạnh, như thế nào thái độ hắn lập tức xoay chuyển nhanh như vậy, vừa rồi còn cùng Kha tiểu thư kia nói nói cười cười, hiện tại coi người ta như không khí...Hơn nữa hắn làm trò

trước mặt nhiều người như vậy ôm y, rốt cuộc có dụng ý gì a? Không phải là lại muốn làm ra vài sự tình kinh người chứ...

“‘Ta’ cái gì? Nói nha”.

“Ta...” Nếu y nói ‘Ta vừa rồi không có nhìn thấy người’, có thể lừa dối qua, nhưng y lại thành thật đến mức ngay cả lời nói dối cũng biên không được, nguyên nhân chân chính lại không thể nói, y đành phải khốn quẫn mà cúi đầu.

“Ha hã...Ta đại khái đoán được là chuyện gì”. Lôi Thế Hiên cười điểm điểm mũi y.

Động tác này chỉ giữa tình nhân mới có, khiến cho Kha tiểu thư nhìn thấy lại là một trận không thể tin.

Hoàng hậu cũng sợ hãi hần sẽ làm ra hành động ‘vượt rào’ gì, bà lạnh lùng mở miệng:

“Thái tử, Tiêu thị vệ còn có công tác phải vội, người để y ly khai đi”.

Lời này thập phần ý tứ đuổi người, Lôi Thế Hiên nhẹ nhàng giương mi, cười nói:

“Cái gì công tác phải vội? Công tác của Dục Kỳ chính là bồi ta, làm cho ta vui vẻ a”. Phần sau câu này hần nói cứng lên.

Hoàng hậu áp chế cơn tức, ánh mắt bất thiện quét về phía Tiêu Dục Kỳ, giống như bảo y thức thời một chút, tự động biến đi.

Tiêu Dục Kỳ bị ánh mắt của bà đâm vào cả người không thoải mái, thừa dịp Lôi Thế Hiên không giữ y, y vội vàng đứng dậy nói:

“Điện hạ... Ta còn phải...”

“A? Chỗ này của người làm sao vậy?” Động tác xoay người của y khiến cho tóc mái trên trán tản ra, Lôi Thế Hiên phát hiện ứ thanh phía dưới. Hần kéo y, vươn tay nhẹ nhàng ấn lên.

“Ấn...” Tiêu Dục Kỳ rên.

“Người bị thương?” Lôi Thế Hiên cũng đứng lên, nhíu mày hỏi.

Tiêu Dục Kỳ liều mạng lắc đầu, nói:

“Không...Không phải thực nghiêm trọng...Chẳng qua là khi huấn luyện không cẩn thận...”

“Nhanh thượng dược”. Lôi Thế Hiên kéo y muốn đi.

“Thái tử!” Hoàng hậu quát bảo hần ngưng lại nói: “Để Tiêu thị vệ tự mình làm là được, người còn phải lưu lại bồi Kha tiểu thư mà”.

Lôi Thế Hiên cố ý đem y ôm chặt một chút, lấy ngữ khí lo lắng khoa trương nói:

“Điều này sao có thể? Gia hỏa này bản thủ bản cước, ngay cả thượng dược cũng không được, ta nhất định phải ‘tự mình’ làm mới yên tâm”.

“Người...” Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi, nếu phát tác ở trước mặt mọi người lại không tốt, đành phải áp chế cơn tức.

“Kha tiểu thư”. Lôi Thế Hiên chuyển hướng nòng, hỏi: “Người thật sự còn muốn ta bồi sao?”

“Này... Không cần...” Kha tiểu thư duy nhất có thể trả lời như vậy.

Lôi Thế Hiên cười đến xán lạn.

“Kha tiểu thư thật sự là thiện giải nhân ý (hiểu ý người), đa tạ người. Mẫu hậu, cáo từ”. Hần nói xong, ôm Tiêu Dục Kỳ đang vô thức mà ly khai.

Kha tiểu thư nhìn bóng lưng họ đi xa, lẩm bẩm:

“Vị kia chính là ý trung nhân của điện hạ đi?”

“Không có khả năng, hần là một nam nhân a!” Hoàng hậu vội vàng phủ nhận.

“Thế nhưng...”

“Kha tiểu thư người đừng hiểu lầm...Họ không có gì...” Hoàng hậu vừa lắc đầu vừa xua tay.

“Ân... Bất quá ta xem, ta không có cơ hội rồi”. Kha tiểu thư cười khổ mà nói.

“Kha tiểu thư... Người...”

Kha tiểu thư đứng lên, lễ phép hạ thấp người nói:

“Hoàng hậu nương nương để mắt tiểu nữ tử, thật sự làm cho ta thực vinh hạnh, thế nhưng... Điện hạ tựa hồ cũng không thích ta... Cho nên... vẫn là quên đi, loại sự tình này không thể miễn cưỡng”.

“Đi? Cái kia...” Hoàng hậu cũng đứng lên, còn muốn phải giữ nàng lại.

Bà ta thật vất vả tìm kiếm mới chọn được một Thái tử phi gia thế giáo dưỡng tương mạo đều nhất lưu, có thể nào cứ như vậy vượt mất nàng?

“Kha tiểu thư, người trước đừng nản chí, Thái tử chỉ là nhất thời nghĩ không thoáng... Bản cung cam đoan, hần... Hần nhất định sẽ thích người”. Bà thiết xán liên hoa (đại khái là miệng lưỡi khéo léo).

“Thật vô cùng xin lỗi, Hoàng hậu nương nương, chỉ sợ tiểu nữ tử vô phúc tiêu thụ”. Kha tiểu thư thực kiên quyết mà buông tay, nàng cười cười, khom người.

“Như vậy, xin cho phép tiểu nữ tử cáo lui trước”.

“Được...Được...” Hoàng hậu vô lực ngồi trở lại.

Thị nữ đi theo Kha tiểu thư cũng ly khai.

Đáng giận! Lại phá rồi kế hoạch của lão nương! Xú tiểu tử kia —!!

Hoàng hậu lại bị Lôi Thế Hiên làm tức giận đến cơ hồ hộc máu, cung nữ bên cạnh thấy bà ta lại bắt đầu phát run, vội vàng vì bà phiên phong hạ nhiệt.

“Ân... Điện hạ...”

“Hừ... Đừng nói chuyện”.

“Nhưng mà...”

Tiêu Dục Kỳ bị đặt ở trên giường, nhận Lôi Thế Hiên săn sóc ‘trị liệu’.

Nào có người ‘trừ ứ’ như vậy? Trong lòng Tiêu Dục Kỳ kêu to.

Lôi Thế Hiên ở trên trán y vừa liếm vừa hôn, nói là như thế này có thể thư hoãn huyết dịch lưu thông, làm cho ứ huyết mau chóng tan đi.

Quý mới tin người! Tưởng ta chưa từng bị thương a!

Tiêu Dục Kỳ chỉ có thể dưới đáy lòng mắng như vậy, trên miệng một chữ cũng không dám hừ.

“Điện hạ...” Y chống đỡ hần muốn đẩy hần ra, cảm giác trên trán vừa xót vừa tê dại, làm cho y không thoải mái.

“Hô...” Lôi Thế Hiên bỗng nhiên dừng lại, Tiêu Dục Kỳ tưởng hần đùa đủ rồi cực muốn thu tay lại, ai biết hần động thủ kéo sàng liềm (màn giường) xuống, sau đó xoay người hung mãnh mà lôi vạt áo của y ra.

“Ta muốn làm”. Hần nói như vậy, môi ấn lên ngực y.

Tiêu Dục Kỳ trong lòng kêu “Thảm rồi!”, tối hôm qua ái dục lưu lại đau đớn còn chưa tiêu thất a...

“Điện hạ! Điện hạ... Bây giờ còn là ban ngày...” Y thử xin hần đem dời lại.

“Loại sự tình này khi nào làm cũng đều như nhau”. Lôi Thế Hiên không cho là đúng, bắt đầu động thủ thoát khổ tử đối phương.

“Nhưng mà... nhưng mà... Ta mới vừa luyện tập hoàn toàn thân hân xú (mồ hôi thối) a...” Y nghĩ mọi biện pháp để lấy có.

“Không quan hệ, lúc làm còn không phải cũng sẽ đổ mồ hôi”. Lôi Thế Hiên nhún vai, rút ra dục vọng bản thân nhân nại đã lâu...

“Ồ... Ân... Ân... Điện hạ...”

“Phải kêu ‘Thế Hiên’”

” Thế Hiên...”

“Ngoan ... Thưởng cho người nga...”

“Ách... A... A...!!”

Tiếng rên rỉ bi thiết lại thoải mái không ngừng từ phía sau bổ liêm (rèm) thật dày truyền ra.

“Thế Hiên...”

“Ân? ”

Kích tình qua đi, Lôi Thế Hiên ôm y từ phía sau, thoải mái nằm trên giường, bờ môi hân còn thấy chưa đủ mà vuốt ve da thịt rắn chắc sau lưng nhân nhi.

“Người vừa rồi... Vì cái gì lại thân thiết với Kha tiểu thư kia như vậy...?” Tiêu Dục Kỳ thanh âm buồn bã hỏi, cuối cùng vẫn không áp được nghi vấn này.

“Thân thiết? Khi nào?”

“Chính là...Lúc người xem nàng biểu diễn... Người còn đối với nàng nở nụ cười...” Trong giọng nói có vị chua.

“Ha ha...” Lôi Thế Hiên không trả lời, mà là đắc ý cười.

“Sao... Làm sao vậy...” Tiêu Dục Kỳ quay đầu lại.

“Ai nha...Dục Kỳ của ta thật đáng yêu nga...” Lôi Thế Hiên sáp lại hôn y, người sau không được tự nhiên mà lui lại.

“Cái gì nha...”

“Người ghen sao?” Hân trêu chọc y.

Vốn muốn lớn tiếng nói “Không có”... Chính là...

Tiêu Dục Kỳ phát hiện chính mình quả thật là ghen tị...

“Ta... Ta không biết...” Y vội vàng quay lưng, tránh né ánh mắt trêu tức của hân.

“Dục Kỳ?”

“Không... Không có việc gì, người không muốn nói...”

Lôi Thế Hiên xoay y lại, mặt đối mặt áp chế y, nói:

“Ngoan nào...Ta chỉ là đóng kịch mà thôi, nữ nhân kia ta một chút hứng thú cũng không có, hiện tại ngay cả bộ dạng nàng dài ngắn ra sao đều không nhớ rõ”.

“Thật sự?” Y ngây ngốc hỏi.

“Thật sự.”

Lôi Thế Hiên cười cười, cúi đầu hôn y, tay lại trượt vào bên trong đùi y.

“Ngô!” Miệng Tiêu Dục Kỳ kêu lên sợ hãi.

“Người thật sự rất đáng yêu...Lại làm một lần...”

“Không cần... Nha...”

## 11. Chương 10

Ngồi bên cửa sổ, ngóng nhìn đại thế giới biến hóa.

Một đàn chim nhận giương cánh bay qua phía chân trời, lưu lại vài tiếng kêu to cô tịch, gió cuộn cuộn thổi những chiếc lá rơi bay lên, còn lại bi thương khắp mặt đất.

Tình này cảnh này, không chỉ khiến người nhớ tới câu thơ của Tống đại nữ từ nhân (nhà thơ) Lý Thanh Chiếu —

“Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích...” () câu chữ thăm hề hề từ đôi môi hồng diễm dật xuất.

“Mẫu hậu, người làm cái gì vậy?” Tử Văn công chúa lắc lắc đầu, bước vào gian phòng.

“Tử Văn a...” Nữ nhân thân phận cao nhất Y Đông Nhạc quốc – Hoàng hậu nương nương, hữu khí vô lực mà quay đầu.

“Mẫu hậu, tâm tình người không tốt sao?” Tử Văn ngồi xuống bên cạnh nàng, quan tâm hỏi.

Bà thán khí gật đầu, lại nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Người còn đang lo lắng chuyện Vương đệ tuyển phi sao?” Nguyên nhân có thể làm cho mẫu hậu phiền lòng như vậy cũng chỉ có một cái này, Tử Văn nghĩ.

“Đúng vậy a...Có thể không lo lắng sao...Chỉ còn lại có hai tháng...” Bà hai mắt vô thần, ngữ điệu trầm thấp.

Nhìn thấy bộ dáng bà tiêu tụy như thế, thân là nữ nhi, Tử Văn cũng nổi lên cảm giác đau lòng thương tiếc.

“Mẫu hậu, người không cần lo lắng như vậy, dù sao vẫn có biện pháp”. Nàng cẩn thận mà an ủi Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười cay đắng vuốt tóc nàng, thở dài nói:

“Còn có biện pháp nào chứ? Tất cả đối tượng thích hợp đều bị Vương đệ bốc đồng kia của người dọa đi rồi...” Từ sau khi Kha tiểu thư rời khỏi, bà lại chưa từ bỏ ý định mà tìm vài nữ hài tốt, tất cả đều bị Lôi Thế Hiền dùng kế phá hoại. Mấy tháng qua bà không biết tốn bao nhiêu tâm tư, vẫn là một chút tiến triển cũng không có...

“Người chưa cùng phụ vương đề cập qua sao? Vương đệ luôn luôn chỉ nghe lời phụ vương, nói không chừng...”

“Đã sớm đề cập qua, còn không phải bị tiểu tử giảo hoạt kia hỏ lộng? Nói cái gì là tiểu thư này điều kiện quá kém... Phụ vương người cũng thật đúng là tin tưởng lời nói của hắn”. Hoàng hậu nhớ tới không khỏi ngửa răng.

“Mẫu hậu...”

“Tử Văn a...Người ngược lại giúp mẫu hậu suy nghĩ một chút, còn có khuê nữ nào thích hợp, dù sao cũng không thể cứ tiếp tục như vậy a...” Hoàng hậu nắm tay nàng, vội vàng hỏi.

“Thích hợp ...?”

Tử Văn lưu động đôi mắt thông minh, suy nghĩ thật lâu...

“Đúng rồi... Mẫu hậu còn nhớ Thương đại nhân không?” Nàng nói.

“Thương đại nhân? Người nào?”

“Thì là đại sứ chúng ta phái trú (đóng ở) ‘Hi Lê’ quốc nha”.

“Nga, bản cung nhớ rõ ông ta, làm sao vậy?”

“Nếu ta nhớ không lầm, Thương đại nhân có một tôn nữ xấp xỉ tuổi vương đệ...”

“Thật sự? Nàng là nữ hài như thế nào?” Hoàng hậu lại dấy lên hy vọng.

“Mẫu hậu hẳn là cũng gặp qua nàng, năm năm trước, Thương đại nhân cùng Hi Lê quốc Thất vương tử đến viếng thăm nước ta, liền dẫn theo tôn nữ ông ta tiến cung. Khi đó hình như nàng còn cùng vương đệ chơi đùa mà...”

“Hình như là có chuyện như vậy...” Hoàng hậu nhớ lại, dần dần có ấn tượng mơ hồ, bà bình trí miêu tả:

“Bản cung nhớ rõ, nữ hài kia mày rậm mắt to, khuôn mặt thì nhỏ nhỏ, dường như rất hoạt bát khả ái... Cá tính cũng thực cởi mở”.

Tử Văn hắc hắc cười, bổ sung nói:

“Hơn nữa nha, vương đệ khi đó cũng rất thích nàng, lúc nàng phải đi hẳn còn khóc. Lại nói tiếp...Nàng coi như là mối tình đầu của vương đệ đi”.

“Thật sao?” Hoàng hậu hưng phấn lên, xem ra thành công đã ở ngay trước mắt.

“Bất quá... Không biết nàng hiện tại biến thành bộ dạng ra sao”. Tử Văn chừa lại một chỗ trống mà nói.

“Trước mặc kệ, tóm lại, nhất định phải tiếp kiến nàng...” Hoàng hậu lại lấy lại tinh thần, đôi mắt lấp lánh sáng lên mà nhìn phía trước.

Tử Văn trong lòng mặc niệm.

Vương đệ, tỷ tỷ lần này không biết là giúp người hay là hại người ...

Vài ngày sau.

Trên mã tràng Hoàng cung.

Hai người kỵ sĩ cường tráng đang điều khiển ngựa chạy băng băng trên đường đất bùn, vó ngựa tung khối cát bụi cuộn cuộn.

Lôi Thế Hiên không chế được tọa kỵ với tốc độ chạy cố định, sau đó hần buông dây cương, nhanh chóng từ sau lưng rút ra cung tiễn.

Hần kéo cung, nhắm vào bia ngắm bên sân.

Sư!

Mũi tên lợi hại thẳng tắp bắn trúng mục tiêu, cách hồng tâm chỉ vài ly, hần kéo ngựa dừng lại, quay đầu về Tiêu Dục Kỳ ở phía sau làm ra thắng lợi thủ thế.

Tiêu Dục Kỳ nở nụ cười, súy động dây cương.

“Hát!”

Leo lên con ngựa bão táp đi ra ngoài.

Dưới thân y điều tiết ngựa không chế tốc độ chạy cùng phương hướng, giống như Lôi Thế Hiên nhanh nhẹn rút cung tiễn ra.

Nhắm ngay một bia khác — sư! Tiễn lên tiếng trả lời mà ra, chính giữa hồng tâm.

“Không tồi nga, không hề nhượng bộ nha”. Lôi Thế Hiên cười nói.

“Điện hạ cũng vậy a.” Tiêu Dục Kỳ giá mã đi đến bên cạnh hần.

“Ai, lại là ta thua”. Lôi Thế Hiên nheo mắt lại nhìn thành quả hai người, cẩn thận so sánh, sau đó kết luận.

“Điện hạ đã nhường”. Tiêu Dục Kỳ ôm quyền nói.

“Lại chạy một lần thế nào? Lần này ta nhất định phải thắng ngươi”. Hần cười hỏi.

“Được”. Tiêu Dục Kỳ kéo ngựa quay đầu, chuẩn bị trở lại điểm xuất phát.

“Tê...!” Cách đó không xa truyền đến tiếng ngựa hí vang, họ rất tự nhiên nhìn qua.

Một thiếu nữ xa lạ họ chưa bao giờ gặp qua cười một hắc sắc tuần mã, hướng bên này chạy nhanh tới. Hai người vì kỹ thuật tinh trạm (tinh thông) của nàng mà kinh thán, chỉ thấy hai chân nàng vừa kẹp, con ngựa nhảy lên lướt qua làn mây.

Nàng nhìn chuẩn một loạt bia trong đó, kéo cung bắn ra, tiễn mạnh mà hữu lực bay ra, lưu loát đâm vào hồng tâm.

Thiếu nữ sau khi hoàn thành một loạt động tác khiến người tán thưởng, cười ngựa hướng về phía họ.

Nàng đi tới càng gần, hai người rốt cục có thể thấy rõ tướng mạo của nàng.

Nàng mặc trang phục kỹ sĩ nhẹ nhàng vừa vặn, tư thế oai hùng hiên ngang, hình thể kiện mỹ đầy đặn, diện mạo của nàng cùng loại nữ tử mây dài mắt to hoàn toàn bất đồng, lưỡng đạo mày kiếm phi dương nhập tảo, đôi mắt không tính là lớn, chính là sáng ngời hữu thần, lóe quang mang trong vắt.

Lôi Thế Hiên nhìn nàng, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cảm giác quen thuộc.

Ba ba ba

Bên sân vang lên tiếng vỗ tay — không biết từ khi nào, đã có vài người tụ tập ở đâu đó.

Dẫn đầu chính là đương kim Hoàng hậu nương nương, Tử Văn công chúa ở bên cạnh bà, phía sau là một nam tử trung niên khuôn mặt hòa ái, chung quanh ông ta còn có vài cung nữ thị tòng.

Lôi Thế Hiên cùng Tiêu Dục Kỳ đều cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Thiếu nữ xuống ngựa trước mặt Lôi Thế Hiên, cúi người.

“Tiểu nữ tử Thương Vũ Trữ, khấu kiến Thái tử điện hạ”.

Ánh mắt Lôi Thế Hiên trở lại trên người nàng, hần cũng đi xuống, Tiêu Dục Kỳ cùng theo xuống ngựa.

Hần đỡ nàng đứng lên, thiếu nữ ngẩng đầu cùng hần đối vọng.

“Người là... Vũ Trữ? Thương Vũ Trữ?” Trong giọng nói Lôi Thế Hiên có bất khả trí tin.

“Không thể tưởng được điện hạ còn nhớ rõ ta”. Thương Vũ Trữ ngượng ngùng cười.

Tiêu Dục Kỳ ở một bên nhìn họ, đáy lòng tràn ngập nghi hoặc cùng kinh ngạc.

Đám Hoàng hậu đi tới.

Ba người đồng thời hành lễ.

“Hoàng nhi”. Hoàng hậu mỉm cười phe phẩy quạt, nhất phái phong thái rạng rỡ.

Bà hài lòng nhìn Lôi Thế Hiên và Thương Vũ Trữ, Hoàng thái tử âm nhu kiêu diễm cùng Thương tiểu thư mạnh mẽ đứng chung một chỗ, cảm giác cũng là phi thường xứng đôi.

Bà lại không dấu vết mà đánh giá Tiêu Dục Kỳ, hiện tại bà cuối cùng cũng hiểu được vì cái gì Lôi Thế Hiên lại bị y thân là nam nhân hấp dẫn. Tiêu Dục Kỳ mặc kệ là khí chất hay vẻ bề ngoài, đều cùng Thương Vũ Trữ có chỗ tương tự, hai người cùng là loại hình hàm hậu thành thật, hơn nữa họ đều thích tập võ. Trách không được sau khi Thương Vũ Trữ ly khai, Lôi Thế Hiên lại tìm tới y, nguyên lai chính là tác dụng gửi gắm tình cảm.

Việc này bà yên tâm, Lôi Thế Hiên trong lòng thích vốn dĩ chính là Thương Vũ Trữ, lúc trước hần là chẳng qua lấy Tiêu Dục Kỳ làm đại thể phẩm mà thôi, hiện tại ‘chính chủ nhi’ xuất hiện, còn sợ Lôi Thế Hiên sẽ nghĩ không thoát sao?

Chỉ cần một chút thời gian, làm hần để ý tình cảm của mình, có thể thúc đẩy một đôi nhân duyên tốt...

Nghĩ vậy, Hoàng hậu càng thêm đắc ý vạn phần.

“Vị Vũ Trữ cô nương này, các người lúc nhỏ cùng nhau chơi đùa, còn nhớ rõ không?” Bà hỏi.

Trong lòng Lôi Thế Hiên dường như cũng suy tư về một việc, hần gật đầu, nhìn về phía Thương Vũ Trữ, người kia khuôn mặt hồng hồng mà nhìn lại hần, thẹn thùng chuyển mắt.

Tiểu ý bên miệng Hoàng hậu càng đậm, bà bảo nam tử trung niên phía sau tiến lên, giới thiệu:

“Vị này chính là phụ thân Vũ Trữ, Thương đại nhân”.

“Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ.” Nam tử chấp tay nói.

“Thương đại nhân hảo”. Lôi Thế Hiên đáp lễ.

“Cả nhà Thương đại nhân mấy ngày trước vừa vặn trở về thăm người thân, nghe nói Thương lão (chỉ tổ phụ Vũ Trữ) nhậm chức Hi Lê quốc sứ giả hơn mười năm, Thương đại nhân chắc hẳn đối với phong thổ nhân tình quốc ngoại cũng rất có kiến giải. Vì thế bản cung chiêu đãi họ tiến cung du ngoạn, hảo hảo giới thiệu cho bản cung một chút”.

Hoàng hậu khách sáo nói hết một loạt lời xã giao, cũng cho thấy nguyên nhân Thương thị phụ nữ (cha và con gái ^^) xuất hiện ở đây.

“Hoàng hậu quá khách khí rồi, có thể được mời tiến cung là quang vinh của vi thần”. Thương đại nhân cười nói.

“Bản cung nghe nói Vũ Trữ cô nương luyện được một thân hảo kỹ thuật, hơn nữa tiền pháp cũng lợi hại, cho nên nổi hứng trí bảo nàng biểu diễn một chút, Hoàng nhi, không làm phiền đến các người chứ?” Hoàng hậu tiếp tục nói.

“Không có, tiền pháp Vũ Trữ cô nương quả thực xuất sắc”. Lôi Thế Hiên nói.

“Thái tử điện hạ quá khen”. Thương Vũ Trữ khiêm tốn đỏ mặt, thấp giọng nói.

Lôi Thế Hiên không đáp lời, hôm nay hẳn tựa hồ so với dĩ vãng trầm mặc hơn, từ lúc Thương Vũ Trữ xuất hiện, hẳn cũng không lúc nào nhìn đến nàng, lại cúi đầu.

“Hoàng nhi”. Hoàng hậu khẽ gọi.

“Vâng”. Lôi Thế Hiên hoàn hồn.

“Nếu người có rảnh, thì bồi Thương đại nhân họ, thuận tiện cùng Vũ Trữ ôn lại chuyện xưa cũng tốt”. Bà nói mà có dụng ý khác.

“Được, nhi thần hiểu”. Lôi Thế Hiên rất thẳng thắn đáp ứng.

Hoàng hậu trong lòng vui mừng trở lại, Thế Hiên tiểu tử này bình thường hay cùng bà đối nghịch, không thể tưởng được hiện tại thuận theo như vậy, xem ra lần này tìm Thương Vũ Trữ thật sự là đúng rồi.

Đoàn người trò chuyện ly khai mã tràng, đi tham quan nơi khác của hoàng cung. Trong lúc Hoàng hậu tận lực an bài Lôi Thế Hiên và Thương Vũ Trữ cùng nhau đi, đề tài mọi người đàm luận cũng xoay quanh hai người, không khí dung hợp hài hòa.

Tiêu Dục Kỳ cùng cung nữ thị tòng khác đi theo phía sau họ, cảm thấy được mình bị một khối tiểu thiên địa hòa nhạc cách ly ở bên ngoài, giờ phút này mới phát hiện, khoảng cách giữa Lôi Thế Hiên và y là xa xôi như vậy...

Chú thích:

() Một câu trong bài Thanh thanh mạn của Lý Thanh Chiếu.

Phiên âm: Thanh Thanh Mạn

Tầm tầm mịch mịch, lãnh lãnh thanh thanh, thê thê thăm thăm thích thích.

Sạ noãn hoàn hàn thời hậu, tối nan tương tức

Tam bôi lương trần đạm tửu, chấm dịch tha, văn lai phong cấp?

Nhận quá dã, chính thương tâm, khước thị cự thì tương thức

Mãn địa hoàng hoa đôi tích, tiêu tuy tổn, như kim hữu thủy kham trích?

Thủ chúc song nhi, độc tự chấm sinh đắc hắc?

Ngô đồng cánh khiêm tế vũ, đảo hoàng hôn, điểm điểm tích tích.

Giả thứ đệ, chấm nhất cá sấu tự liễu đắc?

Dịch từ: Điệu Thanh thanh mạn

Lần lần, gió gió, lạnh lạnh lòng lòng, cảm cảm thương thương nhớ nhớ

Thời tiết ẩm lên lại rét, càng thêm khó ở.

Rượu nhạt uống đôi ba chén, sao chống nổi chiều về gió dữ?

Nhận bay qua, đang đau lòng, lại đúng bạn quen biết cũ.

Chồng chất hoa vàng khắp chỗ, buồn bực nổi, giờ đây còn ai bẽ nữa.

Đen kịt nhường kia, một mình giữ bên cửa sổ?

Cây ngô đồng gặp mưa bay, buổi hoàng hôn thánh thót giọt nhỏ.

Nói tiếp vậy, ghé góm sao, sấu kia một chữ!

Dịch giả: Nguyễn Xuân Tảo

Lý Thanh Chiếu – (1084 – mất khoảng năm 1151) là nữ từ nhân Nam Tống. Bà hiệu là Dị An cư sĩ – , người đất Chương Khâu – Tề Châu (nay thuộc Sơn Đông). Cha của bà, Lý Cách Phi – , là một học giả nổi tiếng đương thời, chồng của bà, Triệu Minh Thành – , là một nhà khảo chứng kim thạch học nổi tiếng. Lúc đầu, bà cùng chồng chuyên tâm vào nghiên cứu, sưu tập, chỉnh lý Thư họa, kim thạch. Khi quân Kim phá Bắc Tống, bà lưu lạc về phương Nam, chồng lại bệnh chết, để lại bà cô độc, bơ vơ. Chính vì vậy sáng tác từ của bà gồm 2 giai đoạn: giai đoạn đầu thư nhàn, thoát tục giai đoạn thứ hai ngậm ngùi, than thở cho thân thể của mình, mang nhiều tính hoài niệm Trung Nguyên. Xét về hình thức, bà thường dùng thủ pháp miêu tả trực tiếp, ngôn ngữ thanh tú, mỹ lệ. Luận về từ bà thường nhấn mạnh vào vận luật, chú trọng sự điển nhã, tình cảm, đề xướng Từ trở thành một loại hình văn học riêng biệt, phản đối việc dùng thi pháp để làm Từ. Bà cũng đồng thời là một nhà thơ nhưng sáng tác về thể loại này không còn nhiều, chủ yếu hướng vào đề tài vịnh sử, lời lẽ khẳng khái, không giống phong cách trong Từ của bà. Các sáng tác của bà như: “Dị An cư sĩ văn tập – ”, “Dị An từ – ” đã thất truyền, người đời sau thu thập lại soạn thành cuốn “Sáu Ngọc từ – ”. Tới nay có cuốn “Lý Thanh Chiếu tập hiệu chú

## 12. Chương 11

Đêm đó, Tiêu Dục Kỳ cô độc ngồi ngắm người trên giường.

Lôi Thế Hiên không gọi y về, cũng không chủ động đến tìm y. Lần này chính là lần đầu tiên từ sau khi họ chính thức có quan hệ nhục thể.

Này đại biểu cái gì đây...

Nhìn thấy tình cảnh hôm nay hẳn cùng vị Thương tiểu thư kia ở chung, nội tâm y dường như hiểu được một chút gì đó, cũng dự đoán được sắp sửa phát sinh chuyện gì.

Y chưa từng nghiêm túc tự hỏi qua quan hệ của bọn họ, chỉ là luôn luôn theo ý chí Lôi Thế Hiên, theo bản năng chính mình mà làm. Y cũng không chủ động tranh thủ cái gì, cho nên, khi những thứ không phải dựa vào chính mình cố gắng đạt được phải biến mất, y lại không có quá nhiều thương cảm...Không biết mình rốt cuộc là trì độn quá..., hay là bản chất lãnh khốc vô tình.

Lúc trước khi nghe hẳn nói phải thú thê, y quả thật khổ sở một trận, thế nhưng hiện tại hồi tưởng lại, mình căn bản không cần phải khổ sở, càng không có quyền khổ sở.

Y từ trước đến nay vốn không có hy vọng xa vời tới một ngày mình độc chiếm được Lôi Thế Hiên, tuy rằng y trước kia xác thực được hẳn độc sủng.

Rất nhiều thời điểm khi y nghĩ đến mình sắp mất đi hẳn, hẳn liền thực đúng lúc trở lại bên cạnh y, ôn nhu ôm y, hứa hẹn vĩnh viễn không ly khai y, làm cho y ngay cả thời gian thương tâm cũng không có, đã lập tức được cảm giác hạnh phúc vây quanh.

Hiện tại, hẳn lại mặc cho y trầm luân xuống, cái gì cũng không giải thích, cái gì cũng không biểu lộ, hàm hàm hồ hồ, khiến cho y một mình miên man suy nghĩ...

Muốn bị thương, lại dường như bị thương không nổi muốn tỉnh lại, dường như lại khó có thể tỉnh không bằng cứ tiếp tục mơ hồ như vậy đi, không thêm nghĩ nữa, không làm gì cả, để cho hết thấy thuận theo tự nhiên...

“Hôm nay dừng ở đây, giải tán”.

Giáo đầu ra lệnh một tiếng, đám người trên sân huấn luyện đều tự tán đi.

Tiêu Dục Kỳ đem trường côn để vào đúng chỗ, lau mồ hôi trở về phạm vi hoàng cung.

Trên hành lang dài gặp tiểu thái giám bên cạnh Lôi Thế Hiên.

“A, Tiêu đại nhân. Điện hạ nói hôm nay phải cùng Thương tiểu thư đi thú liệt tràng (bãi săn), ngài không cần đi cùng”. Thái giám thông tri nói.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ ngơ ngác một chút mới nghe hiểu được, gật đầu đáp lời:

“Đa tạ ngài, ta đã biết”

Tiểu thái giám hạ thấp người ly khai.

Tiêu Dục Kỳ đứng ở chỗ cũ, ngây người thật lâu.

Cuối cùng, y nhẹ nhàng hít một hơi, hướng thư phòng mà đi, định đọc sách tiêu ma thời gian cả ngày.

Năm ngày rồi.

Tiêu Dục Kỳ đứng ở trước thư giá, không chút để ý mà lật xem sách vở, mắt nhìn từng hàng từng hàng câu chữ, trong đầu lại một chữ cũng không đi vào.

Trong năm ngày này, y cũng chưa cùng Lôi Thế Hiên chạm mặt qua, cho dù ‘loại quan hệ kia’ của bọn họ đã không còn tồn tại nữa. Nhưng mà, lấy thân phận thiếp thân thị vệ của y mà nói, này cũng là tương đối không bình thường.

Lôi Thế Hiên rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì...Chẳng lẽ ngay cả công tác thị vệ của mình cũng đều bị tước đoạt sao? Hẳn tính xử trí y như thế nào đây?

“Ai...” Y thở dài, đem sách thả lại, buồn bực mà đi ra ngoài cửa.

Đây là thư phòng chuyên dụng của Lôi Thế Hiên, thiết trí ở lầu trên Thái tử học đường. Vừa đi ra khỏi cửa phòng, nghênh diện có thể nhìn thấy nhân công hồ (hồ nhân tạo) rộng lớn của hoàng cung, từng trận gió mát dễ chịu phả vào mặt.

Tiêu Dục Kỳ hai tay vịn lan can, nhìn ra phía xa xa.

Trên mặt nước sóng gợn lấp lánh, phiêu đảng mấy chiếc thuyền hoa hoa mỹ, thanh âm những người trên thuyền nói chuyện cười đùa, cùng tiếng cầm tiêu của nhạc sư, đều có thể từ trong không khí mỏng manh truyền tới.

“A?” Tiêu Dục Kỳ nheo mắt lại, nhìn một chiếc thuyền hoa lớn nhất xa hoa nhất trong đó. Một đôi thanh niên nam nữ ra khỏi khoang thuyền, đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh.

Thiếu niên ôn nhu gạt những sợi tóc thiếu nữ bị gió thổi loạn, hai người nhìn nhau cười.

Nhìn thân ảnh quen thuộc kia của hắn, Tiêu Dục Kỳ cảm thấy trái tim giống như bị người hung hăng bóp chặt...

Đứng trước mặt tổng trưởng thị vệ, Tiêu Dục Kỳ cũng không cảm thấy chấn động quá lớn.

“... Nguyên nhân là như thế này, cũng không phải người công tác không tốt, chính là nhân thủ vừa vận bão hòa. Hơn nữa người dĩ vãng đều phi thường tận trung với cương vị công tác, chúng ta đều cho rằng, hắn là cho người hảo hảo nghỉ ngơi một chút”.

Nam tử trung niên cao trắng ngồi trên ghế, trong mắt mang theo quan hoài.

“Ân, thuộc hạ hiểu”. Tiêu Dục Kỳ bình tĩnh nói.

“Này cũng không phải sa thải người, người như cũ vẫn là thị vệ điện hạ, hiện tại chẳng qua là cho người trước nghỉ về nhà mà thôi. Đợi tới lúc cần, điện hạ nhất định sẽ triệu người trở về”. Thị vệ trưởng lại giải thích lần nữa.

“Vâng, đa tạ hảo ý của ngài. Ta đã biết”. Trong ngữ khí Tiêu Dục Kỳ vẫn là không có tình tự gì bất thường.

“Vậy là tốt rồi”. Thị vệ trưởng yên lòng, nói: “Như vậy, hai ngày này người có thể về nhà, chúng ta sẽ tìm người bổ khuyết chức vị của người”.

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui.” Y khom người nói.

Thị vệ trưởng gật đầu, mỉm cười nhìn y ly khai.

Tiêu Dục Kỳ bước chậm hướng gian phòng mình.

Tim không đập nhanh hơn, tư duy cũng không hỗn loạn. Vì cái gì mình còn có thể lãnh tĩnh như vậy, ngay cả y cũng cảm thấy bất khả tư nghị, thật là trì độn đến loại cảnh giới này sao...

Cước bộ bắt đầu nhanh hơn, y thầm nghĩ mau mau thu thập đồ đạc cho tốt, ly khai nơi này. Tuy rằng thị vệ trưởng nói nội trong hai ngày rời đi, thế nhưng nếu được cho phép, y lưu lại nửa khắc cũng là lãng phí thời gian, không bằng liền đi ngay hôm nay...

Đồ vật này nọ không nhiều lắm, chỉ có y vật đơn giản, phối kiếm cùng với bộ sách, đồ vật khác trong phòng cũng không thuộc về y.

Đúng vậy...Cho dù chúng nó đã cùng y sinh hoạt hai năm, lại vẫn như cũ không thuộc về y, cũng như ‘người kia’... tình cảm của đối phương, thân thể đối phương, cho tới bây giờ cũng không là của y.

Không hề lưu luyến mà mở cửa phòng, y trực tiếp đi hướng thành môn phía bắc hoàng cung, nơi đó chuyên là cửa để cho hộ vệ tiến xuất.

Dọc theo tường thành cao ngất, xuyên qua vài trạm canh gác, y thuận lợi tới bắc thành môn.

Ở bên dưới cánh cửa vững chắc, đứng một người —

Tiêu Dục Kỳ hít sâu một hơi, dừng cước bộ.

Lôi Thế Hiên trên người mặc Thái tử phục thủ công tinh tế, đầu đội kim hoàng phát quan, nhìn y không chuyển mắt.

Khoảng cách giữa họ hơn mười thước, không nói gì mà ngưng mắt nhìn đối phương.

Mặc dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn, nhưng Tiêu Dục Kỳ cảm giác giống như qua vài thế kỷ, y đã thật lâu không nhìn thấy hắn gần như thế.

Trong ánh mắt Lôi Thế Hiên bao hàm tình tự phức tạp, đó là điều Tiêu Dục Kỳ không thể lý giải.

Trầm mặc, trầm mặc một lúc lâu.

“Ta đã biết ngươi sẽ lập tức ly khai”. Đôi môi anh đào hồng phấn dật ra câu này nghe giống như lời trách cứ.

“Thực xin lỗi...”

Rõ ràng chính mình không có sai, Tiêu Dục Kỳ vẫn là cúi đầu xin lỗi, y đã quen ở trước mặt hần biểu hiện ti cung khuất tất (khúm núm, hèn mọn).

Lôi Thế Hiên mày liễu khẽ giật.

“Ngươi không hỏi ta nguyên nhân làm như vậy?” Lôi Thế Hiên chỉ chính là chuyện phái y rời đi.

Tiêu Dục Kỳ lắc đầu.

“Ngươi sẽ không sinh khí sao?” Lôi Thế Hiên hỏi lại.

Đáp án vẫn là lắc đầu.

“Ha...Ngươi thật đúng là thích ứng trong mọi tình cảnh...” Lời nói Lôi Thế Hiên mang ý trào phúng.

Tiêu Dục Kỳ không rõ hần vì sao trào phúng mình như vậy, y ngẩng đầu, đôi mắt trung hậu thành thực nhìn thẳng hần.

Lôi Thế Hiên lại chuyển mắt, lảng tránh ánh mắt y.

“Cứ làm theo mệnh lệnh của ta, ngươi trước về nhà đi, ta hiện tại cái gì cũng không thể nói cho ngươi”. Hần ném lại những lời này, phất tay áo bỏ đi.

Tiêu Dục Kỳ không biết hần muốn nói cho y cái gì, chỉ là hoang mang nhìn bóng lưng hần rời xa, sững sờ hồi lâu, sau đó tiếp tục đi hướng thành môn ngoại.

Lôi Thế Hiên đi đến chỗ ngoặt tường thành, phát hiện Thương Vũ Trữ đứng ở nơi đó, xem ra là đang chờ hần. Bên cạnh nàng còn có một mỹ nữ thanh tú đáng người thon dài.

“Ngươi cho là như vậy thật sự tốt sao?” Thương Vũ Trữ lo lắng hỏi.

Lôi Thế Hiên sau khi nhìn một chút Tiêu Dục Kỳ đã ra khỏi cửa, kiên định trả lời:

“Ta hiện tại chỉ có thể làm như vậy”.

Sau đó hần lướt qua các nàng, cũng không quay đầu lại đi trở về phạm vi cung điện.

### 13. Chương 12

Trong đình viện điều ngũ hoa hương.

Tiêu Dục Kỳ ngốc lãng ngồi trên tảng đá lớn. Gió nhẹ thổi bay sợi tóc bên tai y, y ngẩng đầu, ánh mắt mê mông nhìn phía chân trời.

Giờ phút này y toàn thân thả lỏng, uể oải cái gì cũng không muốn làm.

Đông! Đỉnh đầu đột nhiên bị cốc một cái.

“Ách?” Y ăn đau quay đầu lại — đứng ở sau lưng y chính là phụ thân y, Tiêu Chấn Hải.

“Phát gốc cái gì?” Tiêu Chấn Hải ngữ mang trách cứ.

“Không có...” Tiêu Dục Kỳ xoa đỉnh đầu nhỏ giọng trả lời.

“Đến thư phòng của ta”. Tiêu Chấn Hải sau khi nói xong, xoay người bước đi. Tiêu Dục Kỳ ngăn ra một chút, vội vàng đứng dậy theo sau. (Kỳ ca suốt ngày ko sững sờ thì ngăn ra hần =.=)

Y theo phụ thân vào thư phòng trang hoàng tảo nhả, Tiêu Chấn Hải đi đến phía sau thư trác ngồi xuống, cầm lấy một phân án quyển trên bàn.

Ông mở ra, chăm chú xem kỹ. Tiêu Dục Kỳ nhìn thấy đôi mày ông nhíu chặt, sắc mặt ngưng trọng, không biết trên văn kiện viết sự tình nghiêm trọng gì.

Tiêu Chấn Hải buông án quyển xuống, chậm rãi nói:

“Dục Kỳ, đây là báo cáo hôm trước biên quan đưa tới, bên giao giới ‘Vận Bắc’ thường xuyên có quân địch lên vào, xem ra là tới thăm dò địch tình, không biết ‘Vận Bắc’ đang có chủ ý gì... Cho nên, vi phụ phải về quân doanh”.

“Lại phải khai chiến sao?” Tiêu Dục Kỳ lo lắng hỏi.

“Àn.” Tiêu Chấn Hải trầm ngâm một chút, nói: “Ta nghĩ qua, người hiện tại đã bị miễn chức vụ thị vệ, cần phải tìm đường ra khác. Chờ sau khi chúng ta tham gia hôn lễ Thái tử điện hạ, người liền theo ta đến quân trung đi”.

“Ách?” Tiêu Dục Kỳ chấn động — bởi vì câu sau.

“Điện hạ người... sắp thành hôn sao?” Thanh âm y có điểm run rẩy.

“Đúng vậy a, Hoàng Thượng hôm nay lâm triều tuyên bố, mười lăm tháng sau Thái tử sẽ cử hành đại hôn, đối phương là tôn nữ Thương đại nhân, hiện tại đã bắt đầu trừ bị”.

“Như vậy a...” Thanh âm Tiêu Dục Kỳ trầm xuống.

Tiêu Chấn Hải phát hiện dị trạng của y, tưởng rằng y là sợ đánh giặc, vì thế giáo huấn:

“Người a, nhất định là từ nhỏ chưa từng ném qua đầu khổ, một đường thuận buồm xuôi gió, cá tính mới trở nên yếu hèn như vậy”.

Tiêu Dục Kỳ bị ông giáo huấn, hổ thẹn cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tiêu Chấn Hải tiếp tục hận thiết bất thành cương () mà mắng:

() chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

“Đặc biệt mấy năm nay người làm thị vệ điện hạ, luôn ở trong cung, dưỡng thành thói quen ham ăn biếng làm. Một khi gặp khó khăn liền sợ hãi, còn động một chút là khóc nhè như đàn bà! Tiếp tục như vậy nữa, người làm sao có thể trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập chứ? Người hãy thừa cơ hội này, đi theo ta hảo hảo tôi luyện một phen”.

“Vâng, cha, ta đã biết”. Tiêu Dục Kỳ đành phải liên thanh trả lời.

“Biết là tốt rồi”. Tiêu Chấn Hải lúc này mới vừa lòng mà gật gật đầu.

“Vậy... cha, ta hiện tại đi luyện võ”. Tiêu Dục Kỳ lập tức biểu hiện ra quyết tâm phải hăng hái hướng về phía trước.

“Đi đi”. Tiêu Chấn Hải khoát khoát tay.

“Vâng”.

Tiêu Dục Kỳ vội vàng lui xuống, sau khi y đóng cửa thư phòng, trán tựa lên ván cửa ngốc lãng nửa ngày.

Điện hạ rốt cuộc sắp thành hôn, chính y cũng sắp theo phụ thân ra sa trường giao tranh...

Họ từ nay về sau sẽ đi những con đường khác nhau sao?

Ngày này cuối cùng cũng đến...

Hôn lễ Thái tử điện hạ đúng hạn cử hành, hoàng thành náo nhiệt phi phàm, tất cả mọi người đắm chìm trong bầu không khí vui mừng.

Ban ngày, ở miếu thờ Hoàng gia cử hành nghi thức nghênh thú long trọng, Lôi Thế Hiền cùng Thương Vũ Trữ chính thức kết vi phu thê. Sau đó, hai người thịnh đáp mã xa hào hoa dạo quanh thành một vòng, dân

chúng đều tụ tập ở ngã tư đường hoan hô chúc mừng. Tới buổi tối, Hoàng Thượng ở quảng trường hoàng cung lộ thiên an bài diên tịch, chiêu đãi cả triều văn võ cùng với sứ giả các quốc gia.

Tiêu Dục Kỳ bồi bạn phụ thân tham dự yến hội. Bọn họ ngồi ở vị trí bên phải chủ tịch thái, cách phụ phụ Thái tử một khoảng không nhỏ.

Tiêu Dục Kỳ trong lòng ngũ vị tạp trần, y bắt buộc mình cúi đầu chuyên tâm ăn cái gì đó, nhưng ánh mắt y chính là không tự chủ được mà phóng đến Lôi Thế Hiên trên đài.

Lôi Thế Hiên một thân hoàng bạch tương gian ti chất hỉ bào, đầu đội hoàng kim chuế bảo phát quan, hai lọn tóc đen bên tai làm cho hấn tựa như tiên nhân. Thương Vũ Trữ bên cạnh hấn tuy rằng hóa trang, đội đầy đầu châu bảo, còn mặc đại hồng lễ phục thủ công tinh tế, thế nhưng cùng tuần dật trượng phu kia của nàng so sánh, ngược lại tướng mạo rõ ràng kém cỏi.

Rất nhiều người ở đây đều cảm thấy nàng không xứng với Lôi Thế Hiên, nhưng mà bản thân Lôi Thế Hiên lại không thèm để ý, như cũ đối với nàng sẵn sóc tỉ mỉ, thỉnh thoảng gấp thức ăn đưa trà cho nàng, quan ái chi tình biểu lộ không bỏ sót.

Tiêu Dục Kỳ ngực khó chịu, y khổ sở dời mắt, không nhìn họ. Yến hội cử hành lâu như vậy, Lôi Thế Hiên vẫn chưa từng liếc xem qua Tiêu Dục Kỳ.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh Lôi Thế Hiên lại thần tình vui mừng, cảm thấy mỹ mãn mà uống hết một ly lại một ly mỹ nhưỡng (rượu ngon).

Nhưng ở góc độ mọi người không phát hiện, khóe mắt Lôi Thế Hiên không ngừng mà tìm đến trên người một người dưới đài...

Nguyệt thượng trung thiên, phụ phụ Thái tử rời tiệc trong một loạt tiếng chúc mừng, mấy chục cung nữ mỹ mạo vây quanh họ trở lại Đông cung.

Văn yến còn chưa chấm dứt, nhưng tâm tư Tiêu Dục Kỳ đã cùng với Lôi Thế Hiên rời đi mà thất lạc.

Họ sắp động phòng rồi, họ sắp chính thức kết hợp thành phu thê... Đêm nay bắt đầu, vòng tay ôm ấp của Lôi Thế Hiên sẽ vì người khác mà tồn tại, không còn là nơi Tiêu Dục Kỳ y có thể lưu lại...

Đến khi yến hội chấm dứt, về đến nhà, Tiêu Dục Kỳ vẫn là không thể thoát khỏi tâm trạng u buồn, y phiền táo bất an mà đi đi lại lại trong phòng, đứng cũng không được ngồi cũng không xong.

Bức mình không được suy nghĩ, bức mình quên hấn, nhưng chính là làm không được.

Y nghĩ, giờ phút này ở trong hoàng cung, Lôi Thế Hiên hấn là đã ôm kiêu mỹ tân nương tử kia của hấn nhập miên, họ hiện tại đã nằm trên chiếc giường y cùng Lôi Thế Hiên mập hợp qua vô số lần...

“Không...”

Tiêu Dục Kỳ ôm đầu mình, quỳ trên mặt đất.

Rõ ràng mình lúc trước không có cảm giác gì, vì cái gì giờ này khắc này trở nên để ý như vậy? Y không nên khổ sở a! Y không phải đã chuẩn bị tâm lý rất chu đáo sao? Vì cái gì đến lúc này y mới thấy thống khổ?

Thời gian đã không còn sớm, là lúc lên giường ngủ, nhưng với tâm tình kích động của y hiện tại thì làm sao cũng vô pháp an tâm đi vào giấc ngủ.

Nhất túy giải thiên sầu.

Y hiện tại chỉ có thể nghĩ được một biện pháp như vậy để trốn tránh sự thật.

Tiêu Dục Kỳ đứng lên, chạy đến phòng luyện công của phụ thân tìm thấy một tửu bình. Vừa mở nắp, y liền ừng ực ừng ực mãnh uống hết. Chất lỏng cay đậm đặc vào miệng, cư nhiên không có cảm giác không thích ứng quá lớn, y ngay cả uống mấy ngụm lớn cũng còn có thể mặt không đỏ khí không sưng, Tiêu Dục Kỳ chưa bao giờ biết tửu lượng của mình tốt như vậy.

“Ai...” Y vừa thở dài vừa cầm lấy bình rượu ra khỏi phòng luyện công, một đường quay về gian phòng mình một đường uống rượu.

Ánh trăng xuyên qua tầng mây, nổi lên trên màn trời lam hắc sắc, cái bóng Tiêu Dục Kỳ bị kéo ra thật dài, chiếu vào phiến đá trên mặt đất.

Không ngờ rượu này tác dụng chậm đĩnh lợi hại, mới vừa uống vào thì không có cảm giác gì, hiện tại thân thể y lại bắt đầu nóng dần lên, ý nghĩ cũng hỗn độn.

Thế nhưng Tiêu Dục Kỳ vẫn không định dừng lại, y tiếp tục uống rượu, tựa hồ muốn một hơi làm chính mình say khướt.

Y lắc lư lão đảo mà đến trước gian phòng, chuẩn bị một tay đẩy cửa ra —

Sưu sưu!

Mấy trận âm thanh quái dị từ trong đám cây cối của viện tử truyền đến, tính cảnh giác trời sinh khiến Tiêu Dục Kỳ lập tức khôi phục thần trí.

Y mãnh xoay người, nhìn chăm chú vào tình trạng chỗ bụi cây.

Có người? Thích khách?

“Là ai? ” Y thấp giọng chất vấn, chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Ánh trăng lại bị đám mây đen dày che khuất, trong đình viện quang cảnh hôn ám, cái gì cũng không nhìn thấy.

Qua không bao lâu, một đạo hắc ảnh từ trên cây nhảy xuống, Tiêu Dục Kỳ nhìn cũng chưa nhìn liền trực tiếp cầm tửu bình trong tay ném qua, người nọ lấy tay ngăn chặn.

Bàng lang! Tửu bình rơi vỡ trên mặt đất.

Tiêu Dục Kỳ lập tức phi thân nhào qua, đang muốn một tay kiểm trụ yết hầu đối phương, lại bị người nọ nhanh nhẹn né tránh.

Một luồng nhiệt khí nghênh diện đánh úp lại, miệng Tiêu Dục Kỳ lập tức bị một mảnh mềm mại ngăn chặn — là môi đối phương!

Tiêu Dục Kỳ lấp bắp kinh hãi, lập tức đẩy hấn ra.

“Người...”

Sau khi thấy rõ diện mạo người tới, Tiêu Dục Kỳ quả thực sợ ngây người

## 14. Chương 13

Lôi Thế Hiên thân mặc trang phục dạ hành, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Dục Kỳ kéo y vào lòng.

“Điện hạ...Sao lại là người?” Tiêu Dục Kỳ âm điệu bất ổn hỏi, y bị vòng tay ấm áp của Lôi Thế Hiên bao vây lấy, vẫn là không thể từ trong kinh ngạc khôi phục lại.

Bên ngoài viện tử truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, còn kèm theo tiếng người —

“Thiếu gia, phát sinh chuyện gì?”

Là hộ viện Tiêu gia!

Tiêu Dục Kỳ lại là một trận kinh hoảng, y vội vàng tránh thoát Lôi Thế Hiên, đẩy hấn hướng gian phòng mình.

“Điện hạ! Người mau trốn đi!” Y hạ giọng thúc giục.

Lôi Thế Hiên thân hình nhanh nhẹn vọt tiến vào trong gian phòng hắc ám của Tiêu Dục Kỳ, hấn mới vừa vào, hộ viện Tiêu gia cũng chạy tới, Tiêu Dục Kỳ đồng thời kinh xuất một thân mồ hôi lạnh.

Hộ viện thủ dáng người cường tráng cầm trường côn đi đến trước mặt Tiêu Dục Kỳ.

“Thiếu gia? Có phải hay không có người?” Hấn làm tròn mắt phân hỏi.

“Không có!” Tiêu Dục Kỳ vội vàng phủ nhận.

Hộ viện phát hiện tử hờ vỡ trên mặt đất.

“Đây là?”

“Nga! Đó là ta... Là ta không cẩn thận đánh vỡ!” Tiêu Dục Kỳ kiên trì nói dối, hoàn hảo ánh trăng bị che khuất, hộ viện không phát hiện biểu tình chột dạ của y.

“Nguyên lai là như vậy...” Hộ viện đối với lời nói từ trước đến nay luôn thành thật của thiếu gia rất tin tưởng không nghi ngờ.

Tiêu Dục Kỳ thầm nghĩ mau chóng đuổi hắn ra xa hiện trường, y liền thanh nói:

“Đã không có việc gì, người tiếp tục tuần tra đi”.

“Vâng, tiểu nhân hiểu”. Hộ viện gật đầu, nói: “Đúng rồi, ta gọi một hạ nhân đến quét dọn một chút, tử bình vỡ này rất dễ làm người bị thương...”

Tiêu Dục Kỳ vốn muốn nói không cần, thế nhưng hộ viện đã xoay người đi ra, y đành phải mặc hắn đi.

Thân ảnh hộ viện vừa tiêu thất, Tiêu Dục Kỳ lập tức chạy về gian phòng mình, nhanh chóng đóng cửa lại.

Y còn chưa kịp quay đầu, đã lập tức bị một thân thể ấm áp ôm lấy, môi Lôi Thế Hiên khấn cấp dán lên.

“Ồ...” Tiêu Dục Kỳ bị đối phương mãnh liệt cắn mút gian nan thở dốc.

Lôi Thế Hiên tham lam hấp thụ mật dịch trong miệng y, còn vừa hôn vừa kéo y đi đến bên giường, hai người cứ như vậy thuận thế ngã lên giường.

Hôn đến mức cả hai đều thở không nổi, Lôi Thế Hiên lúc này mới thối lui một chút.

“Người uống rượu?” Hắn thô suyễn hỏi, nụ hôn sâu vừa rồi khiến cho hắn ném được tử vị nồng đậm trong khoang miệng Tiêu Dục Kỳ.

Tiêu Dục Kỳ khuôn mặt đỏ rực, không biết bởi vì xấu hổ hay là vì tác dụng của rượu. Lôi Thế Hiên liếm môi anh đào một chút, không đợi y trả lời liền lại hướng sát vào y, bắt quả lần này nụ hôn của hắn dừng trên cổ đối phương.

Tiêu Dục Kỳ đang muốn ngăn cản hắn, lại nghe được trong viện tử truyền đến tiếng vang thị tòng quét dọn tử bình vỡ.

“Điện hạ... Bên ngoài có người...” Tiêu Dục Kỳ nhỏ giọng kháng nghị, đồng thời kích động lại ngưỡng ngừng mà đẩy Lôi Thế Hiên ra.

Lôi Thế Hiên bắt vi sở động, bờ môi

hắn dọc theo cổ Tiêu Dục Kỳ một đường hôn xuống, hai tay cũng không chút do dự lột ra từng mảnh y thường của y.

Tiêu Dục Kỳ rất sợ sẽ kinh động đến phó nhân bên ngoài, nên không dám lớn tiếng kêu la cũng không dám dùng sức đẩy hắn ra, y chỉ có thể bịt miệng mình mặc Lôi Thế Hiên muốn làm gì thì làm.

Lôi Thế Hiên thấy y không phản kháng, càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước mà khiêu khích y, mở cái miệng nhỏ, cắn điểm nổi lên trước ngực Tiêu Dục Kỳ.

“A...” Tiêu Dục Kỳ khó nhịn thấp kêu một tiếng, thân thể cũng cong lên.

Lôi Thế Hiên từ trên ngực y ngẩng đầu, mê muội nhìn biểu tình Tiêu Dục Kỳ gần kề giữa sung sướng cùng thống khổ, nhịn không được liền che môi y lại.

Một thanh âm rên rỉ mê loạn từ giữa thân xỉ (môi răng) gấn chặt dật ra, Tiêu Dục Kỳ dần dần đắm chìm trong kỹ thuật hôn cao siêu của đối phương, hai tay y không chịu khống chế vòng ra phía sau lưng Lôi Thế Hiên.

Phó nhân ngoài cửa sau khi thanh lý xong xuôi, đem theo mớ rác rưởi ly khai. Lôi Thế Hiên nghe được tiếng bước chân hần rời xa, lập tức càng táo tợn mà kéo y vật còn lại trên người hần cùng Tiêu Dục Kỳ xuống, hai người trần truồng ôm thành một khối.

Làn da đột nhiên tiếp xúc với không khí băng lạnh, khiến cho Tiêu Dục Kỳ nháy mắt tỉnh táo lại. Y lập tức nghĩ tới thân phận hiện tại của Lôi Thế Hiên — hần đã thành thân!

Tiêu Dục Kỳ bắt lấy đôi tay đang dạo chơi trên người y, thấp giọng nói:

“Điện hạ! Đừng như vậy! Ngài đã là người có thể thất!”

Lôi Thế Hiên sửng sốt một lát, lập tức không cho là đúng mà rút tay ra, hướng chỗ tư ẩn phía dưới Tiêu Dục Kỳ tìm kiếm.

“Điện hạ!” Tiêu Dục Kỳ vội vàng áp chế tay hần, ngăn cản hần, nói: “Ngài không thể tới tìm ta nữa, Thương tiểu thư... Thái tử phi còn ở trong cung đi? Ngài sao có thể bỏ lại nàng một mình...”

“Hừ...” Lôi Thế Hiên điểm môi y, trong thanh âm ôn nhu ẩn chứa kích tình vô biên mà nói:

“Cái gì cũng đừng nói, chờ sau khi làm xong ‘chính sự’ ta sẽ giải thích cho ngươi.”

Tiêu Dục Kỳ lập tức mặt đỏ tim đập, y đương nhiên hiểu được Lôi Thế Hiên chỉ ‘chính sự’ là cái gì. Lôi Thế Hiên không hề cho y cơ hội trì hoãn, lập tức cúi đầu hàm trụ dục vọng y.

“A... Điện hạ!” Tiêu Dục Kỳ bị kích thích đến mức liên tục rên rỉ, nhưng y vẫn chưa từ bỏ ý định mà đẩy đầu Lôi Thế Hiên ra, thử yêu cầu hần thay đổi chủ ý.

“Điện hạ... Ân... Không cần làm loại chuyện này nữa... Chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa...” Y vừa thở dốc vừa nói lời kháng cự, nghe ra đã có một loại cảm giác dục cự hoàn nghênh.

Lôi Thế Hiên đương nhiên sẽ không nghe lời dừng lại, miệng hần mở lớn tiếp tục phun ra nuốt vào ngạnh vật phía trước, ngón tay liên bắt đầu dò xét đâm vào trong tiểu huyết nhỏ hẹp cực nóng kia. Cảm giác bị dị vật xâm nhập đã lâu không gặp khiến Tiêu Dục Kỳ cả người run lên, trước sau đều bị khiêu khích mãnh liệt như thế, lý trí y cũng dần dần tan rã.

“Điện hạ... Không cần...” Y thút tha thút thít, hiện tại chỉ còn lại cái miệng mở to là có thể phản kháng mà thôi.

Lôi Thế Hiên không ngừng liếm chất lỏng tiết ra từ đầu ngạnh bông, ngón tay đưa vào từ một ngón thành hai ngón.

“Dục Kỳ”. Hần trầm trầm mở miệng gọi y, sau khi ngón tay tiến vào, hần phát hiện một cái ‘kinh hỉ’.

“Cái gì...” Tiêu Dục Kỳ thần trí không rõ đáp lời, đầu y dựng ngược trên gối, hai chân bị Lôi Thế Hiên đặt lên vai, toàn bộ hạ thân đều thừa nhận hần âu yếm.

Lôi Thế Hiên cười xấu xa, mê hoặc nhìn chăm chú vào Tiêu Dục Kỳ, chậm rãi nói:

“Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới này của ngươi, biến thành chặt hơn nhĩ...”

Không ra y sở liệu, Tiêu Dục Kỳ lập tức quần thái hoàn toàn, mặt đỏ lên giống như thiêu chương ngư (bạch tuộc hấp).

“Nhất định là do lâu rồi không có làm, được rồi... Đêm nay cứ để ta tới làm cho ngươi hảo hảo thả lỏng một chút...” Lôi Thế Hiên tiếp tục nói ngôn ngữ hạ lưu khiêu khích.

Tiêu Dục Kỳ đã xấu hổ đến mức không dám đối mặt hần, y dùng hai tay che mặt mình lại. Thế nhưng loại tình huống nhìn không thấy này, ngược lại càng thêm kích thích \*\*\* y.

Lôi Thế Hiên đưa cự bông của mình ra, để ở động khẩu ma sát, chuẩn bị lập tức đỉnh nhập.

Tiêu Dục Kỳ sợ hãi lại chờ mong, y từ từ nhắm hai mắt bình khí, khăn trương chờ đợi... Qua một lúc lâu, động khẩu nóng rực ngạnh bông vẫn là không có ý đồ tiến vào, đang lúc y nghi hoặc không thôi, Lôi Thế Hiên hạ mệnh lệnh:

“Dục Kỳ... Mở mắt ra...”

Tiêu Dục Kỳ động tác thông thả mở hai mắt ra, trong hoàn cảnh hôn ám, y nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Lôi Thế Hiên ngay trên mũi mình.

Lôi Thế Hiên lại hướng đến gần y một chút, phía dưới tay cầm hung khí, chuẩn bị sẵn sàng.

“Dục Kỳ, nhìn ta... Nhìn ta là như thế nào tiến vào thân thể của người...”

Hắn vừa nói xong, lập tức đề bồng đâm vào —

“A... A...” Tiêu Dục Kỳ không khống chế được phát ra thanh âm sung sướng, dưới thân tiểu huyết một tắc một tắc nuốt vào ngạnh vật nóng bỏng kia.

“Thật nóng a... Thật chặt...” Lôi Thế Hiên mê say tán thưởng: “Dục Kỳ... lại kẹp chặt một chút... lại kẹp... Ta yêu người... Dục Kỳ... Kẹp đứt ta đi... A... Quá tuyệt vời!”

Lời nói \*\*\* tục của đối phương Tiêu Dục Kỳ nghe thấy càng thêm huyết mạch phun trướng, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới cư nhiên thật sự càng hấp càng chặt.

“Đúng... Liền là như thế này...” Lôi Thế Hiên gắt gao ôm chặt y, bắt đầu lắc lư thất lưng chạy nước rút.

“Ân... Ân... A...”

Một thanh âm rên rỉ vui sướng cùng thanh âm thân thể va chạm, trong gian phòng tối đen diễn tấu ra một chương nhạc khúc êm tai...

## 15. Chương 14

Ngạnh vật phát tiết xong rút ra ngoài, vài dòng dịch thể nhũ bạch sắc từ động khẩu phát đỏ rì rì chảy ra.

“Hô... Hô... Hô...” Tiêu Dục Kỳ ngã lên chấn thổ dốc, Lôi Thế Hiên cũng tình trạng kiệt sức nằm sấp trên người y.

Lặng im một hồi, khuôn mặt dán trên ngực Tiêu Dục Kỳ bắt đầu cọ xát.

“Dục Kỳ, ta rất nhớ người...” Thanh âm êm ái của Lôi Thế Hiên truyền đến, cánh tay giam cầm thất lưng Tiêu Dục Kỳ rõ ràng siết chặt hơn.

Tiêu Dục Kỳ bất giác vuốt ve sợi tóc đối phương, Lôi Thế Hiên ngẩng đầu lên.

Trong bóng đêm, hai đôi mắt sáng ngời ngưng nhìn nhau.

“Chúng ta xa cách quá lâu...” Trong thanh âm Lôi Thế Hiên kiềm nén tình cảm tương tư không gì sánh được, tim Tiêu Dục Kỳ đập đột nhiên đập nhanh.

“Ta rất lâu rất lâu rồi không có ôm người...” Lôi Thế Hiên nói xong, lại cúi đầu, ở trên ngực che kín ái ngân của Tiêu Dục Kỳ ấn lên mấy nụ hôn.

“Dục Kỳ... Người không nhớ ta sao?” Hắn vừa hôn vừa hỏi.

“Điện hạ...” Tiêu Dục Kỳ đương nhiên là rất nhớ hắn, nhưng với cá tính thành thật nói lắp của y thì thế nào cũng vô pháp nói ra loại điệp ngôn mật ngữ này.

“Dục Kỳ, ta sẽ không bao giờ để người ly khai nữa, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa...” Lôi Thế Hiên kiên định nói ra lời thề.

“Di?” Tiêu Dục Kỳ không thể lý giải hàm nghĩa phía sau những lời này.

Lôi Thế Hiên từ \*\*\*g ngực trơn nhẵn của Tiêu Dục Kỳ liên tục hôn lên cổ y, cằm, hai má. Bờ môi hắn dán lên miệng Tiêu Dục Kỳ, nhẹ giọng nói:

“Chờ ta đăng cơ, ta sẽ phong người làm ngự tiền thị vệ, người phải đi theo bên cạnh ta cả đời”.

Cả đời... Hắn hướng mình lập lời hứa cả đời...

Tiêu Dục Kỳ cảm động qua đi, lập tức nghĩ đến một vấn đề khác —

“Điện hạ... Thái tử phi làm sao bây giờ? Còn có Hoàng hậu...” Những điều này vĩnh viễn là chướng ngại ngăn cách giữa hai người, làm sao cũng không tránh khỏi.

“Người không cần lo lắng chuyện Vũ Trữ”. Lôi Thế Hiên ôn nhu vuốt ve trán y, nói: “Nàng sẽ không quấy rầy chúng ta, về phần mẫu hậu ta... Sau khi ta đăng cơ thì căn bản không cần sợ nàng”.

“Sẽ không quấy rầy?” Tiêu Dục Kỳ không thể tin hỏi, y không thể tưởng tượng một nữ nhân lại tùy ý phụ quân mình cùng một nam nhân ở cùng một chỗ.

Lôi Thế Hiên cười cười.

“Nguyên nhân kỹ càng tỉ mỉ khi có cơ hội ta sẽ nói cho người, tóm lại người không cần để ý nàng, ta thú nàng hoàn toàn là vì ứng phó mẫu hậu, chỉ cần người biết...”

Hắn nắm tay Tiêu Dục Kỳ lên, nhẹ nhàng găm cắn mu bàn tay y. Thấy Tiêu Dục Kỳ nhũm mày một chút, Lôi Thế Hiên lúc này mới buông y ra, trầm thấp nói:

“Trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có một mình người... Người ta yêu chỉ có người...”

“Điện hạ...”

“Mặc kệ xuất hiện người nào nữa, ta cũng sẽ không nghi hoặc... Dục Kỳ... Ta chỉ cần người...”

Tiêu Dục Kỳ được giọng nói khinh nhu của hắn thôi miên, mí mắt càng ngày càng nặng.

“Dục Kỳ... Người yêu ta không?”

“Yêu...”

Lời đáp cuối cùng được một mảnh mềm mại ngăn lại, trong phòng lại khôi phục an tĩnh.

Lôi Thế Hiên từ trên giường đứng lên, nhìn sắc trời một chút, bạch quang nhàn nhạt từ cửa sổ dán giấy thấu xạ tiến vào, hiện tại đã là tảng sáng.

Hắn quay đầu, ngưng mắt nhìn nhân nhi bên cạnh ngủ yên. Trải qua cả một đêm kịch liệt giao hoan, Tiêu Dục Kỳ ngủ thật sự trầm. Lôi Thế Hiên yêu thương mà vuốt tóc y, trong mắt xuất hiện nhu tình không dễ dàng lộ ra với người khác.

Thương Vũ Trữ xuất hiện, khiến hắn hoang mang thật lâu.

Chính hắn rất rõ ràng, lúc trước đem Tiêu Dục Kỳ tới bên cạnh, xác thực là tác dụng gửi gắm tình cảm. Dưới tình huống không chiếm được Thương Vũ Trữ, hắn liếc mắt một cái đã bị Tiêu Dục Kỳ rất giống nàng hấp dẫn, thế nhưng sau khi chung sống, Tiêu Dục Kỳ không bao giờ chỉ là ‘thể thân’ nữa, y trở nên độc nhất vô nhị, địa vị y trong cảm nhận của Lôi Thế Hiên cũng dần dần siêu việt Thương Vũ Trữ.

Tiêu Dục Kỳ là không thể thay thế được, nụ cười hàm hậu, ánh mắt thuần phác của y, đã sớm thật sâu in dấu trong lòng Lôi Thế Hiên. Không phải y thì không được... Lôi Thế Hiên cũng là không lâu trước đây mới có tầng giác ngộ này.

Thế nhưng trở ngại lớn nhất giữa hai người chính là tính biệt (giới tính). Cùng là nam tính họ vô pháp kết hợp chính đáng, tuy rằng Lôi Thế Hiên không quan tâm ánh mắt của người khác, nhưng hắn quyết không cho phép những người khác xúc phạm tới Tiêu Dục Kỳ. Bởi vậy, hắn phải thú một nữ nhân đến yếm hộ y. Hắn lợi dụng Thương Vũ Trữ để chuyển hóa ánh mắt mọi người, làm cho quang mang Thương Vũ Trữ che dấu Tiêu Dục Kỳ. Mặc dù lén lút như vậy thật đáng buồn, nhưng vì có thể cả đời cùng Tiêu Dục Kỳ tư thủ, hắn buộc lòng phải làm như vậy.

Một tiếng gà gáy kéo suy nghĩ của Lôi Thế Hiên về hiện thực, mặc dù không cam lòng cùng Tiêu Dục Kỳ phân ly một khắc, nhưng hiện tại hắn không đi không được.

Lôi Thế Hiên cúi người hôn lên trán y, xuống giường phủ thêm y phục. Tiếp theo động tác khinh nhu đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Thừa dịp thái dương còn chưa xuất hiện, hắn dọc theo đường cũ thuận lợi về tới hoàng cung.

Tiêu Dục Kỳ cả người đau đớn, vẫn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới tỉnh lại. Nhìn thấy chỗ nằm bên cạnh trống không, y mới biết Lôi Thế Hiên đã ly khai. Y ráng nhin đau đớn, mặc y phục đi ra ngoài dùng ngọ thiện.

Trong phạm thính Tiêu gia, Tiêu Chấn Hải và thê tử đều đã ngồi ngay ngắn bên bàn ăn. Tiêu Dục Kỳ ngưỡng ngừng áy náy nói:

“Thực xin lỗi, cha, nương. Ta tới trễ”.

Tiêu mẫu hiền từ nói không sao, kéo y ngồi xuống bên cạnh, các phó nhân bắt đầu bưng lên từng đĩa từng đĩa thức ăn.

Tiêu Dục Kỳ vừa ngồi xuống liền phát hiện phụ thân sắc mặt bất thường, dường như có tâm sự gì. Y nhớ tới gần đây biên quan cấp báo, phụ thân nhất định là vì việc này phiền lòng.

“Cha... có phải ‘Vận Bắc’ bên kia có tin tức gì hay không?” Y chủ động hỏi.

Tiêu Chấn Hải gật đầu một cái, lại lắc đầu.

Tiêu Dục Kỳ cùng mẫu thân hai mặt nhìn nhau, cũng không rõ nguyên do. Tiêu Chấn Hải thở dài một tiếng, nói với Tiêu Dục Kỳ:

“Vốn là vì phụ định ngày mai sẽ đưa người quay về quân doanh, thế nhưng sáng nay hoàng cung truyền lệnh, Thái tử lại muốn người phục chức”.

Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ đỏ lên, kỳ thật y cũng đoán được sẽ như thế.

“Vậy... Cha, ta phải làm sao bây giờ?” Y hỏi.

“Còn có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là quay về hoàng cung đi, Thái tử điện hạ chi mệnh không thể trái a”. Tiêu Chấn Hải trung thành tận tâm, từ trước đến nay đem mệnh lệnh hoàng thất đặt lên trên hết.

“Nga... Ta đã biết.” Tiêu Dục Kỳ trả lời cũng không tình nguyện lắm. Có thể trở lại bên cạnh Lôi Thế Hiên, y đương nhiên rất vui sướng, nhưng y thân là nam nhi, đối với việc kiến công lập nghiệp vẫn là luôn hướng tới, y cũng không cam lòng cả đời vây hãm trong hoàng cung.

Tiêu mẫu nhìn thấy nhi tử phân vân, bà vừa không hy vọng y đi đánh giặc, cũng không thích y lưu lại suốt trong hoàng cung, bất quá bà là một phụ nhân gia không có chủ kiến gì, cũng không tiện mở lời vì nhi tử tranh thủ chút gì.

Tiêu Chấn Hải nói:

“Cứ như vậy, người tiếp tục hồi cung làm thị vệ của điện hạ, ta đúng hạn đến biên quan, về phần người chừng nào thì chính thức tông quân... Xem tình huống sẽ quyết định đi”.

“Vâng”. Bản thân Tiêu Dục Kỳ cũng là chủ trương bất định, đành phải trước hết nghe theo an bài của phụ thân.

Vì thế buổi chiều cùng ngày, Tiêu Dục Kỳ lại trở lại trong hoàng cung.

## 16. Chương 15

“A... A... Không cần...Không cần nữa...”

Từng đợt thanh âm cầu xin tha từ đôi môi đỏ mọng ướm át dật ra, bắp đùi cường tráng bị cao cao đặt trên vai đối phương. Nơi thâm kín bên dưới gắt gao tương liên, cũng kịch liệt trước sau đung đưa qua lại.

Phốc tư phốc tư... Tiểu động hàm chứa dục vọng thật lớn bắt đầu co rút lại, mỹ thiếu niên ở phía trên thừa thụ không nổi khoái cảm tuyệt đỉnh này, đôi mày liễu thanh tú của hắn nhăn lại, hàm răng cắn cắn môi hồng nhạt, gian nan kiềm chế xúc động muốn bắn tinh.

“Điện hạ... Điện hạ... Mau... A... Không được...” Thân thể người bên dưới bị đâm nhất điên nhất điên, thanh âm nói chuyện cũng đứt quãng. Sắc mặt y ửng đỏ, hai mắt đầm lệ mông lung, đôi môi khép khép mở mở thở hào hển, phong tình mê người như vậy ngược lại khiến kẻ thi ngược càng thêm phần khích.

Thân thể mập hợp càng thêm hoảng động mãnh liệt, sàng tháp rắn chắc cũng bị đung đưa đến mức y nhả rung động.

“A — ”

Theo một tiếng kêu to cao vút, mầm mống dục vọng hai người đồng thời giải phóng.

Tiêu Dục Kỳ thở gấp gấp, hai mắt y mất đi tiêu cự, vô lực ngã xuống giường. Lôi Thế Hiên rút dục vọng bản thân ra, đồng dạng một mối áp trên người Tiêu Dục Kỳ. Hai người ôm nhau, rất nhanh đã nặng nề ngủ.

Bên ngoài dương quang xán lạn, trong phòng lại tối như mực, đóng chặt đến mức kín không kẽ hở.

Họ đã đóng ở tấm thất hoa mỹ này ròng rã ba ngày, ngày đầu tiên Tiêu Dục Kỳ hồi cung, Lôi Thế Hiên liền đem y giam cầm ở trong này. Hai người điên cuồng \*\*\*, làm một thì ngủ, tỉnh ngủ lại tiếp tục chiến đấu hăng hái, \*\*\* của Lôi Thế Hiên tràn đầy như dã thú, thế nào cũng muốn không đủ, Tiêu Dục Kỳ không biết loại sinh hoạt cuồng dã này còn phải duy trì bao lâu.

Tiểu thính bên ngoài tấm thất —

Các thái giám chuyên trách hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Thái tử, gọn gàng ngăn nắp đưa thức ăn tối, sau khi bày đồ ăn xong, bọn họ cúi đầu động tác nhanh chóng lui xuống.

Đầu lĩnh Trương công công phân phó bọn họ đóng cửa kỹ càng, mọi người chuẩn bị đi làm việc khác, lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên thông báo:

“Hoàng hậu nương nương giá lâm — Công chúa điện hạ giá lâm — ”

Trương công công giật bắn lên, vội vàng dẫn theo các tiểu thái giám ra ngoài nghênh đón.

Vài cung nữ vây quanh Hoàng hậu, Tử Văn công chúa đang cùng tiến vào.

“Bái kiến nương nương, bái kiến công chúa, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...” Các thái giám quỳ xuống khấu đầu.

“Bình thân.” Hoàng hậu phát tay một cái, sau khi các thái giám tạ ơn, đồng loạt đứng dậy.

Nhìn đại môn cấm bế của tấm thất Thái tử, khuôn mặt Hoàng hậu hiện lên thần sắc nghi hoặc.

“Thái tử và Thái tử phi đâu?” Bà hỏi Trương công công.

“Hồi nương nương, Thái tử điện hạ và Thái tử phi còn đang nghỉ ngơi...” Trương công công chiếu theo Lôi Thế Hiên phân phó hồi đáp.

“Còn đang nghỉ ngơi?” Hoàng hậu nhất thời hiểu ý, bất quá nói, “Bản cung đã mấy ngày không nhìn thấy họ”.

“Này...Hồi nương nương, Thái tử và Thái tử phi từ ngày thứ hai sau hôn lễ bắt đầu, đã không đi ra ngoài...” Trương công công có chút ngượng ngùng bẩm báo.

Hoàng hậu sững sờ một lát, Tử Văn công chúa bên cạnh bà rất nhanh đã hiểu rõ tình hình, lập tức cười khanh khách.

“Tử Văn...” Hoàng hậu trầm thấp mở miệng, liếc mắt cảnh cáo, Tử Văn công chúa lập tức ngưng cười.

“Nếu như vậy, bản cung ngày mai lại đến”. Vốn định đến thăm nhi túc phụ (con dâu) của mình Hoàng hậu đành phải lên đường hồi phủ.

“Cung tiễn nương nương, cung tiễn công chúa.” Các thái giám lại khom người xuống.

Nhìn thấy thân ảnh Hoàng hậu tiêu thất, Trương công công mới thở phào nhẹ nhõm — thật nguy hiểm a, may là Thái tử điện hạ sớm có chuẩn bị.

Bên phía Hoàng hậu nương nương, vừa đi vừa lắc đầu nói:

“Không thể tưởng được bọn họ hoang đường như vậy...”

Tử Văn đáp lời:

“Mẫu hậu, người trẻ tuổi chính là như vậy... Đây không phải quá tốt sao? Xem ra người rất nhanh là có thể ôm tôn tử”.

“Nói cũng phải”. Hoàng hậu không rõ nội tình vui vẻ cười, khá là vui mừng thấy Lôi Thế Hiên cùng Thương Vũ Trữ dính chặt vào nhau, bà chuyển tới nói Tử Văn:

“Lại nói, Tử Văn a, người định khi nào thì sinh cho bản cung một tiểu ngoại tôn đây?”

“Đây... Phải thỉnh mẫu hậu kiên nhẫn một chút”. Tử Văn tinh nghịch trả lời.

“Người a, cùng phò mã thành hôn lâu như vậy bụng vẫn là một chút động tĩnh cũng không có”.

“Loại sự tình này không gấp được nha”.

“Người không gấp bản cung gấp a, vất vả lắm hai tỷ đệ các người cũng thành gia...”

Thanh âm các nàng dần dần đi xa, trong đình viện u nhã lại khôi phục tĩnh lặng.

Tiêu Dục Kỳ nằm trong vòng tay Lôi Thế Hiên mở mắt ra, bốn phía một mảnh an bình, hoa viên bên ngoài truyền đến tiếng dế kêu, hiện tại đã là ban đêm.

Y nhẹ nhàng đẩy tay Lôi Thế Hiên ra, nhìn nhận đau đớn của thân thể chậm rãi đứng dậy, y mới giật mình, đối phương đã bị làm tỉnh giấc.

“Dục Kỳ...” Giọng Lôi Thế Hiên khàn khàn gọi, hai tay dò tìm thân thể ấm áp của Tiêu Dục Kỳ, lập tức ôm thất lúng y.

Tiêu Dục Kỳ khom người, đỡ hấn dậy.

“Ấn... Lúc nào rồi?” Lôi Thế Hiên đã phân không rõ thần hôn hắc bạch.

Tiêu Dục Kỳ nhớ rõ lần làm tình cuối cùng của họ hôm nay là buổi chiều, theo thời gian họ ngủ tính ra, hẳn là —

“Ta không chắc chắn lắm, đại khái canh hai đi...” Y trả lời như vậy.

Cơn buồn ngủ của Lôi Thế Hiên vẫn còn rất đậm, hấn như làm nũng mà oa trên người Tiêu Dục Kỳ ngủ gật. Tiêu Dục Kỳ thừa dịp hấn bây giờ chưa hướng y cầu hoan, vội vàng khuyên nhủ nói:

“Điện hạ, chúng ta đã ở trong phòng lâu quá rồi, ngài mấy ngày nay cũng không thượng triều, Hoàng Thượng nhất định sẽ trách cứ...”

“Sợ cái gì...” Lôi Thế Hiên hàm hồ nói: “Ta hiện tại tân hôn yến, phụ vương sẽ không quấy rầy ta”.

“Ách... Thế nhưng, chúng ta cũng là đến lúc ra ngoài đi?” Tiêu Dục Kỳ cẩn cẩn dục dục hỏi.

Biểu tình Lôi Thế Hiên nháy mắt từ lời nói bình thường biến thành tinh thần tỉnh táo, hấn đột nhiên dùng sức lật Tiêu Dục Kỳ lại, hai người lại quay về nằm trên giường.

“Điện hạ...” Tiêu Dục Kỳ kinh hô, thanh âm lập tức bị Lôi Thế Hiên hút vào miệng.

Lôi Thế Hiên cùng thân thể y kề sát một chỗ ma sát, ngón tay linh xảo của hấn lại lần nữa đâm vào tiểu huyết gây cho hấn vô cùng khoái hoạt của Tiêu Dục Kỳ. Thời kì mập hợp dài khiến tiểu huyết càng ngày càng thích ứng ngoại vật xâm nhập, động khẩu mềm mại rất nhanh thả lỏng mở ra.

Tiêu Dục Kỳ cảm thấy dục hỏa mình bị đốt lên, y vừa sợ vừa hoảng đẩy vai Lôi Thế Hiên.

“Điện hạ... Không cần làm...” Y nói giữa những nụ hôn.

Lôi Thế Hiên đứng dậy, nắm ngạnh vật ngẩng đầu đứng thẳng của mình, không khỏi phân trần mà đâm vào. Cả người Tiêu Dục Kỳ run lên, hai tay nguyên bản chống cự hóa thành cái ôm tiếp nhập đối phương. (tiếp đối phương nhập há há há :))

Dục vọng bị nuốt vào trọn vẹn, Lôi Thế Hiên vừa ra vào cơ thể Tiêu Dục Kỳ vừa thấp giọng nói:

“Ta còn muốn làm... Làm thật nhiều thật nhiều lần... Ta muốn trong bụng người toàn bộ đều là thể dịch của ta...”

“A... A...”

Theo động tác nhanh hơn của hắn, tiếng rên rỉ của Tiêu Dục Kỳ cũng trở nên dồn dập, tay y không bị không chế mà bắt lấy tấm lưng trơn bóng của Lôi Thế Hiên, móng tay vẽ xuống từng đạo ái dục hồng ngân trên da thịt tuyết trắng của đối phương...

May mắn chính là, sáng sớm hôm sau, họ rút cuộc ‘xuất quan’. Bởi vì bản thân Lôi Thế Hiên tựa hồ cũng có chút thể lực chống đỡ hết nổi, liên tục giao hoan ba ngày ba đêm... Này quả thật là thường nhân vô pháp thừa thụ. Tiêu Dục Kỳ làm người thừa thụ, tình huống so với Lôi Thế Hiên đương nhiên còn thảm hơn, các thị tông đều nhìn ra được, mấy ngày kế tiếp tư thế đi đường của y đều rất quái dị...

Hai ngày sau Lôi Thế Hiên nghỉ ngơi đầy đủ, lại đầu nhập vào chính vụ, mà Tiêu Dục Kỳ cũng một lần nữa bắt đầu công tác thị vệ, hết thấy đều về với quỹ đạo.

## 17. Chương 16

Gió lạnh thổi qua vùng trời hoàng cung, áng mây trên trời chậm chậm trôi. Giữa khoảng sân gạch đỏ rộng rãi trống trải, một thân ảnh đứng thẳng.

Tiêu Dục Kỳ bế khí ngưng thần, song chưởng y đưa ngang ngực, lại chậm rãi hạ xuống. Y mở mắt ra, triển khai chiêu thức, phi thân lên đá một cước về phía trước, sau đó toàn thân xuất quyền, nhảy vút lên cao.

Y lấy không khí làm đối thủ, một mình sai xuất một bộ ngũ hình quyền pháp. Đầu tiên là hầu quyền, sau đó là hạc quyền, xà quyền, đường lang quyền...

Đợi sau khi mỗi một chiêu thức đều hoàn thành, y lại nhắm mắt lần nữa, vận khí thu công.

“Hô...” Tiêu Dục Kỳ nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, kéo sát cổ áo lại một chút, ly khai nghiêm trang.

Bởi vì lúc trước cùng Lôi Thế Hiên ‘bế quan’ ba ngày, sau khi đi ra lưu lại di chứng cả người đau nhức, làm hại y suốt mười ngày không luyện tập võ nghệ. Còn tiếp tục như vậy nữa khó tránh khỏi kỹ thuật sẽ thụt lùi, bởi vậy y đánh phải gia tăng tập luyện vào thời điểm các đồng liêu khác nghỉ ngơi.

Sau khi ra khỏi luyện võ trường, y hướng Đông cung mà đi. Vốn thị vệ cung đình là có túc xá thống nhất, thế nhưng Lôi Thế Hiên cố tình cho y đãi ngộ đặc thù, kiên quyết muốn y ở Đông cung, hơn nữa gian phòng còn cùng tấm thất Thái tử liền thành một khối — kỳ thật căn bản không cần chuẩn bị phòng khác, Tiêu Dục Kỳ trải qua mỗi đêm đều là ở trong phòng Lôi Thế Hiên... An bài mình tương đương mục đích như vậy làm cho Tiêu Dục Kỳ khó xử thật lâu, rất sợ Hoàng hậu sẽ tìm hắn gây phiền toái. Nhưng mà Lôi Thế Hiên nói với y:

“Không cần lo lắng, bên trong Đông cung toàn bộ đều là người của ta, cam đoan một chút tin tức cũng sẽ không để lộ”.

Lúc sau Tiêu Dục Kỳ mới biết được, từ sau khi thành hôn, Lôi Thế Hiên đem toàn bộ thái giám cung nữ trước kia Hoàng hậu an bài đi hết, hắn đặc biệt tìm một số người không có bối cảnh gì, không dễ dàng bị mua chuộc đến thay thế. Hơn nữa vì vận vô nhất thất (1), hắn còn nghiêm lệnh cấm nô bộc bên trong Đông cung tự tiện xuất ngoại, một khi có tin tức tiết lộ đến chỗ Hoàng hậu nhất định nghiêm trị. Bất quá các nô bộc tuân thủ những chế độ nghiêm khắc này là có thù lao, bọn họ ngoại trừ tiền lương trong cung thống nhất phát ra, còn có thể lấy được một khoản thưởng lớn từ nơi chủ quản Đông cung, cứ như vậy, mọi người cũng không một câu oán hận mà nghe Lôi Thế Hiên sai phái.

(1) không chút sơ hở

Nhìn vào việc này, Lôi Thế Hiên thật có thủ đoạn thu phục nhân tâm, Tiêu Dục Kỳ cũng không khỏi kính nể hẳn.

Vừa đi vừa nghĩ, y rất nhanh đã về tới phạm vi Đông cung.

“Dục Kỳ!”

Tiêu Dục Kỳ mới vừa bước vào hoa viên cảnh vật u nhã, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc bên cạnh. Y ngẩng đầu nhìn, cách y hơn năm mươi thước, Lôi Thế Hiên đang ngồi ở lương đình bên hồ hướng y vẫy tay, Thương Vũ Trữ ngồi bên cạnh hẳn cùng với một nữ tử xa lạ. (ta thật hoài nghi có shoujo-ai ==)

Tiêu Dục Kỳ đi qua, Lôi Thế Hiên lập tức kéo y ngồi xuống, cung nữ thị hầu ở một bên lập tức dâng trà.

Lôi Thế Hiên không đếm xỉa đến ngoại nhân đang có mặt, thân mật vuốt tóc Tiêu Dục Kỳ.

“Nhìn người đầu đầy mồ hôi, mới vừa đi luyện võ sao?”

“Vâng...” Tiêu Dục Kỳ xấu hổ né tránh tay hẳn, ánh mắt xấu hổ hướng tới Thương Vũ Trữ bên cạnh. Dù nói như thế nào nàng cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của Lôi Thế Hiên, mình làm sao dám làm trò trước mặt nàng cùng Lôi Thế Hiên quá mức thân mật chứ.

Thương Vũ Trữ chạm phải ánh mắt Tiêu Dục Kỳ, nàng phớt lờ cười với y, lại cúi đầu phẩm trà. Tiêu Dục Kỳ chuyển mắt, tò mò nhìn nữ tử tuổi trẻ bên cạnh nàng.

Nàng kia đại khái trên dưới hai mươi tuổi, dung nhan thanh lệ vóc dáng lả lướt. Hơn nữa trên người nàng mặc y phục thật trung tính, có la y trường quần khác với phụ nữ. Tiêu Dục Kỳ rất nghi hoặc, vì cái gì trong Đông cung lại xuất hiện một nhân vật như vậy?

Lôi Thế Hiên nhìn ra được nghi vấn của y, hẳn ôm Tiêu Dục Kỳ nói:

“Vị này là hảo bằng hữu của Thái tử phi”.

Nàng kia đứng dậy, hơi chấp tay hướng Tiêu Dục Kỳ, nói:

“Tiểu nữ tử họ Cổ, tên chỉ có một chữ Mẫn, Tiêu thị vệ cứ gọi ta Cổ Mẫn là được”. Cổ Mẫn này nói chuyện âm vang hữu lực, thanh âm to rõ, nhìn ra được cũng là người tập võ.

Tiêu Dục Kỳ sững sốt một chút, vội vàng đứng dậy hoàn lễ.

“Cổ cô nương khách khí, tại hạ Tiêu Dục Kỳ, thật vinh hạnh nhận thức người”.

Lôi Thế Hiên kéo y ngồi xuống, giải thích:

“Ta đặc biệt chấp thuận Cổ cô nương tiến cung bởi bạn Thái tử phi, cho nên nàng vẫn sẽ ở Đông cung”.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ lên tiếng trả lời, nguyên lai là như vậy.

“Người đã đói bụng chưa?” Lôi Thế Hiên bỗng nhiên quan tâm hỏi.

Tiêu Dục Kỳ lắc đầu.

“Cũng không đói lắm...”

Thương Vũ Trữ nhìn sắc mặt họ một chút, rất thức thời mà kéo Cổ Mẫn đứng dậy, nói:

“Điện hạ, Tiêu thị vệ, chúng ta cáo lui trước”.

Lôi Thế Hiên gật đầu, các nàng hơi hạ thấp người một chút, sau đó ly khai. Tiêu Dục Kỳ phản ứng có phần chậm chạp, chỉ nghe Lôi Thế Hiên bên cạnh phân phó:

“Dem rượu lên đây”.

Tiêu Dục Kỳ quay đầu, thấy các cung nữ dâng một tửu hồ sứ trắng, rót vào chén trước mặt Lôi Thế Hiên.

“Điện hạ, này...?” Y còn chưa hỏi xong, Lôi Thế Hiên đã đem chén rượu đến bên môi y, dễ dàng nói:

“Nào, nếm một chút”.

Tiêu Dục Kỳ ngoan ngoãn hớp một hơi.

“Cảm thấy thế nào?” Lôi Thế Hiên hỏi.

“Có chút kỳ quái...” Tiêu Dục Kỳ thành thật trả lời, rượu này cùng trước kia y uống qua không quá giống nhau, trong vị cay mang theo một chút được vị, còn có một chút vị đạo y nếm không rõ.

Lôi Thế Hiên cười cười, cầm cái chén Tiêu Dục Kỳ dùng qua, uống toàn bộ rượu còn lại. Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ ửng đỏ, Lôi Thế Hiên bảo các cung nữ lui ra, lại rót đầy một chén rượu.

“Uống hết toàn bộ đi”. Hắn nâng chén đưa cho Tiêu Dục Kỳ.

Tiêu Dục Kỳ không nghi ngờ hắn, ngẩng đầu uống hết. Hai người dùng cùng một chén rượu, thay phiên uống hết ba bốn chén, khuôn mặt tiểu mạch sắc (màu lúa mì=màu mặt) của Tiêu Dục Kỳ dần dần nhiễm sắc đỏ.

Lôi Thế Hiên lắc lắc tửu hồ một cái, nghe thanh âm, bên trong ước chừng còn lại hơn phân nửa rượu đi. Hắn để tửu hồ xuống, kéo Tiêu Dục Kỳ ngồi lên đùi mình.

“Cảm thấy thế nào?” Hai tay Lôi Thế Hiên vòng quanh eo y, dán sát vào bên tai y hỏi.

“Có chút nóng...” Tiêu Dục Kỳ thẹn thùng kéo cổ đối phương.

“Chỉ là có chút nóng sao?” Lôi Thế Hiên vươn đầu lưỡi liếm cằm y, ở khoảng cách gần Tiêu Dục Kỳ nhìn thấy đục vọng trần trụi trong mắt hắn, y biết rõ tiếp theo Lôi Thế Hiên muốn làm cái gì. Từ sau ba ngày ba đêm hoang đường kia, bọn họ đã vài ngày không có da thịt chi thân, tưng đục quá độ khiến hai người trẻ tuổi đều ‘Phạp lực’ (2) vài ngày. Thế nhưng nhìn sắc mặt Lôi Thế Hiên hiện tại, hắn tám phần đã khôi phục ‘bản sắc’...

(2) không còn chút sức lực nào

“Dục Kỳ...” Lôi Thế Hiên dụ hoặc gọi tên y, tay bắt đầu không có quy củ mà di chuyển đến giữa hai chân Tiêu Dục Kỳ, sau khi được hắn nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, đục vọng Tiêu Dục Kỳ lại lập tức ngẩng đầu, chính y cũng bị phản ứng mãnh cảm này làm cho hoảng sợ.

Lôi Thế Hiên đắc ý cười nói:

“Hiệu quả không tồi đi”.

“Cái gì?” Tiêu Dục Kỳ vừa thở gấp vừa hỏi.

Lôi Thế Hiên tiếp tục trêu chọc khóa hạ của y, nói:

“Vừa rồi chúng ta uống chính là được tửu rất ‘bổ’ nga”.

“Được tửu?”

Lôi Thế Hiên cắn vành tai y nói:

“Hổ tiên tửu... Công năng tốt nhất đối với ‘phương diện kia’”.

Tiêu Dục Kỳ lập tức xấu hổ đến mức nói không nên lời.

“Ta muốn người”. Lôi Thế Hiên đơn giản biểu lộ.

Tim Tiêu Dục Kỳ đập nhanh, thanh âm khàn khàn nói:

“Điện hạ... Không cần ở...” Nói còn chưa dứt lời, đôi môi như cánh hoa của Lôi Thế Hiên đã ngăn y lại. Bất quá hắn không hôn sâu, chỉ là mút hai cái liên buông y ra. Trái lại đục hỏa Tiêu Dục Kỳ bị châm lửa, ý do vị tấn (3) từ từ nhắm hai mắt khẽ thở hổn hển.

(3) nguyên vọng còn chưa hoàn thành

Sau một khắc, Lôi Thế Hiên cư nhiên không cần tốn nhiều sức lực mà ôm ngang người y lên, Tiêu Dục Kỳ kinh hô — y chưa từng biết khí lực Lôi Thế Hiên lại lớn như vậy, lúc này mình bị hắn ôm vào lòng, khiến

y cảm thấy Lôi Thế Hiên tích phân uy vũ hơn nhiều so với trước kia. Y vội vàng an nhiếp tâm thần, làm hành động chống cự cuối cùng:

“Điện hạ... Nhưng... Nhưng mà ta... Ta cả người đầy mồ hôi, vậy...”

Lôi Thế Hiên ôm y bước nhanh ra khỏi lương đình, Tiêu Dục Kỳ nghĩ hẳn muốn về phòng, không thể tưởng được là hẳn đi đến phía sau đình viện.

“Điện hạ... Ngài đi đâu?” Thanh âm Tiêu Dục Kỳ nghi hoặc run rẩy hỏi.

Lôi Thế Hiên không trả lời, đi thẳng tới suối phun nhân tạo bên cạnh sau đình viện mới thả y xuống. Tiêu Dục Kỳ mới vừa đứng vững, y vật trên người lập tức bị lột sạch.

Lôi Thế Hiên cúi đầu hàm chứa song châu hồng nhật trước ngực y, cũng bắt đầu cởi bỏ y bào trên người mình.

“Điện hạ... Ân...” Tiêu Dục Kỳ ôm đầu hẳn, kim lòng không được ngâm kêu lên.

“Gọi Thế Hiên”. Lôi Thế Hiên mỗi lần đều không nhàm chán mà nhắc nhở y.

“Thế Hiên... Thế Hiên... A...”

Sau khi hai người đều cởi sạch trơn, Lôi Thế Hiên đẩy y lên cỏ, đôi môi thưởng thức toàn thân trên dưới của y. Từ trước ngực y trượt tới bụng, lại vòng quanh thắt lưng, đi tới bắp thịt cường tráng sau lưng y.

Tiêu Dục Kỳ bị lật lại, quỳ rạp trên mặt đất. Đôi môi Lôi Thế Hiên không ngừng dạo chơi trên điểm mẫn cảm sau lưng y.

“Ta... Ta trên người đều là mồ hôi...” Y không chịu nổi nói, Lôi Thế Hiên lại tiếp tục say sưa hôn liếm y.

“Dục Kỳ, trên người người thơm quá...” Lôi Thế Hiên thì thầm.

“Làm sao lại... A...” Tiêu Dục Kỳ đang muốn phủ nhận, bả vai bỗng nhiên bị hẳn dùng lực cắn.

“Thơm ... Thật sự thơm quá...” Lôi Thế Hiên ngửi mùi hương cơ thể đặc thù trên người y, giống như dã thú, không ngừng gặm cắn trên cơ nhị đầu rắn chắc của đối phương.

Tiêu Dục Kỳ nghe được kinh hãi run rẩy, thật đúng là sợ sẽ bị hẳn cắn đứt một miếng thịt. Bất quá Lôi Thế Hiên rất nhanh đã lật y lại, hẳn ôm lấy y, vừa hôn vừa tiến vào bên trong suối phun.

## 18. Chương 17

“Chúng ta còn chưa thử làm trong nước nhỉ?”

Môi Lôi Thế Hiên dán lên ngực Tiêu Dục Kỳ, lẩm bẩm. Tiêu Dục Kỳ ngẩng mặt lên, nửa người trên của y nằm trên cỏ, nửa người dưới lại ngâm trong nước, mà Lôi Thế Hiên thì đứng trong nước, cả người đè lên người y.

“Thế Hiên...A...” Tiêu Dục Kỳ không thể ức chế phát ra tiếng thở dốc ngọt ngào, đối phương hôn một đường từ ngực đến rốn y, cũng không chút lo âu hàm trụ thứ nửa ngẩng đầu lên cao.

Lôi Thế Hiên nâng hai khóa tiểu cầu lắc lư không ngừng bên dưới, miệng thuần thực mát mẻ tính khí dần dần trở nên nóng và cứng kia. Tiêu Dục Kỳ xoay mình, hai tay ôm lấy cái đầu đang cao thấp trồi động của đối phương.

Cảm giác được vật thể trong miệng trường lớn đến cực hạn, đầu lưỡi linh hoạt của Lôi Thế Hiên bắt đầu di động đến dưới tiểu động huyết gần đó một tắc, hẳn tăng thêm lộng dẫn khiến Tiêu Dục Kỳ lại là thở gấp một hồi.

Sau khi hết thấy chuẩn bị ổn thoả, Lôi Thế Hiên để Tiêu Dục Kỳ xoay người nằm sấp, nâng khí quan đã sưng lên của mình, nhắm ngay nhập khẩu —

Ngạnh vật nóng như lửa ở dưới nước tiến thẳng vào, thoáng cái đã vào trọn bên trong nhục thể mềm mại.

“A... A...” Tiêu Dục Kỳ vừa thống khổ kêu gào to vừa sung sướng đong đưa cái mông nhỏ rắn chắc, tiểu huyết dưới thân tham lam đem cả cự vật nuốt vào.

Lôi Thế Hiên nắm eo y, triển khai tiến công mãnh liệt, Tiêu Dục Kỳ theo tiết tấu của hắn phát ra tiếng rên rỉ êm tai.

Gần họ bọt nước văng tung tóe, mặt hồ cũng gợn lên một vòng lại một vòng sóng lăn tăn.

Động tác Lôi Thế Hiên càng lúc càng mạnh, tiểu huyết hàm chứa tính khí hắn càng hút càng chặt. Bên tai chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào cùng tiếng Tiêu Dục Kỳ quên mình ngâm kêu.

Cao trào kịch liệt tới, mấy dòng dịch thể bạch trọc lẫn vào trong nước, xung quanh cũng khôi phục yên tĩnh...

Tiêu Dục Kỳ thay y phục, ra khỏi bình phong, Lôi Thế Hiên đã ở ngoài thính phòng đợi y. Tiêu Dục Kỳ đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, Lôi Thế Hiên phát tay, các thái giám cung nữ dâng lên từng món ăn tinh mỹ.

“Người hắn là một chết đi? Nào, ăn nhiều một chút”. Lôi Thế Hiên gấp một miếng cá tươi ngon đặt vào chén Tiêu Dục Kỳ.

“Đa tạ...” Tiêu Dục Kỳ đỏ mặt trả lời, y đương nhiên biết Lôi Thế Hiên chỉ ‘một chết đi’ là cái gì, y then thừng mà cúi đầu ăn.

Lôi Thế Hiên cũng vừa lòng cúi đầu ăn cơm.

Cung nữ lại một lần nữa dâng bình tử sứ trắng chứa ‘Hổ tiên tửu’, ánh mắt Tiêu Dục Kỳ vừa tiếp xúc tới, lập tức nhớ lại một màn vừa rồi, y càng thêm ngượng ngùng quay đầu đi.

“Còn muốn uống mấy chén không?” Lôi Thế Hiên xấu xa hỏi, Tiêu Dục Kỳ hoảng hốt mạnh mẽ lắc đầu, người sau cười cười, cũng không miễn cưỡng y.

Lại ăn mấy miếng, thái giám ngoài cửa có chút hoảng loạn chậm chạp chạy vào:

“Bẩm báo Thái tử điện hạ”.

“Chuyện gì?”

Thái giám quỳ dâng lên một phong thư:

“Đây là thư nhà của Tiêu thị vệ vừa mới được đưa tới”.

Thư nhà? Tiêu Dục Kỳ đứng dậy, tiếp nhận. Tên đề trên phong thư là tỷ phu của y, rốt cuộc là chuyện gì? Y đây bụng nghi hoặc mà mở ra, cẩn thận đọc —

Lôi Thế Hiên phát hiện sắc mặt y đột nhiên trở nên rất khó coi, liền hỏi:

“Dục Kỳ? Làm sao vậy?”

Đối phương không trả lời, ngược lại vẽ mặt đờ đẫn. Lôi Thế Hiên không có tính nhẫn nại một phen đoạt lấy thư tín trên tay y, hằm hằm nhìn mấy lần, chỉ thấy bên trên lác đác vài chữ —

Dục Kỳ: Nhạc mẫu sáng nay nhận được tin tức biên quan, nói nhạc phụ đại nhân trong một chiến dịch trúng tiền ngã ngựa, thương tình không rõ. Nhạc mẫu đại nhân đau buồn khóc ngắt, ta cùng tỷ tỷ người đều ở nhà chăm sóc, người đọc được tin này thỉnh về nhà gấp.

Lôi Thế Hiên nắm giấy viết thư phanh một tiếng đập lên mặt bàn, Tiêu Dục Kỳ còn chưa từ trong chấn kinh phục hồi lại, ánh mắt mất đi tiêu cự mà nhìn thức ăn trước mặt.

Phụ thân thương tình không rõ, mẫu thân đau buồn khóc ngắt. Đây đại biểu cái gì? Lôi Thế Hiên vô duyên vô cớ phiền táo lên.

Ngay lúc đó bầu không khí ngưng kết, thái giám quỳ trên mặt đất cúi đầu, không dám hừ một tiếng.

Qua thật lâu sau, Tiêu Dục Kỳ ngập ngừng mở miệng:

“Điện hạ...”

“Không cần phải nói”. Lôi Thế Hiên ngắt lời y, hần lo lắng ôm y nói: “Người trở về đi”.

“Đa tạ điện hạ...”

“Có chuyện gì nhất định phải nói cho ta biết”.

“Ân”. Tiêu Dục Kỳ gật đầu.

Lôi Thế Hiên quay đầu hướng tiểu thái giám phân phó:

“Lập tức chuẩn bị xe, đưa Tiêu thị vệ về nhà”.

“Tuân mệnh”. Thái giám lui ra.

Lôi Thế Hiên nhìn Tiêu Dục Kỳ thần sắc yếu ớt, ngực hần căng thẳng, lại ôm y một chút. Tiêu Dục Kỳ chậm rãi từ trong ngực hần ngẩng đầu:

“Điện hạ, ta xin cáo lui”.

“...Đi đi”.

Tiêu Dục Kỳ đứng dậy, cung kính khom người, sau đó mơ mơ hồ hồ mà đi ra ngoài cửa. Lôi Thế Hiên nhìn bóng lưng y, hận không thể đuổi theo cùng y trở về, thế nhưng quân thần chi lễ không thể trái, một chút lý trí cuối cùng ngăn cản hần. Hần chỉ có thể nắm chặt tay, ngồi không nhúc nhích.

Tiêu Dục Kỳ không ở bên cạnh, Lôi Thế Hiên căn bản ngay cả khẩu vị ăn cơm cũng không có.

“Người đâu”.

Nhẹ giọng gọi một tiếng, một thái giám lập tức đi vào.

“Điện hạ thỉnh phân phó”.

“Đem thức ăn triệt hạ hết”.

Tiểu thái giám nhìn thức ăn trong đĩa hầu như không đụng qua, do dự một chút, sau cùng vẫn là làm theo.

Lôi Thế Hiên ấn huyết thái dương phát đau đi vào nội thất, ngửa người ngã lên giường.

Vì cái gì hần lại có một dự cảm không rõ?

Lôi Thế Hiên cả một đêm trần trọc, không ngủ ngon được.

Ngày hôm sau, sau khi hần thượng triều liền chạy về Đông cung, vừa vào cửa, còn không chờ hần mở miệng hỏi, Trương công công đã báo cáo:

“Điện hạ, Tiêu thị vệ đã trở lại”.

Nhanh như vậy? Đây là tốt hay là xấu?

Lôi Thế Hiên cau mày, bắt quá dưới chân hần không chần chờ, nhanh chóng băng qua đình viện trở lại tẩm thất.

Từ xa, hần nhìn thấy Tiêu Dục Kỳ đã đứng ở trước cửa tẩm cung đợi hần.

“Dục Kỳ? Sao lại không đi vào?” Hần kéo y, đang muốn cùng vào phòng, nào ngờ Tiêu Dục Kỳ bực một tiếng quỳ trước mặt hần.

“Người làm cái gì?” Lôi Thế Hiên không hài lòng hỏi.

Tiêu Dục Kỳ ngẩng đầu, không hề báo trước nói:

“Điện hạ, thỉnh ngài cho phép ta tòng quân”.

“Cái gì?”

“Thỉnh cho phép ta đến quân doanh đi”. Tiêu Dục Kỳ lặp lại lần nữa.

“Người...”

“Không biết cha ta thương thế ra sao, ta hy vọng tới quân doanh bởi người...”

Dự cảm linh nghiệm rồi! Lôi Thế Hiên trừng y, nói không nên lời. Tiêu Dục Kỳ đoán được hần sẽ không dễ dàng đáp ứng, y vừa dập đầu vừa khẩn cầu:

“Điện hạ, van cầu ngài, cha ta lúc trước luôn hy vọng ta tòng quân, hiện tại người... Hiện tại người bị thương, ta thân là nhi tử làm sao có thể không quan tâm...Van cầu ngài đáp ứng ta”.

Lôi Thế Hiên trầm mặc một hồi, hần hít sâu, từ kẽ răng phát ra một câu:

“Người mơ tưởng”.

“Điện hạ...” Ánh mắt Tiêu Dục Kỳ mang theo u buồn vô hạn cùng cầu xin, đáng thương hề hề mà nhìn chăm chú vào Lôi Thế Hiên.

“Ta sẽ không để người đi!” Hần đột nhiên rống lên, bá đạo đến mức không nói tình cảm.

Nước mắt Tiêu Dục Kỳ thiếu chút nữa rớt xuống, hần làm sao có thể như vậy? Hần làm sao có thể muốn y thừa thự tội danh bất trung bất hiếu?

Thế nhưng y lập tức nghĩ đến phụ thân giáo huấn — gặp phải khó khăn liền sợ hãi, còn động một chút là khóc lóc như đàn bà! Tiếp tục như vậy nữa, người làm sao có thể trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa chứ?

Y cắn răng cố nén, đem nước mắt nuốt vào lòng. Đúng vậy, hiện tại phụ thân bị thương, y thân là nam chủ nhân duy nhất trong nhà, nhất định phải gánh vác trách nhiệm chiếu cố người nhà, không thể yếu đuối như vậy nữa.

Y lại kiên định mở lời:

“Điện hạ, thần thỉnh cầu ngài đáp ứng”.

Lôi Thế Hiên hít sâu một hơi, hần không ngờ y còn có thể phản kháng, hơn nữa còn tự xưng ‘thần’, tỏ rõ chính là đem vứt bỏ tình nghĩa giữa bọn họ.

“Ta chính là không đáp ứng, người muốn thế nào?” Lôi Thế Hiên ngang ngược nói.

Ánh mắt Tiêu Dục Kỳ tối sầm lại, gục đầu xuống:

“Điện hạ không đáp ứng, thần đành phải quỳ thẳng không đứng dậy”.

“Người... Người uy hiếp ta?” Khẩu khí Lôi Thế Hiên hoàn toàn không thể tin.

Tiêu Dục Kỳ không hề hé môi, Lôi Thế Hiên thấy y quả thực muốn quỳ không đứng dậy, lửa giận hần càng chất càng cao, ngực buồn bực đến mức hần muốn gào to lên.

Y vì người nhà của y mà ngỗ nghịch hần! Y vì phụ thân y mà ly khai hần! Y vì trung hiếu mà ruồng bỏ tình yêu của họ!

Đáng giận! Thật đáng giận!

Bất quá, ngoại trừ phần nộ ra, hần càng cảm thấy đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Vì cái gì lại phát sinh loại chuyện này?! Trời cao vì cái gì muốn chia cách họ?!

Không! Hần tuyệt không nhượng bộ! Không có bất cứ chuyện gì có thể tách họ ra!

“Người thích quỳ thì quỳ đi!” Hần trên cao nhìn xuống rít gào với Tiêu Dục Kỳ, sau đó giận dữ ào vào phòng, mạnh mẽ đóng sầm cửa lại, bỏ lại Tiêu Dục Kỳ trên nền đá băng lạnh.

## 19. Chương 18

Lôi Thế Hiên nhắc ấm trà trên bàn, ngẩng đầu dốc sức đổ xuống mấy ngụm.

“Hô... Hô...”

Hắn thở phì phò, cổ họng khô cạn rồi cuộc thư hoãn một chút.

Đáng chết!

Trong bụng hắn thấp giọng nguyên rửa, hắn loại bỏ muôn vàn khó khăn, thật vất vả mới đem Tiêu Dục Kỳ giữ chặt bên người, hiện tại lại biến thành như vậy.

Tồng quân...

Nói nghe thật dễ dàng, trời biết lúc này sẽ phát sinh chuyện gì? Cuộc sống không có Tiêu Dục Kỳ, đối với hắn mà nói quả thực như sống trong địa ngục. Lần trước tách biệt là vì lợi ích lâu dài, hắn khó chịu mấy cũng phải nhẫn nại, nhưng lần này... Hắn làm sao cũng vô pháp cùng y chia lìa nữa.

Không đáp ứng y, trong đó một nguyên nhân là không chịu nổi cùng y phân cách, một nguyên nhân khác là lo lắng an nguy của y, có ai cam lòng để ái nhân của mình ra chiến trường chém giết? Nhưng mà, nguyên nhân trọng yếu nhất là... Hắn thật sự là bất an a! Dục Kỳ trời sinh tính không chủ kiến, đối với tình cảm của mình cũng không quá chấp nhất, mặc dù nói ra thật đáng buồn, nhưng Lôi Thế Hiên rất rõ ràng, quan hệ của họ có thể gắn bó đến hiện tại hoàn toàn dựa vào chính mình chủ động cùng chuyên chế, bởi vậy, hắn rất sợ hai người xa cách quá lâu Dục Kỳ sẽ quên hắn! Hắn rất sợ hãi Dục Kỳ ở nơi hắn không nhìn thấy sẽ thay lòng đổi dạ!

Không mong muốn y bị thương, không mong muốn cùng y ly biệt, càng không mong muốn tình cảm của y biến chất!

Không sai, hắn chính là ích kỷ! Hắn thà rằng Dục Kỳ hận hắn cũng không muốn cùng y chia lìa!

Thế nhưng, nhớ tới ánh mắt ai oán vừa rồi của Tiêu Dục Kỳ, Lôi Thế Hiên bỗng nhiên cảm thấy khó thở. Hắn xoa xoa thái dương mình, tâm phiền ý loạn mà đi qua đi lại trong phòng.

Tiêu Dục Kỳ cứng ngắc quỳ trên nền đá, mặc cho ánh dương quang nóng bỏng của buổi chiều nướng chín y. Đỉnh đầu hấp thu nhiệt lượng dương quang, cảm giác sắp bốc cháy, thân thể cũng oi bức đến mức ngay cả huyết dịch cũng sôi trào lên. Ngược lại, huyết quản đầu gối vì bị đè nén lâu, bắt đầu truyền đến đau đớn.

Y nhắm mắt lại, cắn chặt răng gắng gượng.

Thái giám cùng cung nữ đi qua bên cạnh, mặc dù rất kinh ngạc với hành động của Tiêu Dục Kỳ, nhưng không ai dám tiến lên phân giải tình huống. Mọi người chỉ là suy đoán, có thể là Tiêu Dục Kỳ đắc tội Thái tử gia đi?

Thời gian từng phân qua đi, cái bóng Tiêu Dục Kỳ theo thái dương di động, từ từ kéo dài, biến thành nghiêng. Y đã quỳ hơn một canh giờ, hai chân cũng không cảm thấy đau đớn, bởi vì đã tê dại. Phiến đá vốn lạnh lẽo cứng rắn dưới thái dương chiếu xuống cũng bốc lên từng đợt hơi nóng, trên dưới đều bị nhiệt lượng vây quanh, Tiêu Dục Kỳ nóng đến mức mồ hôi đầm đìa, giọt mồ hôi men theo cằm nhỏ xuống mặt đất, rất nhanh lại bốc hơi lên.

Cho dù vừa nóng vừa sâu muộn, nhưng y vẫn rất thanh tĩnh, khí lực cường tráng khiến cho y có năng lực ứng phó với dày vò không chịu nổi này.

Y biết Lôi Thế Hiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, bởi vậy y cũng muốn xuất ra nghị lực tương đương để tổ quyết tâm của mình. Lúc này đây y nhất định phải kháng cự tiếp. Chỉ có kiên trì đến cùng, y mới có thể đạt được thắng lợi.

Lại qua thật lâu, thái dương bắt đầu ngả về tây, đã đến thời điểm dùng bữa. Các thái giám tới tới lui lui bên cạnh y dâng thức ăn, hương vị thức ăn tràn ngập khoang mũi làm cho Tiêu Dục Kỳ phát hiện, mình sớm đã bụng đói kêu vang. Bất quá y như trước vẫn duy trì tư thế, một cử động cũng không có.

Lúc này, một hồi tiếng bước chân nhẹ từ phía sau truyền đến.

“Tiêu thị vệ?”

Tiêu Dục Kỳ hơi hơi xoay người, thấy Thương Vũ Trữ cùng Cổ Mẫn đang dùng thần sắc kinh ngạc nhìn mình.

“Người làm sao vậy?” Thương Vũ Trữ hỏi.

Tiêu Dục Kỳ cười khổ lắc đầu, không trả lời — không phải y không muốn nói chuyện, mà là yết hầu đã khô đến mức sắp thiêu cháy, căn bản không nói nổi một câu rõ ràng.

“Điện hạ đâu?” Nàng lại hỏi.

Tiêu Dục Kỳ thoáng chốc giật mình, buồn bã quay đầu lại. Thương Vũ Trữ và Cổ Mẫn nhìn nhau một chút, người sau đi đến trước mặt y, khom người:

“Các người cãi nhau?”

Tiêu Dục Kỳ suy nghĩ một chút, này cũng không tính cãi nhau, bởi vậy y lắc đầu. Cổ Mẫn tuy rằng không có được đáp án, nhưng đoán được đại khái tình huống. Nàng nhìn Thương Vũ Trữ, hai người gật đầu với nhau một cái, Thương Vũ Trữ đi đến bên cạnh nàng, nói với Tiêu Dục Kỳ:

“Chúng ta đi nói chuyện với điện hạ một lát”.

Dứt lời, các nàng không chân chờ đi vào phòng trong.

Lôi Thế Hiên nhếch môi, sắc mặt tái nhợt nhìn bầu trời bên cửa sổ. Thương Vũ Trữ không ngại phiền hà mà khuyên nhủ:

“Điện hạ, mặc kệ là chuyện gì, ngài cũng không nên trừng phạt y như thế. Có chuyện gì giải quyết không được thì hảo hảo thương lượng đi...Hà tất phải như vậy?”

“Là y tự tìm”. Hắc âm trầm mở miệng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lôi Thế Hiên ảo não cào cào tóc: “Y muốn ly khai ta, y muốn tới quân doanh!”

“Vì cái gì?”

“Phụ thân bị thương, cho nên y muốn đi bồi ông ta”. Hắc âm một quyền xuống mặt bàn.

“Điện hạ... Đây cũng là nhân chi thường tình a...”

“Ai chi thường tình?” Lôi Thế Hiên trừng mắt nhìn nàng một cái: “Y cũng không phải là không đi không được! Ta có thể phái người đi thay y chăm sóc a!”

Cổ Mẫn vẫn không mở miệng giờ xen vào:

“Điện hạ, hiếu kính của thân sinh nhi tử là ngoại nhân không thay thế được...”

Lôi Thế Hiên ghen lời, Thương Vũ Trữ thấy hắc âm không hề phản bác, nói tiếp:

“Điện hạ, thần thiếp hiểu được tâm tình ngài... Nhưng mà, cho dù hiện tại ngài ngăn cản Tiêu thị vệ ly khai, y vẫn sẽ không an tâm ở lại bên cạnh ngài. Ngài giam được thân thể y, lẽ nào cũng giam được một mảnh hiếu tâm của y sao? Một ngày nào đó y sẽ không quan tâm tất cả mà ly khai...”

“Y sẽ không”. Lôi Thế Hiên như cũ không từ bỏ ý định.

“Có lẽ vậy...” Cổ Mẫn lại tiếp tục, từ từ nói: “Thế nhưng, điện hạ, nếu phụ thân Tiêu thị vệ thật sự bị thương rất nặng, hoặc là nguy hiểm tính mệnh... Y sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội hiếu kính phụ thân... Ngài nguyện ý khiến cho y cả đời đều áy náy sao?”

Lôi Thế Hiên hoàn toàn cứng đờ. Hắc âm có thể chịu được bị Tiêu Dục Kỳ oán hận, nhưng hắc âm sợ hãi đối phương hối hận, hắc âm không muốn nhìn thấy Dục Kỳ tự trách mình...

Cổ Mẫn nhìn biểu tình của hắc âm, biết hắc âm đã bắt đầu dao động. Nàng thừa thắng xông lên:

“Điện hạ, theo nhận thức của tiểu nữ tử đối với Tiêu thị vệ... Y sẽ không hận ngài, nhưng y nhất định sẽ không tha thứ chính mình, nếu thật như vậy, ngài thật sự nhẫn tâm sao...”

“Đừng nói nữa!” Lôi Thế Hiên thanh âm đau đớn ngắt lời nàng.

“Điện hạ xá tội”. Cổ Mẫn cúi người.

Lôi Thế Hiên nhắm mắt lại, hít sâu, hần đem phiên muện trong ngực hóa thành một hơi thở ra. Sau đó hần đột nhiên mở mắt, trước khi Cổ Mẫn các nàng phản ứng lại đã hướng ra ngoài cửa.

Tiêu Dục Kỳ nghe được tiếng cửa mở, y ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lôi Thế Hiên thống khổ hướng tới. Một lực kéo thật lớn lôi cả người y lên, y chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người đã nhập vào vòng tay ôm áp của Lôi Thế Hiên.

Bất thành linh thay đổi tư thế, khiến cho hai chân huyết dịch như đã ngưng kết kia của y không tự chủ được run rẩy.

“Dục Kỳ... Dục Kỳ...” Lôi Thế Hiên gắt gao ôm chặt lấy y, không ngừng kêu tên y.

Tiêu Dục Kỳ không biết hành vi đối phương đại biểu cái gì, nhưng đôi mắt y lại thoáng chốc đã ướt ướt — thì ra trong cơ thể mình còn có nước...

“Điện hạ, có phải ngài đáp ứng rồi hay không...” Thanh âm y khàn khàn, thật vất vả nói ra một câu.

Lôi Thế Hiên không trả lời, hần đẩy y ra một chút, môi không khỏi phân trần bao phủ lên cánh môi khô nứt của y, say sưa gặm cắn mút mát.

Hai nữ tử đứng bên cửa tấm cung rất thức thời lặng lẽ rời đi.

## 20. Chương 19

Cuộn cuộn cát vàng trên mặt đất phủ kín những đồi cát cao thấp không đều, gió mạnh Bắc quốc đem những đồi cát này nhào nặn thành hình bậc thang xoắn ốc, nhìn qua giống như một ngôi miếu thần chễm chệ khéo léo tuyệt vời, một đạo lộ gồ ghề quanh co giữa những đồi cát, trên mặt đường lưu lại dấu vết của mã xa đã chạy qua suốt hàng trăm ngàn năm, cho dù là bão cát cuồng mãnh cũng vô pháp khiến chúng phai mờ.

Lạch cạch lạch cạch...

Âm vọng tiếng vó ngựa nhịp điệu không đều, một chiếc mã xa đơn giản hai con ngựa kéo đang tiến lên trên đạo lộ bùn vàng. Thân xe vì mặt đường gập ghềnh mà dao động không thôi, bố liềm cửa sổ xe đôi khi bị gió cát xô lên.

Người đánh xe chính là một vị nam tử trung niên tráng kiện, trên đầu hần đội đầu mào ngăn trở cát bụi, hai tay thô chai quần đầy vải bố nắm chặt dây cương, một đôi mắt nhỏ hấp háy chuyên tâm nhìn chăm chú về phía trước.

Lúc này, bố liềm phía sau hần bị lật ra một góc, thanh âm từ bên trong truyền tới:

“Tiêu Thắng, lộ trình còn bao xa?”

“Thiếu gia, đại khái còn năm dặm đường, trước khi trời tối là có thể tới nơi”.

“Như vậy a...Khổ cực người rồi”.

“Không có việc gì”.

Bố liềm lại buông xuống.

Tiêu Dục Kỳ ngồi trong xe chật hẹp, y trầm tư một lát, từ trong ngực lấy ra một thứ —

Đó là một khối ngọc bội thủy lục sắc, lớn cỡ nửa bàn tay, đầu trước thắt một hồng thừng (sợi dây đỏ). Ngọc thạch đẹp có hình trứng ngỗng, hai con rồng cuộn mình ở hai bên, người có kiến thức vừa thấy đã biết đây là vật phẩm thuộc về hoàng gia. Tiêu Dục Kỳ lật lại mặt sau ngọc thạch, chỉ thấy giữa ngọc thạch có khắc một chữ ‘Hiên’.

Đó là vật phẩm Lôi Thế Hiên tặng cho y vào đêm trước khi y xuất phát.

“Thấy ngọc bội như thấy người”.

Đối phương nói với y như vậy, lúc ấy hai người đang xích lõa ôm nhau nằm trong chăn bông, nghĩ đến tình cảnh khi đó, Tiêu Dục Kỳ không khỏi trong lòng rung động.

Khuôn mặt y đỏ bừng lắc lắc đầu, bỏ qua cảnh tượng kiều diễm xuất hiện trong đầu. Hiện tại y muốn ra tiền tuyến chiến đấu đi, làm sao có thể nhớ mấy thứ này chứ?

Y đem ngọc bích cất vào trong ngực, vén bố liềm quan sát cảnh vật bên ngoài lần nữa. Bầu trời đã xuất hiện ráng chiều () thừa thớt, toàn mặt đất bắt đầu hiện ra màu đỏ thẫm, đây là cảnh sắc đặc biệt có ở đại mạc. Mã xa chạy vụt qua, những đồi cát ven đường nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Vốn dĩ Tiêu Dục Kỳ muốn một mình đến quân doanh, nhưng mẫu thân thế nào cũng không yên tâm, muốn để nô phó trong nhà đi theo. Họ từ kinh đô xuất phát, đã chạy được bốn ngày, thương tình của phụ thân không biết ra sao rồi...

Tiêu Dục Kỳ lại lui về, an tọa ngồi vào chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Trước khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, họ đã tới ngoại vi quân doanh.

Quân doanh này tọa lạc dưới chân núi cao ngất, phụ cận có một mảnh rừng cây cối thừa thớt. Quân doanh do trên trăm trưởng bối (lều trại) lớn nhỏ không đều hợp thành, ngoài cùng chính là nơi dành cho binh lính cấp thấp, từng vòng một kéo dài vào phía trong, tướng quân và binh lính cao cấp ở bên trong. Bên ngoài Quân doanh do đám đất đỏ sộ trợ trụ vây chung quanh, từ đại môn bắt đầu, mỗi hai mươi thước thì có một trạm canh gác.

Mã xa dừng lại trước đại môn, Tiêu Dục Kỳ xuống xe.

Binh lính trực ban quan sát họ:

“Người nào?”

Tiêu Dục Kỳ chấp tay nói:

“Chúng ta là người nhà của Tiêu tướng quân, mấy ngày trước nhận được tin người bị thương, chúng ta là tới thăm”.

Thấy họ vẫn lộ ra thần sắc hoài nghi, Tiêu Dục Kỳ từ trong ngực xuất ra một phong thư, đưa cho họ.

Binh lính thấy trên phong thư quả nhiên là ấn của Tiêu tướng quân, họ đem thư trả lại cho Tiêu Dục Kỳ, gật đầu nói:

“Các người có thể đi vào”.

“Đa tạ”.

Binh lính đầu lĩnh nháy mắt ra hiệu, tiểu binh bên cạnh đi lên kiểm tra mã xa của họ, Tiêu Dục Kỳ và Tiêu Thắng cũng tự động giơ tay lên để họ soát người. Mặc kệ người là người nhà hay là khách nhân, đây là bước tất yếu trước khi tiến vào doanh trại.

“Được rồi”. Tiểu binh phụ trách kiểm tra hướng đầu lĩnh báo cáo.

Binh lính tay cầm giáo tránh đường ra, một gã tiểu binh dẫn Tiêu Dục Kỳ đi vào doanh trại, Tiêu Thắng dắt mã xa theo sau.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy một mảnh sân rộng đầy bùn vàng, bên cạnh có mấy gian chuồng ngựa. Binh lính quay đầu lại đối Tiêu Thắng nói:

“Thỉnh đem mã xa để trong này”.

“Vâng”. Tiêu Thắng kéo ngựa đứng ở trước chuồng, Tiêu Dục Kỳ phân phó:

“Tiêu Thắng, người ở chỗ này chờ đi”.

“Vâng, thiếu gia”.

Tiêu Dục Kỳ cùng tiểu binh tiếp tục đi về phía trước.

Đi được vài chục thước, họ đến luyện võ trường của binh lính, các binh lính tùm nập ba đang chuyên chú vũ đao lộng thương, hầu như không ai phân tâm nhìn đám Tiêu Dục Kỳ. Bên cạnh võ trường dựng mấy gian mâu bằng, bên trong bày biện vô số bàn dài ghế dài, xem ra đây là nơi các binh lính ăn uống nghỉ ngơi, lại đi tới phía trước chính là trường bằng tướng lĩnh cư trụ.

“Thỉnh qua bên này”. Tiểu binh nói, linh hoạt đi xuyên qua giữa các trường bằng.

Tiêu Dục Kỳ vừa nhìn xung quanh, vừa theo sát phía sau tiểu binh.

Đồng đồng đồng...

Một khỏa tú cầu màu sắc rực rỡ lăn đến bên chân Tiêu Dục Kỳ, y thật tự nhiên dừng cước bộ, cúi đầu.

“Xin lỗi, vị tiểu ca này lấy giúp ta một chút”.

Trong giọng nói trầm thấp mang theo mềm mại đáng yêu truyền tới, Tiêu Dục Kỳ thuận tay nhặt cầu nhấc lên, ngẩng đầu. Trên mặt sân cỏ nhỏ cách y hơn mười thước, tụ tập năm sáu hán tử, đứng ở phía trước là một nam tử mặc bạch y hướng y vẫy tay.

Tiêu Dục Kỳ trong lòng chấn động, kinh ngạc nhìn bạch y nam tử kia.

Nếu không nhìn qua Lôi Thế Hiên, y thật sự không thể tin trên thế gian lại có nam nhân mỹ diệu như thế! Chỉ là khẽ nhìn lướt qua, khí chất kiêu mị thanh lãnh tỏa ra trên người nam tử cũng đã khiến cho người ta rung động không thôi.

Tiêu Dục Kỳ trợn mắt cứng lưỡi mà nhìn hán hướng chính mình đi tới, dung mạo tú lệ của nam tử dần dần rõ nét.

Hắn bì phu trắng nõn, mi mục như họa, khóe miệng cong lên nụ cười mỉm ngọt ngào. Cùng khuôn mặt xinh đẹp của hán tương phối chính là vóc dáng thon dài cùng tứ chi mảnh khảnh. Tiêu Dục Kỳ ngạc nhiên phát hiện, đối phương cư nhiên còn cao hơn một chút so với y.

Hắn một mái tóc đen thật tùy ý rối tung trên vai, chỉ dùng một đầu cần (khăn chít đầu) màu hoa lan nhạt buộc lại một búi cổ định trên đỉnh đầu. Hơn nữa y phục hán phi thường vừa vận phiêu dật, tay áo cùng vạt áo đều rất dài.

Nam tử này tựa như từ trong tranh đi ra, cùng không khí thô dã quanh mình thật sự không hợp nhau, đám ngoạn bạn sau lưng hắn kia cũng đều bộ dạng hào phóng, Tiêu Dục Kỳ không thể lý giải trong quân doanh nghiêm túc vì sao lại có một mỹ nam tử như vậy.

Chẳng lẽ nam tử này cũng là người nhà quân nhân? Hay là loại nhân vật như quân sư?

“Người không sao chứ?” Một ngọc thủ xinh xắn lay động trước ánh mắt đờ đẫn của Tiêu Dục Kỳ.

“Ách?” Tiêu Dục Kỳ chật vật hoàn hồn.

“Có thể trả lại cầu cho ta không?” Hắn cười vươn tay, Tiêu Dục Kỳ vội vàng cuống quýt đem tú cầu trả lại cho hắn, lúc giao cầu tay y không cẩn thận chạm vào đối phương một chút, y sợ tới mức thần tình đỏ bừng rụt lại.

Mọi người phía sau mỹ nam tử nhìn thấy biểu tình si ngốc của Tiêu Dục Kỳ, đều không chút kiêng nể cười ầm lên. Tiêu Dục Kỳ càng thêm xấu hổ cúi đầu, bạch y mỹ nam kia liếc ra sau một cái, một ánh mắt đã khiến cho đám đại hán nhanh chóng ngừng cười. Tiêu Dục Kỳ càng thêm nghi hoặc, nam tử bề ngoài văn nhược này rốt cuộc là người ra sao?

“Đa tạ người”. Nam tử hướng Tiêu Dục Kỳ gật đầu nói cảm tạ, sau đó xoay người đi. Tiêu Dục Kỳ còn ở vào trạng thái ngây ngốc, cho tới khi tiểu binh dẫn đường cho y lên tiếng thúc giục y y mới vội vàng cùng đi qua.

Chú thích:

( ) Răng: trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là răng.

## 21. Chương 20

Họ dừng lại trước một trường mạc lớn, trước cửa trường có hai binh lính phòng thủ, Tiêu Dục Kỳ biết đây nhất định là trường mạc của phụ thân.

Sau khi binh lính đi vào thông báo, trở ra đối Tiêu Dục Kỳ nói:

“Tướng quân thỉnh ngài tiến vào”.

“Đa tạ”. Tiêu Dục Kỳ đáp lời, lập tức vội vã đi vào.

Trong trường ngồi ba người, ở giữa là Tiêu Chấn Hải.

“Dục Kỳ, người tới rồi?”

“Ách...” Tiêu Dục Kỳ ngạc nhiên nhìn phụ thân ngồi xếp bằng ở kháng thượng (1), ông mặt mày hồng hào mang theo nét tươi vui, xem ra tinh thần rất tốt. (mún cần lão này wé! cạp cạp)

“Cha... Người không phải bị thương sao?” Điều đầu tiên Tiêu Dục Kỳ thắc mắc chính là cái này.

“Phải a, bả vai trúng tiễn, bị chút thương tích ngoài da, hiện tại đã không có việc gì”. Tiêu Chấn Hải cười ha ha trả lời.

“Nhưng...Nhưng không phải nói người trúng tiễn ngã ngựa sao?” Tiêu Dục Kỳ lắp bắp hỏi.

“Ai nói?” Tiêu Chấn Hải nhún mày nói: “Ta bắt quá là bả vai thủng chút da, hơn nữa lão phu cười ngựa giỏi như vậy, làm sao lại dễ dàng ngã ngựa?”

Một hồi y (áo xám) thanh niên bên cạnh phe phẩy quạt lông cười nói tiếp:

“Có thể là tiểu binh này thổi phồng rồi”. (Ta hận ta hận a! Nữ lòng nào chia lìa đôi trẻ vì 1 tên tiểu binh cùi bắp >”<) không=” thể=” nào...=” tiêu=” dục=” kỳ=” cơ=” hồ=” là=” bị=” đánh=” bại=” mà=” ngã=” ngồi=” xuống.=” vậy=” không=” phải=” y=” lo=” lắng=” vô=” ích=” một=” hồi,=” mẫu=” thân=” còn=” khóc=” đến=” kêu=” trời=” kêu=” đất,=” nguyên=” lai=” chính=” là=” tin=” tức=” sai=” lệch...=” bất=” quá,=” phụ=” thân=” không=” có=” việc=” gì=” là=” tốt=” rồi,=” y=” an=” ủi=” mà=” nghĩ.=” tiêu=” chấn=” hải=” đứng=” dậy,=” kéo=” tiêu=” dục=” kỳ=” đứng=” lên:=” “dục=” kỳ,=” điện=” hạ=” cho=” phép=” người=” tới=” đây?”=” “vâng,=” cha.=” “mẫu=” thân=” người=” cũng=” đáp=” ứng?”=” “vâng,=” nương=” thực=” lo=” lắng=” thương=” thế=” của=” người,=” lệnh=” hải=” nhi=” đến=” bồi=” bạn=” người.=” “hại=” các=” người=” lo=” lắng=” rồi.=” “sẽ=” không”.=” “trong=” nhà=” hết=” thấy=” mạnh=” khỏe=” chứ?”=” “vâng,=” mẫu=” thân=” thân=” thể=” rất=” tốt,=” tỷ=” tỷ=” cùng=” tỷ=” phu=” cũng=” thường=” xuyên=” trở=” về=” thăm...”=” tiêu=” chấn=” hải=” vui=” vẻ=” vỗ=” vỗ=” đầu=” nhi=” tử,=” sau=” khi=” hai=” phụ=” tử=” hàn=” huyền=” một=” hồi,=” ông=” bỗng=” nhiên=” nghĩ=” tới=” mình=” quên=” một=” chuyện.=” lập=” tức=” xoay=” người=” hướng=” hai=” người=” khác=” nói:=” “cận=” huynh,=” tư=” huynh,=” đây=” là=” tiểu=” huynh=” dục=” kỳ.=” dục=” kỳ,=” vị=” này=” chính=” là=” quân=” sư=” ‘liêu=’ quân’=” của=” chúng=” ta,=” cận=” tương=” du”.=” tiêu=” chấn=” hải=” giới=” thiệu=” người=” thanh=” niên=” kia=” với=” y=” trước.=” “nghe=” danh=” đã=” lâu,=” nghe=” danh=” đã=” lâu”.=” hỏi=” y=” thanh=” niên=” diện=” dung=” thanh=” tú=” cười=” chấp=” tay,=” tiêu=” dục=” kỳ=” đáp=” lễ.=” “còn=” bên=” đây=” vị=” này=” chính=” là=” tư=” thiệu,=” tư=” tướng=” quân”.=” tiêu=” chấn=” hải=” tiếp=” tục=” nói.=” tiêu=” dục=” kỳ=” nhìn=” phía=” tên=” nam=” tử=” vẫn=” không=” mở=” miệng=” kia,=” hần=” thân=” hình=” cao=” lớn=” khí=” lực=” cường=” tráng,=” đường=” nét=” khuôn=” mặt=” giống=” như=” đao=” khắc,=” tràn=” ngập=” uy=” nghiêm.=” “tại=” hạ=” tiêu=” dục=” kỳ,=” tham=” kiến=” hai=” vị=” đại=” nhân”.=” trong=” những=” người=” này=” tiêu=” dục=” kỳ=” bối=” phận=” nhỏ=” nhất,=” y=” rất=” khiêm=” tốn=” mà=” quì=” gối,=” hành=” một=” lễ.=” cận=” tương=” du=” vẫn=” mỉm=” cười:=” “tiêu=” huynh=” đệ=” khách=” khi”.=” vị=” tư=” tướng=” quân=” kia=” đối=” tiêu=” dục=” kỳ=” gật=” đầu=” một=” cái,=” như=” trước=” không=” lên=” tiếng.=” tiêu=” chấn=” hải=” bảo=”

nói=" tử=" đứng=" này=" cùng=" người=" ở=" khác=" thường=" cận=" tương=" du=" với=" tiêu=" chán=" hải=" "đại=" nhân,=" nếu=" tiêu=" huynh=" đệ=" đã=" có=" ý=" định=" tông=" quân,=" ngài=" định=" an=" bài=" cho=" y=" chức=" vị=" gì=" đây?"=" "ân..."=" tiêu=" chán=" hải=" trầm=" ngâm,=" vẫn=" chưa=" quyết=" định,=" lúc=" này,=" cận=" tương=" du=" chuyển=" hướng=" tiêu=" dục=" kỳ=" hỏi=" "tiêu=" huynh=" đệ,=" người=" trước=" kia=" có=" tập=" võ=" không?"=" "hỏi=" đại=" nhân,=" ta=" từ=" nhỏ=" đã=" theo=" phụ=" thân=" luyện=" tập=" võ=" thuật.=" "xem=" dáng=" vẻ=" tiêu=" huynh=" đệ,=" võ=" nghệ=" nhất=" định=" tương=" đối=" tinh=" thông=" đi?"=" "không=" dám=" nhận.=" "ha=" ha..."=" người=" không=" cần=" khiêm=" tốn,=" vậy=" còn=" không=" dễ=" lo=" liệu?"=" cận=" tương=" du=" phe=" phẩy=" quạt=" nói=" "không=" bằng=" để=" người=" đảm=" nhiệm=" đồ=" úy=" đi.=" đồ=" úy=" đối=" với=" tân=" binh=" mà=" nói=" là=" cấp=" bậc=" khá=" cao,=" tiêu=" dục=" kỳ=" cảm=" thấy=" không=" thích=" hợp,=" bất=" quá=" phụ=" thân=" y=" càng=" nhanh=" hơn=" mà=" mở=" miệng=" "không=" được,=" vạn=" sự=" đều=" phải=" làm=" từ=" đầu,=" dục=" kỳ=" công=" tích=" gì=" cũng=" không=" có,=" sao=" có=" thể=" đảm=" đương=" trọng=" trách=" như=" thế?"=" tiêu=" chán=" hải=" từ=" trước=" đến=" nay=" chí=" công=" vô=" tư,=" yêu=" cầu=" đối=" với=" nhi=" từ=" lại=" càng=" nghiêm=" khắc=" hơn=" người=" khác=" một=" bậc,=" cận=" tương=" du=" biết=" mạo=" phạm=" cấm=" kỵ=" của=" ông,=" liên=" thanh=" nói=" "tiểu=" nhân=" biết=" tội.=" "dục=" kỳ,=" vi=" phụ=" hy=" vọng=" người=" có=" thể=" bắt=" đầu=" từ=" thấp.=" tiêu=" chán=" hải=" ý=" vị=" thâm=" trường=" nói=" "hải=" nhi=" ghi=" nhớ=" phụ=" mệnh.=" tiêu=" dục=" kỳ=" đối=" với=" an=" bài=" của=" phụ=" thân=" đương=" nhiên=" không=" có=" dị=" ý.=" "tốt=" lắm.=" tiêu=" chán=" hải=" gạt=" đầu=" "bất=" quá=" người=" ít=" nhiều=" có=" chút=" võ=" công=" căn=" bản,=" đại=" khái=" cũng=" không=" cần=" cùng=" huấn=" luyện=" với=" binh=" nhất=" sơ=" đẳng..."=" phân=" phối=" người=" đến=" nơi=" nào=" tốt=" hơn=" đây?"=" thấy=" ông=" vẫn=" là=" chủ=" ý=" bất=" định,=" cận=" tương=" du=" hiên=" kế=" "đại=" nhân,=" để=" tiêu=" huynh=" đệ=" cùng=" binh=" lính=" tỷ=" thí=" một=" chút,=" rồi=" quyết=" định=" phân=" phối=" như=" thế=" nào,=" người=" cảm=" thấy=" sao?"=" "biện=" pháp=" này=" hay.=" tiêu=" chán=" hải=" võ=" đài=" một=" cái=" "như=" vậy=" vừa=" có=" thể=" kiểm=" tra=" thực=" lực=" dục=" kỳ,=" lại=" có=" thể=" phục=" chúng,=" nhất=" cử=" lưỡng=" tiện=" a.=" ông=" hưng=" phấn=" nói=" "không=" bằng=" hiện=" tại=" bất=" đầu.=" "a?"=" tiêu=" dục=" kỳ=" ngăn=" ra,=" không=" thể=" tưởng=" được=" vừa=" mới=" vào=" doanh=" trại=" đã=" luận=" võ=" cận=" tương=" du=" tương=" đối=" sát=" ngôn=" quan=" sắc=" (2),=" hân=" thực=" vì=" tiêu=" dục=" kỳ=" suy=" nghĩ=" nói=" (2)=" đoán=" ý=" qua=" lời=" nói=" và=" sắc=" mặt=" "đại=" nhân,=" tiêu=" huynh=" đệ=" đi=" đường=" vất=" vả,=" ngài=" để=" y=" nghĩ=" ngơi=" một=" chút,=" ngày=" mai=" lại=" tỷ=" thí=" đi=" "nói=" cũng=" phải..."=" tiêu=" chán=" hải=" cười=" cười,=" cũng=" hiểu=" được=" mình=" quá=" mức=" cấp=" bách=" "dục=" kỳ,=" người=" đi=" xuống=" nghỉ=" ngơi=" trước,=" sáng=" mai=" lại=" đến=" gặp=" ta.=" "vâng.=" ta=" cáo=" lui.=" cận=" tương=" du=" cùng=" tiêu=" dục=" kỳ=" ra=" khỏi=" trường,=" đi=" an=" bài=" nơi=" ở=" cho=" y=" nói=" là=" sẽ=" không=" chiếu=" cổ=" đặc=" biệt,=" bất=" quá=" đãi=" ngộ=" của=" tiêu=" dục=" kỳ=" khó=" tránh=" khỏi=" phải=" tốt=" hơn=" binh=" lính=" bình=" thường=" một=" chút,=" y=" không=" cần=" cùng=" những=" người=" khác=" chen=" chúc=" ngủ=" chung=" một=" chỗ,=" mà=" có=" thể=" có=" được=" một=" gian=" trường=" mạc=" nhỏ=" độc=" lập,=" ban=" đêm,=" bên=" trong=" quân=" doanh=" một=" mảnh=" trang=" nghiêm=" cùng=" an=" tĩnh,=" tiêu=" dục=" kỳ=" nằm=" trên=" chiếc=" giường=" cứng=" ngắc,=" ngắm=" nghĩa=" ngọc=" bội=" lời=" thể=" hiên=" tặng=" y=" cho=" dù=" là=" trong=" bóng=" đêm=" cùng=" có=" thể=" nhìn=" thấy=" ánh=" sáng=" long=" lanh=" trong=" suốt=" của=" ngọc=" thạch,=" đầu=" ngón=" tay=" tiêu=" dục=" kỳ=" vuốt=" ve=" hoa=" văn=" trên=" mặt,=" cảm=" giác=" được=" chữ=" "hiên"=" ở=" dưới=" ngón=" tay=" không=" biết=" diên=" ha=" hiên=" tai=" đang=" làm=" cái=" gì..."=" y=" lấy=" ngọc=" bội=" tưởng="

tượng=" thành=" người=" kia,=" đưa=" tới=" bên=" môi=" hôn=" một=" cái.= y=" đem=" ngọc=" thạch=" cắt=" lại=" trong=" ngực=" lần=" nữa,=" trở=" mình,=" nhấm=" mắt=" ngủ=" yên.= lúc=" tờ=" mờ=" sáng,=" người=" trong=" quân=" doanh=" đã=" bắt=" đầu=" hoạt=" động.= tiêu=" dục=" kỳ=" cả=" một=" đêm=" đều=" ngủ=" cực=" không=" an=" ổn,=" thanh=" âm=" bên=" ngoài=" rất=" nhanh=" đã=" đánh=" thức=" y.= y=" mất=" còn=" ngái=" ngủ=" lơ=" dờ=" đứng=" dậy,=" đến=" bên=" ngoài=" cùng=" binh=" lính=" khác=" mức=" nước=" rửa=" mặt=" chải=" đầu,=" tiêu=" thắng=" bồi=" bạn=" tiêu=" dục=" kỳ=" bấy=" giờ=" được=" phân=" phối=" đến=" bộ=" phận=" hậu=" cần,=" bởi=" vậy=" tiêu=" dục=" kỳ=" hết=" thấy=" ăn,=" mặc,=" ở,=" đi=" lại=" đều=" phải=" dựa=" vào=" chính=" mình.= rửa=" mặt=" chải=" đầu=" xong,=" tiêu=" dục=" kỳ=" vào=" trong=" thảo=" bằng=" (lân=" cỏ)= dùng=" thiện,=" binh=" lính=" ngồi=" cùng=" bàn=" với=" y=" đều=" không=" biết=" được=" y=" chính=" là=" nhi=" tử=" của=" đại=" tướng=" quân=" bọn=" họ,=" chỉ=" xem=" y=" là=" tiểu=" binh=" mới=" tới.= sau=" khi=" tạo=" thiện=" kết=" thúc,=" nghiêm=" tràng=" bên=" kia=" truyền=" đến=" từng=" hồi=" trống,=" các=" binh=" lính=" bỏ=" lại=" công=" việc=" trên=" tay,=" chĩnh=" tề=" có=" thứ=" tự=" chạy=" qua=" tập=" hợp,=" tiêu=" dục=" kỳ=" không=" rõ=" nội=" tình,=" đành=" phải=" đi=" theo=" hàng=" ngũ=" bọn=" họ.= không=" đầy=" nửa=" khác,=" ngoại=" trừ=" lính=" thường=" trực=" ra,=" binh=" tướng=" toàn=" doanh=" đều=" đã=" tụ=" tập=" tới=" nghiêm=" tràng.= tiêu=" dục=" kỳ=" đứng=" ở=" đội=" ngũ=" sau,=" y=" nheo=" mắt=" nhìn=" về=" trên=" đài=" tư=" lệnh=" phía=" trước,=" mấy=" tướng=" quân=" mặc=" khôi=" giáp=" uy=" vũ=" bức=" nhân=" đứng=" thẳng=" trên=" đó,=" vị=" ở=" giữa=" kia=" chính=" là=" tiêu=" chấn=" hải.= hiện=" trường=" im=" vắng,=" mọi=" người=" bình=" tức=" ngưng=" thần=" cùng=" đợi.= một=" thân=" thanh=" y=" cận=" tương=" du=" cười=" dài=" đi=" lên=" đài,=" hân=" thanh=" cổ=" họng=" một=" chút,=" cao=" giọng=" nói:= "chư=" vị,=" bởi=" vì=" gần=" đây=" bản=" doanh=" mới=" vào=" vài=" vị=" thành=" viên,=" trong=" đó=" không=" thiếu=" thanh=" niên=" tài=" tuấn,=" để=" công=" bằng=" an=" bài=" chức=" vụ,=" các=" vị=" tướng=" quân=" quyết=" định=" cử=" hành=" một=" đại=" hội=" luận=" võ,=" tất=" cả=" binh=" lính=" dưới=" tam=" cấp=" đều=" có=" thể=" tham=" gia=" —=" "="" binh=" lính=" bên=" dưới=" nghe=" xong=" không=" ai=" không=" vui=" mừng=" nhảy=" nhót,=" nghi=" thẩm=" cơ=" hội=" biểu=" hiện=" tốt=" cuộc=" tới=" rồi.= tiêu=" dục=" kỳ=" lại=" có=" chút=" hoảng=" hốt,=" y=" vốn=" tưởng=" rằng=" phụ=" thân=" nói=" phải=" luận=" võ=" chính=" là=" riêng=" tư=" tìm=" người=" cùng=" y=" độ=" sức,=" không=" thể=" tưởng=" được=" lại=" là=" loại=" trận=" đấu=" lớn=" như=" vậy.= binh=" lính=" có=" ý=" định=" tham=" gia=" thi=" đấu=" đến=" chỗ=" đăng=" ký=" báo=" danh,=" rút=" số=" thứ=" tự,=" sau=" đó=" tập=" trung=" ở=" bên=" sân.= trên=" đài,=" các=" tướng=" quân=" ngồi=" ghé=" dựa=" mà=" đàm=" thỉ=" tòng=" đưa=" đến,=" hưng=" trí=" hiên=" ngang=" chờ=" đợi=" luận=" võ=" bắt=" đầu.= giữa=" sân=" đấu=" được=" phân=" chia=" thành=" bảy=" khu=" vực=" thi=" đấu=" nhỏ,=" trận=" đấu=" chọn=" dùng=" đơn=" tuần=" hoàn=" chế=" (3),=" sau=" khi=" các=" tuyển=" thủ=" vào=" sân,=" trọng=" tài=" ra=" hiệu=" một=" tiếng,=" thi=" đấu=" bắt=" đầu=" —=" (3)= chế=" độ=" thi=" đấu=" mà=" mỗi=" người=" đơn=" thân=" độc=" mã=" lần=" lượt=" đấu=" với=" tất=" cả=" những=" người=" khác,=" ai=" thắng=" hết=" thì=" đoạt=" giải=" vô=" địch.= tiêu=" dục=" kỳ=" quả=" nhiên=" không=" làm=" cho=" phụ=" thân=" thất=" vọng,=" y=" một=" đường=" quá=" quan=" khảm=" tương=" (4),=" khí=" thể=" như=" hồng=" thủy=" thẳng=" vào=" trận=" chung=" kết,=" bắt=" đầu=" trận=" đấu=" võ=" cuối=" cùng.= (4)= qua=" ải=" chém=" tướng,=" ở=" đây=" ý=" là=" khí=" thể=" như=" chẻ=" tre,=" không=" ai=" ngăn=" cản=" nổi.= mọi=" người=" không=" biết=" thân=" phận=" y=" đều=" nghị=" luận=" sôi=" nổi,=" hỏi=" thăm=" nhau=" lai=" lịch=" của=" y.= đối=" thủ=" cuối=" cùng=" của=" tiêu=" dục=" kỳ=" là=" một=" tiểu=" tử=" cao=" cao=" gây=" gây,=" trọng=" tài=" ra=" lệnh=" một=" tiếng,=" họ=" đồng=" thời=" triển=" khai=" tiến=" công.= sau=" vài=" hiệp=" so=" chiêu=" vẫn=" là=" bắt=" phân=" thắng=" bại,=" chỉ=" thấy=" thân="

ảnh=" nhanh=" nhện=" của=" họ=" nhẩy=" nhót=" trên=" sân,=" quyền=" cước=" tè=" phi=" lý=" lý=" cách=" cách,=" bên=" ngoài=" sân=" mọi=" người=" hưng=" phần=" mà=" vì=" họ=" hò=" hét=" trợ=" uy.= tiêu=" chấn=" hải=" nhìn=" một=" vòng,=" thấy=" nhi=" tử=" mình=" vẫn=" là=" chiếm=" không=" được=" ưu=" thế,=" không=" khỏi=" cũng=" khăn=" trương=" lên.= hai=" người=" thế=" lực=" ngang=" nhau,=" càng=" đấu=" càng=" khó=" phân=" giải,=" đối=" thủ=" sử=" xuất=" một=" trận=" xà=" chưởng=" không=" theo=" quy=" tắc=" gì=" cả,=" tiêu=" dục=" kỳ=" suýt=" nữa=" bị=" gã=" đánh=" trúng.= y=" một=" bên=" né=" tránh=" một=" bên=" lãnh=" tỉnh=" so=" sánh=" ưu=" khuyết=" điểm=" của=" hai=" người,=" động=" tác=" đối=" thủ=" nhanh=" mà=" tàn=" nhẫn,=" nhưng=" lực=" độ=" lại=" có=" chút=" bạc=" nhược,=" về=" tốc=" độ=" mình=" thua=" kém=" gã,=" thế=" nhưng=" quyền=" pháp=" cùng=" mã=" bộ=" đều=" vững=" chắc=" hơn=" gã.= sau=" khi=" quyết=" định=" chủ=" ý,=" tiêu=" dục=" kỳ=" đột=" nhiên=" đình=" trụ=" thân=" hình,=" đối=" thủ=" thấy=" thời=" cơ=" không=" thể=" bỏ=" lỡ,=" không=" suy=" xét=" nhiều=" liền=" dốc=" sức=" công=" kích.= gã=" hướng=" hạ=" phúc=" tiêu=" dục=" kỳ=" đánh=" ra=" một=" quyền,=" tiêu=" dục=" kỳ=" lại=" không=" tránh=" ra,=" kiên=" quyết=" ăn=" một=" quyền=" này.= khán=" giả=" xông=" xao,=" trên=" đài=" tiêu=" chấn=" hải=" thấy=" nhi=" tử=" trúng=" quyền,=" lại=" thiếu=" chút=" nữa=" từ=" trên=" ghé=" nhảy=" dựng=" lên,=" nhưng=" trên=" sân=" sắc=" mặt=" tiêu=" dục=" kỳ=" cũng=" không=" có=" biến=" hóa.= nguyên=" lai=" y=" đem=" chân=" khí=" ngưng=" tụ=" ở=" bụng,=" khiến=" cơ=" thể=" trở=" nên=" cứng=" rắn,=" một=" quyền=" kia=" đánh=" tới=" cữ=" nhiên=" không=" chút=" gây=" thương=" tổn=" cho=" y,=" đối=" thủ=" còn=" chưa=" từ=" trong=" khoái=" trá=" chính=" mình=" đắc=" thủ=" mà=" phản=" ứng=" lại,=" tiêu=" dục=" kỳ=" bỗng=" nhiên=" nhắm=" ngay=" đầu=" gã=" bổ=" ra=" một=" chưởng=" —=" "a!"= đối=" phương=" một=" trận=" mất=" nổ=" đom=" đóm,=" dưới=" chân=" lão=" đảo,=" tiêu=" dục=" kỳ=" nhân=" cơ=" hội=" phi=" xuất=" một=" cước,=" đưa=" gã=" đá=" ra=" ngoài=" mấy=" thước.= "hay!"= tiêu=" chấn=" hải=" vì=" màn=" phản=" kích=" xuất=" sắc=" của=" nhi=" tử=" phần=" khích=" lớn=" tiếng=" hoan=" hô,=" mọi=" người=" cũng=" liên=" thanh=" trầm=" trồ=" khen=" ngợi.= người=" thanh=" niên=" kia=" té=" trên=" mặt=" đất=" còn=" chưa=" kịp=" bò=" lên,=" nắm=" đấm=" tiêu=" dục=" kỳ=" đã=" để=" ở=" trên=" trán=" gã.= thắng=" bại=" đã=" phân.= trọng=" tài=" lớn=" tiếng=" tuyên=" bố=" —=" "người=" thắng,=" tiêu=" dục=" kỳ!"= đoàn=" người=" đều=" hoan=" hô=" vỗ=" tay,=" tiêu=" chấn=" hải=" cũng=" vì=" nhi=" tử=" biểu=" hiện=" tự=" hào=" không=" thôi.= sau=" trận=" đấu,=" binh=" lính=" biểu=" hiện=" xuất=" sắc=" tập=" trung=" đến=" trước=" đài=" nghe=" theo=" bố=" trí,=" rất=" nhiều=" sơ=" đẳng=" binh=" đều=" được=" thăng=" cấp.= cuối=" cùng,=" đến=" phiên=" tổng=" quán=" quân=" tiêu=" dục=" kỳ.= cận=" tương=" du=" nhìn=" nhìn=" vẻ=" mặt=" hàm=" súc=" của=" tiêu=" dục=" kỳ,=" hần=" cười=" hỏi=" tiêu=" chấn=" hải=" "tiêu=" huỳnh=" đệ=" công=" phu=" rất=" cao,=" tướng=" quân=" có=" thể=" đem=" trọng=" trách=" giao=" cho=" y=" chứ?"= "ân.= tiêu=" chấn=" hải=" cũng=" mỉm=" cười=" gật=" đầu.= "được=" rồi,=" để=" tiêu=" huỳnh=" đảm=" nhiệm=" tiên=" phong.= cận=" tương=" du=" nhìn=" trên=" danh=" sách:= "ân...=" phân=" đi=" đội=" nào=" tốt=" hơn=" đây?"= "cận=" đại=" nhân,=" cứ=" để=" y=" vào=" đội=" của=" ta".= bỗng=" nhiên=" một=" đạo=" thanh=" âm=" trong=" trẻo=" truyền=" đến,=" mọi=" người=" quay=" đầu=" lại—= chú=" thích:= (1)=" kháng:= giường=" đất=" giường=" lò=" (của=" người=" phương=" bắc=" trung=" quốc,=" về=" phương=" bắc=" khí=" hậu=" rét=" lắm,=" phải=" xây=" bực=" ở=" trên,=" trong=" bực=" có=" đốt=" lửa=" cho=" ấm=" mà=" ngủ=" gọi=" là=" kháng),=" qt.= một=" cảnh=" trong=" hồng=" lâu=" mộng,=" vu=" tam=" tỷ=" đang=" ngồi=" ở=" kháng=" >

## 22. Chương 21

Một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục tướng quân vẻ mặt mang theo tiểu ý đứng ở phía sau mọi người.

Cận Tương Du mở miệng trước:

“Tiểu Lăng? Người còn chưa đi?”

Hắn đi qua hướng đối phương, vô cùng thân thiết ôm vai của hắn.

Tiêu Dục Kỳ nhìn người kia từ từ đi tới gần, không khỏi thâm cảm kinh, nam tử mặc quân giáp uy vũ bức nhân này cư nhiên là tuấn mỹ công tử ngoạn tú cầu hôm qua! Kỳ thật đối phương vẫn như vậy, chẳng qua là hắn mặc quân trang vào, khí chất cùng hôm qua một trời một vực, Tiêu Dục Kỳ vẫn không phát hiện.

Không ngờ mỹ nam tử nhìn như văn nhược này lại là tướng quân! Tiêu Dục Kỳ thật sự sửng sốt.

Ánh mắt thưởng thức của nam tử được gọi là ‘Tiểu Lăng’ không hề giữ lại mà bắn tới trên người Tiêu Dục Kỳ, hắn quay đầu đối Cận Tương Du nói:

“Tương Du, vừa lúc ta thiếu một tiên phong phụ trợ, để Tiêu huynh vào đội của ta đi”.

Cận Tương Du gật đầu một cái, không quên trưng cầu ý kiến Tiêu Chấn Hải:

“Đại nhân, ngài thấy thế nào?”

“Nếu Thu tướng quân để mất, lão phu đương nhiên không có ý kiến”.

“Tạ ơn đại nhân”. Tướng quân mỹ mạo cười vái một cái.

“Dục Kỳ, lại đây bái kiến cấp trên của ngươi”. Tiêu Chấn Hải gọi, Tiêu Dục Kỳ vội vàng đi qua, Cận Tương Du giới thiệu với y:

“Vị này chính là Thu Thiệu Lăng tướng quân, võ nghệ cùng mưu lược đều là đứng đầu. Hơn nữa hắn còn là đệ nhất mỹ nam tử trong quân doanh chúng ta nga”. Hắn tinh nghịch thêm một câu, Thu tướng quân kia vừa cười vừa lắc đầu.

Tiêu Dục Kỳ ngẩn người, phụ thân đưa mắt ra hiệu cho y, y vội vàng quỳ xuống:

“Thuộc hạ Tiêu Dục Kỳ, tham kiến Thu tướng quân”.

“Không cần đa lễ, thực hoan nghênh người gia nhập”. Thu Thiệu Lăng ôn hoà cười đáp lại.

Cứ như vậy, ngày thứ hai Tiêu Dục Kỳ nhập doanh đã được phân công đến dưới trướng Thu Thiệu Lăng tướng quân.

Gần đây chiến sự không nhiều lắm, binh lính trong quân doanh đại bộ phận thời gian đều là bận luyện tập võ thuật cùng cưỡi ngựa. Tiêu Dục Kỳ tuy rằng khởi điểm so với tân binh khác cao hơn một chút, bất quá như trước cần cù luyện tập, cấp trên ‘Thu tướng quân’ của y dường như thập phần coi trọng y, thường xuyên hẹn y cùng nhau luyện võ.

Một ngày, sau khi huấn luyện tập thể kết thúc, Tiêu Dục Kỳ một mình ngồi trên đồng cây cạnh nghiêm trang, cầm ngọc bội Lôi Thế Hiên tặng y, nhìn rồi nhìn lại phát ngốc.

Bỗng nhiên, một bóng râm bao phủ lên người y.

“Dục Kỳ, ngươi đang làm gì đó?”

Tiêu Dục Kỳ ngẩng đầu, Thu Thiệu Lăng thân mặc bạch y nhàn nhã đang cúi người nhìn y. Y vội vàng đem ngọc bội cất vào trong ngực, đứng dậy:

“Tham kiến tướng quân...”

“Không cần khách khí như vậy”. Thu Thiệu Lăng cười nói: “Người gọi ta Thiệu Lăng hoặc Thu đại ca là được”.

“Nga... Thu đại ca”. Tiêu Dục Kỳ chọn cách gọi sau. (gọi cái kia có mà die sớm o0)

Thu Thiếu Lăng nhàn nhạt cười, từ sau lưng xuất ra một khóa tú cầu:

“Chúng ta chơi đá cầu được không?”

“Đi?”

“Đến a!” Thu Thiếu Lăng không đợi y trả lời, kéo y chạy đến bãi cỏ bên kia nghiêm tràng — bên đó là một sân đặc biệt dành cho binh lính chơi đá cầu.

Lúc chạy băng băng đón gió, hương khí trên tóc đối phương thốc lên mặt Tiêu Dục Kỳ, khiến y một trận tim đập nhanh.

Ở chung một thời gian, Tiêu Dục Kỳ phát hiện Thu tướng quân này thật sự là một chút bộ dáng quân nhân cũng không có. Trước không nói bộ dạng xinh đẹp thể gian khó cầu kia của hắn, riêng cá tính hắn đã đủ khiến người ta không biết làm thế nào rồi. Vừa thay bộ quân trang nặng nề ra, Thu Thiếu Lăng sẽ biến thành một hài tử ham chơi, hành vi cử chỉ ngây thơ đến mức khiến người ta không thể tin được. Bất quá, trong đôi mắt hắn ngẫu nhiên biểu lộ quang mang lợi hại lại là nhiếp nhân. Ngoại trừ Lôi Thế Hiên ra, Tiêu Dục Kỳ lần đầu gặp được người biến hoá thất thường như vậy.

Nói thật, loại tính cách cùng thân phận tuổi tác không tương xứng này của hắn, cùng Lôi Thế Hiên thật sự rất giống...

Hai người mặt đối mặt đứng trên cỏ, Thu Thiếu Lăng chuyển cầu cho Tiêu Dục Kỳ:

“Bắt đầu lại!”

Hắn ra lệnh một tiếng, Tiêu Dục Kỳ lập tức vận cầu chạy, hai người đuổi theo tới hướng long môn, vài tiểu binh đi qua gần đó thấy, cũng hưng trí bưng bưng gia nhập đội ngũ bọn họ.

Thu Thiếu Lăng mặc trường bào phiêu dật, không chút nào ảnh hưởng đến động tác của hắn, hắn xảo diệu đuổi chân, trộm cầu dưới chân Tiêu Dục Kỳ, trước khi đối phương đuổi theo, hắn linh hoạt vận cầu chạy đi. Đám tiểu binh vây quanh hắn, hắn trốn trái tránh phải, vượt qua mấy bức tường người, nhắc chân vút lên! Tú cầu vẽ nên một đường cong trên không trung, bắn vào cầu môn.

“Tuyệt vời!” Hắn hưng phấn nhảy bật lên, khuôn mặt đỏ bừng nở rộ lên nụ cười rực rỡ. Tất cả mọi người bị tâm tình vui sướng của hắn cuốn hút, cũng cười theo.

“Tới thêm trái nữa!” Thu Thiếu Lăng hô, đám người ồ lên chuẩn bị một vòng đấu khác.

Tiêu Dục Kỳ cũng hoàn toàn thả lỏng, toàn bộ tình cảm dồn vào cuộc chơi, y khống chế cầu về dưới chân, nhưng chạy chưa được ba bước, cầu lại bị Thu Thiếu Lăng đoạt đi, tiểu binh khác không phục chạy qua, ngược lại ép Tiêu Dục Kỳ ra ngoài. Y vừa cười khổ vừa theo sau, đột nhiên, khéo mắt y nhắc thấy một thân ảnh khôi ngô cách đó không xa —

Phía sau trưởng mặc bên cạnh nghiêm tràng, một nam tử mặc quân trang đang đứng. Tuy rằng trên người khoác khôi giáp, nhưng Tiêu Dục Kỳ vẫn lập tức nhận ra thân phận của hắn — kia không phải Tư Thiệu tướng quân sao? Sẽ không lầm, đại tướng quân đáng người cao nhất trong doanh trại chính là hắn. Xem ra, hắn đã ở đó quan sát rất lâu rồi.

Tiêu Dục Kỳ dừng lại, tò mò nhìn đối phương. Đối phương không phát hiện ánh mắt của y, hắn tựa hồ là nhìn chăm chăm một điểm nào đó phía trước Tiêu Dục Kỳ, Tiêu Dục Kỳ nhìn theo tầm mắt hắn — một đám người lấy Thu Thiếu Lăng làm trung tâm đang khoái hoạt cướp cầu, không biết hắn nhìn là ai. Đang lúc Tiêu Dục Kỳ muốn tiến thêm một bước chứng thực, Tư Thiệu lại xoay người ly khai.

“Dục Kỳ — cầu bị đoạt rồi! Mau tới a! Ha ha! Nha!” Thanh âm Thu Thiếu Lăng vừa cười vừa kêu thảm thiết truyền đến, Tiêu Dục Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng chạy qua giúp hắn.

Mặt trời bắt đầu xuống núi, nghiêm tràng bùn vàng bị chiếu rọi thành màu vỏ quýt, cuộc chơi này cũng đã xong. Mọi người hết hơi hết sức ngã lên cỏ, có người lại mệt đến mức xoay người ngủ luôn.

Thu Thiếu Lăng, Tiêu Dục Kỳ còn có vài tiểu binh, vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu chuyện nhà. Lúc này, một thanh âm rụt rè nhẹ nhàng bay đến:

“Thu tướng quân... Có thể quấy rầy ngài một chút không?”

Thu Thiếu Lăng bị điểm danh ngắt đầu — một thiếu niên cao cao trắng trắng, đang ngượng ngùng cúi đầu nhìn hấn.

Thu Thiếu Lăng rất nhanh thu vẻ tươi cười lại, đứng lên:

“Chuyện gì?”

Ngữ khí hấn lãnh tuấn khiến thiếu niên trong chốc lát chùn bước.

“Cái kia... Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?” Đối phương cố lấy dũng khí nói.

“Được chứ”.

Thu Thiếu Lăng đi ra trước, thiếu niên theo sát phía sau. Họ đi đến trường bông bên cạnh, không biết nói cái gì.

Tiêu Dục Kỳ còn chưa rõ ràng là chuyện gì, binh lính còn lại lập tức ồn ào:

“Lại thêm một tên!”

“Người đoán mấy chiêu?”

“Ba chiêu đi.”

“Còn người?”

“Một chiêu là đủ rồi.”

Bọn họ nói đến hăng say, Tiêu Dục Kỳ đáng thương nửa câu cũng nghe không hiểu.

“Các người đang nói cái gì?” Y không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Hắc, xem trò hay đi...” Bọn tiểu binh thần bí hề hề trả lời, đám người hưng trí bưng bưng nhìn qua, hai mắt lóe ra tia chờ mong, Tiêu Dục Kỳ đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, chuyên chú nhìn Thu Thiếu Lăng ở phía xa xa. Rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì a...

Xa xa hai người nói mấy câu, chỉ thấy thiếu niên dáng người to lớn kia đột nhiên hùng hổ bỏ nhào về phía Thu Thiếu Lăng!

Tiêu Dục Kỳ kinh ngạc trừng mắt thật to, nhưng càng khiến người giật mình còn ở phía sau — chỉ thấy Thu Thiếu Lăng nghiêng mình một cái, thân thủ một trảo! Lật xuống!

Bùm!

Thiếu niên dáng người so với Thu Thiếu Lăng cao hơn một cái đầu bị hấn quất xuống, ngã sấp trên mặt bùn. Sở dụng thời gian không đến hai giây, Tiêu Dục Kỳ hoàn toàn mù trường khẩu ngốc.

Đây là lực lượng gì? Đây là tốc độ gì?

Thiếu niên chán nản quỳ rạp trên mặt đất, không có mặt mũi nào đứng dậy, Thu Thiếu Lăng vỗ bụi bặm trên tay một chút, từ bên cạnh gã đi ra.

Hấn giống chuyện gì cũng chưa phát sinh, trở lại trước mặt bọn Tiêu Dục Kỳ, cười khanh khách nói:

“Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Ngoại trừ Tiêu Dục Kỳ còn đang trong trạng thái ngơ ra, tất cả mọi người tập mãi thành quen đáp lại:

“Được, đi thôi đi thôi.”

Tiêu Dục Kỳ còn chưa từ trong liên tiếp các sự kiện tỉnh táo lại, chính là bị bọn họ đẩy đi, một đám người ồn ào đi đến mao bằng (lán cỏ) dùng bữa.

## 23. Chương 22

“Lấy... Lấy thân báo đáp?”

Tiêu Dục Kỳ thiếu chút nữa bị sắc nước canh, y kinh ngạc nhìn binh lính ngồi ăn cơm cùng bàn với y. Lúc này, trên mặt bàn bày biện thức ăn nóng hổi, bọn họ tổng cộng bốn người ngồi quây quần bên cái bàn dài. Thu Thiếu Lăng vốn muốn ăn cơm cùng họ, nhưng trên đường bị mời đến trưởng Tiêu Chấn Hải ăn chung, có thể phải thương lượng quân tình. Tiêu Dục Kỳ thật vất vả mới có thời gian hỏi thăm ngọn nguồn chuyện vừa rồi, vừa nghe xong lại khiến y sợ tới không nhẹ.

Thu Thiếu Lăng cư nhiên đối ngoại tuyên bố, ai đánh bại hắn hắn sẽ lấy thân báo đáp...

Một gã tiểu binh mặt tròn đối diện Tiêu Dục Kỳ gật đầu nói:

“Người xem khuôn mặt kia của Thu tướng quân đã biết rồi, so với nữ nhân gia ta nhìn qua còn đẹp hơn. Trong quân doanh ngay cả con heo nái cũng không có, mọi người đều là tuổi trẻ huyết khí phương cương, nhìn thấy Thu tướng quân xinh đẹp như vậy ai lại không động tâm a...”

Tiêu Dục Kỳ rất hiểu loại cảm giác này, tựa như y đối với Lôi Thế Hiên, biết rõ đối phương là thân nam nhi, lại vẫn kim lòng không đậu bị dung nhan xinh đẹp cứ chỉ đáng yêu của hắn hấp dẫn...

Tiêu Dục Kỳ còn đang trầm tư, một tiểu hỏa tử hơi lớn tuổi bên cạnh cũng trả lời:

“Chính là bởi vì người theo đuổi Thu tướng quân nhiều quá, khiến cho hắn phiền chán không thôi, cho nên hắn mới nghĩ ra biện pháp dùng luận võ này để đuổi cổ những tên gia hỏa không dài mắt kia”.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ phát ra một đơn âm cho có lệ.

Tiểu binh mặt tròn lại nói tiếp:

“Lúc mới đầu mọi người đều không biết tự lượng sức mình chạy tới khiêu chiến, kết quả toàn bộ bị đánh cho mặt mũi bầm dập... Hôm nay tiểu tử kia có thể là mới tới, chưa rõ tình hình, bất quá gã chẳng qua là bị quăng ngã một phát, coi như quá may mắn rồi”.

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ từ chối cho ý kiến, tiếp tục lấy lệ.

“Dục Kỳ, ta xem ngươi võ công không tồi, có lẽ có thể đánh thắng Thu tướng quân đấy, ngươi cũng muốn khiêu chiến chứ?” Mặt tròn nhỏ hỏi.

“A?” Bỗng nhiên bị hỏi loại vấn đề này, Tiêu Dục Kỳ thật nhảy dựng lên.

“Thu tướng quân đối với ngươi tốt lắm mà... Nói không chừng sẽ nhường ngươi”. Mặt tròn nhỏ có chút ghen tị nói.

Tiêu Dục Kỳ vội vàng lắc đầu như lắc trống bỏi:

“Ngươi quá khách khí rồi, thế nhưng, ta không có hứng thú...” Y nhớ lại, trước khi mình đến quân doanh Lôi Thế Hiên đối y nói qua — “Không cho phép niệp hoa nhạ thảo (1)! Bằng không sau khi trở về... Xem ta trừng phạt ngươi thế nào.”

Nhớ tới biểu tình hung ác khi hắn nói lời này... Tiêu Dục Kỳ rung mình một cái, cho y mười lá gan y cũng không dám hoa tâm.

Mặt tròn nhỏ tựa hồ rất tán thưởng:

“Cũng đúng, hà tất tự mình chuốc lấy cực khổ chứ? Vẫn là an tâm chăm chỉ luyện võ nghệ, tranh thủ công danh đi...”

“Hi hi...” Đồng liêu bên cạnh giễu cợt gã: “Nếu ta nhớ không lầm, tiểu tử gốc ngươi cũng từng đi khiêu chiến thì phải?”

“Ngươi ít phá ta, trong doanh người có năng lực đánh bại Thu tướng quân có thể đếm được trên đầu ngón tay, ta là tuy bại vuơ vinh!” Mặt tròn nhỏ bác bỏ.

“Phải phải phải, ai... Nhớ ngày đó ta nhìn thấy Thu tướng quân, cũng tơ tưởng nửa ngày... Nhưng sau khi biết được sự lợi hại của hắn, ta không có can đảm đi khiêu chiến”.

“Đúng vậy... Tướng quân chẳng những võ công rất cao, lại thêm tướng mạo tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả...”  
(2) Một thanh niên mập mạp say sưa nói.

“Không đúng nhá! Tướng quân hẳn là ‘thử mạo chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi tằm!’”  
(3) Mặt tròn nhỏ ở một bên phản bác.

“Khoe khoang tài văn chương cái gì? Bộ dáng tướng quân chỉ có thể dùng ‘thạch phá thiên kinh’ (4) để hình dung!” Lại có người đề xuất phản đối.

Bọn họ vì lấy câu chữ gì để hình dung tướng mạo của Thu Thiếu Lăng mà tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, Tiêu Dục Kỳ bưng chén cơm trốn qua một bên, đỡ phải bị nước miếng bọn họ bắn trúng.

“Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả”, “Thử mạo chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi tằm”, “Thạch phá thiên kinh” ...

Nói trở lại, những lời này dùng trên người Lôi Thế Hiền cũng phi thường thích hợp...

Tiêu Dục Kỳ vừa bôi cơm vừa si ngốc nở nụ cười.

Ngày này là ngày quán doanh mở cửa, binh lính không cần trực ban có thể đến thị trấn ngoài doanh trại hươu nhàn một chút. Những người trẻ tuổi bị buồn bực mấy tháng trời giống như chim sổ \*\*\*g, một hồi công phu đã tán ra vô tung vô ảnh, không biết là đi đâu chơi bởi rồi.

Tiêu Dục Kỳ không có tiết mục gì, vốn định ở lại trong trường đọc sách cả ngày, nhưng lúc giữa trưa bị Thu Thiếu Lăng lôi đi, họ cười ngựa đi vào trong mấy khu chợ ở ngoài.

Dòng người đông đúc giữa phố xá náo nhiệt, khắp nơi đều là tiếng người bán rao hàng, nơi này là thành thị biên giới, có thể nhìn thấy rất nhiều lũ nhân không cùng quốc gia.

Thu Thiếu Lăng giống như một hài tử, một tay băng đường hồ lô (5) một tay quế hoa nhường mai kiền (6), vừa đi vừa ăn, bắt diệp nhạc hồ. Tiêu Dục Kỳ không hứng thú lắm đi theo phía sau hắn, vô cùng buồn chán quan sát cảnh vật xung quanh.

Một làn hương vị ngọt ngào xộc tới, Tiêu Dục Kỳ chuyển mắt, một xâu băng đường hồ lô xuất hiện trước mặt y. Thu Thiếu Lăng lộ ra vẻ tươi cười đáng yêu, nói:

“Người cũng ăn thử xem.”

“Không cần...”

“Đi mà, hương vị ngon lắm nga.”

Tay Thu Thiếu Lăng lại để sát vào một chút, Tiêu Dục Kỳ dưới ánh mắt chờ đợi của đối phương, bất chấp khó khăn cắn một viên.

Ô... Ngọt quá!

Tiêu Dục Kỳ bị quả mơ ngọt quá mức xông lên cả khuôn mặt nhẵn thành một đoàn, gần như không nhận được nỗi ra, y bịt mũi bức chính mình nuốt vào.

“Ha ha...” Tiếng cười sang sảng của Thu Thiếu Lăng vang lên bên tai.

“Thu đại ca...” Tiêu Dục Kỳ nước mắt lưng tròng — mơ ngọt tới nỗi nước mắt y cũng ứa ra.

Thu Thiếu Lăng tựa hồ bị y chọc rất vui, hắn dần dần ngừng cười:

“Người không thích ăn băng đường hồ lô sao?”

Tiêu Dục Kỳ gật đầu:

“Đồ ngọt quá ta chịu không nổi.”

Khóe miệng Thu Thiếu Lăng mang theo tiểu ý, hắn nhìn Tiêu Dục Kỳ, ánh mắt lại phiêu hướng về nơi xa.

“Người cùng hần thật sự rất giống...” Hần nói thầm một câu.

“Cái gì?” Tiêu Dục Kỳ không chú ý hần nói cái gì.

“Không có việc gì.” Thu Thiệu Lăng cười xoay người sang chỗ khác, tiếp tục đi đường, Tiêu Dục Kỳ vội vàng bắt kịp cước bộ hần.

Hai người đi dạo vài vòng, Thu Thiệu Lăng giống như làm sao cũng ăn không đủ no, không ngừng mua quà vặt. Tiêu Dục Kỳ không rõ rốt cuộc hần tới nơi này để làm gì, đành phải nghe lời theo sát hần.

Đi lại đi, họ đến một khu chợ bán thức ăn náo nhiệt phi phạm, bên đường đầy rẫy hàng quán, có bán thịt, có bán cá...

Tới nơi này đều là phụ đạo nhân gia (chị em phụ nữ), Tiêu Dục Kỳ cùng Thu Thiệu Lăng hai đại nam nhân không được tự nhiên xuyên qua giữa đám người. Thu Thiệu Lăng không dấu vết quan sát, bỗng nhiên, hần dừng cước bộ.

Tiêu Dục Kỳ khó hiểu dừng lại theo hần.

“Thu đại ca?”

Thu Thiệu Lăng đối y ra dấu ‘suyt’, khoe mắt hần phiêu hướng góc bên cạnh. Tiêu Dục Kỳ nhìn qua —

Đó là một quán bán thức ăn, bà chủ nhiệt tình tiếp đón khách nhân, sạp hàng phía trước quán là một lão giả cao tuổi. Trong tay lão mang theo một cái giỏ trúc lớn, đang cúi đầu cẩn thận chọn lựa một ít ớt tươi.

Chỉ là một lão nhân gia bình thường đang mua đồ ăn mà thôi, có cái gì đặc biệt?

Tiêu Dục Kỳ nghi hoặc nhìn Thu Thiệu Lăng, đối phương như trước nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào quán ăn.

Lão nhân kia chọn đầy một giỏ ớt đỏ, trả tiền, cước bộ tập tễnh đi ra. Vốn tưởng rằng lão nhân ly khai, họ sẽ không quan sát nữa, ai ngờ Thu Thiệu Lăng lại dắt Tiêu Dục Kỳ lặng lẽ đi theo phía sau lão nhân kia.

Tiêu Dục Kỳ tuy là không rõ nội tình, nhưng y cũng không phản kháng mặc cho Thu Thiệu Lăng kéo y đi.

Lão nhân xách giỏ thức ăn nặng nề, đi ra khỏi chợ, dần dần đi tới vùng ngoại thành người ở thưa thớt. Thu Thiệu Lăng cùng Tiêu Dục Kỳ thật cẩn thận rụt lại phía sau thân cây, nhìn chăm chú vào hướng đi của lão ta.

Nơi cách họ hơn năm mươi thước, một chiếc mã xa đơn sơ đứng dưới đại thụ, đánh xe chính là một nam tử trung niên, lão nhân đi qua, đặt giỏ phía sau thùng xe.

“Đều là gia vị?” Nam tử hỏi, thanh âm sắc mùi khải âm phương bắc. Tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng đám Tiêu Dục Kỳ vừa vặn ở cuối chiều gió, bởi vậy đối phương nói chuyện theo hướng gió truyền tới rõ ràng.

“Đúng vậy, gia vị”. Lão nhân khàn khàn trả lời.

“Vây đi thôi.”

Lão nhân lên xe, nam tử hét to một tiếng, mã xa loảng xoảng đông loảng xoảng đông nhanh chóng lên đường.

Thu Thiệu Lăng thấp giọng nói bên tai Tiêu Dục Kỳ:

“Theo sau.”

“Nga...” Tiêu Dục Kỳ gật đầu, tuy rằng y từ đầu tới đuôi đều cảm thấy mặc danh kỳ diệu, nhưng cá tính y không chủ kiến quyết định ngoan ngoãn nghe lời hần.

Hai người võ công tạo nghệ đều có trình độ nhất định, cho dù tốc độ mã xa rất nhanh, nhưng họ vẫn có thể theo sát sau không bị rút lại.

Mã xa đi trên con đường bùn bằng phẳng, Tiêu Dục Kỳ cùng Thu Thiệu Lăng dựa vào cây cối bên đường cạnh che dấu, tiếp tục theo dõi.

Mã xa chạy một đoạn đường, tiến vào một mảnh rừng cây rậm rạp. Một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu kéo dài giữa rừng cây. Trong rừng cây hoang vu này, lại có nhà dân sao?

Hiện tại ngay cả Tiêu Dục Kỳ tri độn cũng cảm thấy không thích hợp, Thu Thiệu Lăng bên cạnh y cũng lộ ra biểu tình ngưng trọng. Đường chỉ có một, họ không cần tốn công đi theo phía sau mã xa, bất quá Thu Thiệu Lăng cũng không giảm bớt tốc độ.

“Nhanh một chút”. Thu Thiệu Lăng hạ lệnh, Tiêu Dục Kỳ vội vàng gia tốc.

Đại khái đi năm dặm đường rừng, rốt cuộc nhìn thấy lối ra.

“Đây là...” Tiêu Dục Kỳ giương mắt cứng lưỡi nhìn công trình kiến trúc xuất hiện trước mắt.

Ở bên kia rừng cây, cư nhiên có một tòa binh doanh quy mô không nhỏ!

Chú thích:

(1) niệp hoa nhạ thảo = trên hoa ghẹo nguyệt.

(2) Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: Trước kia chưa từng có, sau này cũng sẽ không có.

(3) Thử mạo chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi tâm:

Tạm dịch: Mạo này chỉ trên trời mới có, nhân gian biết kiếm ở nơi đâu?

(4) Thạch phá thiên kinh: long trời lở đất, kinh động lòng người.

(5) băng đường hồ lô: mứt quả ghim thành khâu

## 24. Chương 23

Thu Thiệu Lăng lạnh lùng cười, hẩn quan sát địa hình bốn phía một lát, sau đó nhanh chóng đem Tiêu Dục Kỳ còn trong trạng thái ngơ ra lôi đi, hai người dọc theo đường cũ rời đi.

Họ rất nhanh ra khỏi rừng cây, trở lại con đường đá nhỏ lúc trước.

Đi một lúc lâu, Tiêu Dục Kỳ mới run rẩy hỏi:

“Thu đại ca, vừa rồi đó là... Đó là cái gì?”

“Người cho là cái gì?” Thu Thiệu Lăng không đáp hỏi lại.

“Ta? Ta...” Tiêu Dục Kỳ trực giác đó là quân doanh của địch quân, nhưng y không dám lỗ mãng phán đoán, đành phải quanh co chống đỡ.

Thu Thiệu Lăng cũng không chọc y, thẳng thắn nói:

“Ta biết ngươi nghĩ như thế nào, đúng vậy. Đó là quân doanh ‘Vận Bắc’.”

“Thật sự?” Tiêu Dục Kỳ cả kinh.

“Quân ta từ vài ngày đã thu được tin tức quân Vận Bắc di chuyển hàng loạt, thế nhưng bọn chúng che giấu quá tốt, thám tử bên ta vẫn không tìm được nơi chúng đóng quân. Lần này quân doanh mở cửa chẳng qua là biện pháp che giấu tai mắt người khác, Tiêu tướng quân, cũng chính là phụ thân ngươi, yêu cầu một số tướng lĩnh cấp cao xuất doanh đến phụ cận tìm kiếm căn cứ địch quân.”

“Vậy... Chẳng lẽ là quân sự cơ mật?” Tiêu Dục Kỳ nín thở hỏi.

“Cũng không hẳn”. Thu Thiệu Lăng cười nói: “Chẳng qua để phòng tin tức lộ ra, chúng ta không tuyên bố công khai mà thôi. Dục Kỳ, chuyện này, ngươi sẽ không để lộ chứ?”

Tiêu Dục Kỳ lập tức lắc đầu:

“Đương nhiên sẽ không.”

Thu Thiệu Lăng vừa lòng nở nụ cười.

Họ rất nhanh trở lại thành trấn, sau khi tìm được ngựa của mình, họ lập tức lên ngựa, hoả tốc chạy về quân doanh. Trên đường, Tiêu Dục Kỳ vẫn là nhin không được nội tâm nghi hoặc:

“Thu đại ca.”

“Ân?”

“Người vừa rồi... Người làm sao biết lão nhân kia là quân nhân Vận Bắc vậy?”

“Ha ha... Đây có cái gì khó?” Thu Thiệu Lăng vừa thúc ngựa vừa giải thích: “Vận Bắc lạnh vô cùng, lương thực chủ yếu ngày thường của bọn họ chính là ớt đỏ. Bây giờ còn là tiết Trung thu, phổ thông bách tính chỗ chúng ta làm sao lại một hơi mua nhiều ớt như vậy chứ? Cho nên lão ta chắc chắn là người có liên quan đến Vận Bắc, hành động của lão đầu tử kia cũng quá dẫn nhân chú mục”.

“Nguyên lai là như vậy...” Tiêu Dục Kỳ nội tâm không khỏi đối Thu Thiệu Lăng sinh ra kính nể, tuy rằng đây là hiện tượng rất rõ ràng, nhưng nếu là người không có năng lực quan sát, thì không có biện pháp vừa nhìn đã thấu suốt, Thu đại ca quả nhiên túc trí đa mưu.

Hai người nói chuyện phiếm, rất nhanh về tới quân doanh.

Thu Thiệu Lăng xuống ngựa, cho Tiêu Dục Kỳ một vẻ tươi cười ý vị thâm trường, nói:

“Sau khi trở về hảo hảo nghỉ ngơi, mấy ngày nay sẽ bề bọn nhiều việc nga.”

“Vâng...”

Hắn dặn dò xong, đi thẳng, Tiêu Dục Kỳ phỏng đoán hắn nhất định là đi báo cáo kết quả trình sát.

Quả nhiên, tới buổi tối, các tổ binh lính trong doanh trại đều được tập hợp, bọn họ phải suốt đêm triển khai hành động. Vừa nghe nói sắp khai chiến, không ít tướng lĩnh chuẩn bị đã lâu đều vận sức chờ phát động, chuẩn bị đại triển bản lĩnh.

Thống lĩnh lần tác chiến này là Tư Thiệu tướng quân, Thu Thiệu Lăng cùng hai tướng quân khác thì làm phó thủ.

Tiên phong là Lương tướng quân tuổi gần năm mươi, kinh nghiệm tác chiến phong phú, Thu Thiệu Lăng và Chu tướng quân còn lại là quân chi viện, họ dẫn theo hơn bốn trăm người trong đó có Tiêu Dục Kỳ đi theo quân tiền trạm, vào nửa đêm xuất phát.

Có một việc Tiêu Dục Kỳ không hiểu lắm, theo ban ngày quan sát, quân doanh đối phương chỉ cỡ một phần ba bọn họ, xem ra binh lực địch quân chưa tới ba trăm, một lữ đội bọn họ đã có thể tiêu diệt được rồi, vì sao hiện tại lại là toàn thể xuất động chứ?

Bất quá, đối với mệnh lệnh thượng cấp, làm thuộc hạ chỉ cần nghe lời chấp hành là được.

Quân của đám Thu Thiệu Lăng tới ngoài địch doanh ba dặm, liền án binh bất động.

Không lâu sau, tiền phương truyền đến tin tức, Lương tướng quân đã tiến hành giai đoạn tiến công thứ nhất, chính là gặp địch quân ngoan cố kháng cự, Lương tướng quân bọn họ hiện tại bao vây ở vùng phụ cận quân doanh, không công kích nữa.

“Được rồi, chúng ta đi qua hội hợp”. Chu tướng quân hạ lệnh, toàn thể lại đi tới một dặm.

Tiêu Dục Kỳ ngồi trên lưng ngựa, cùng Thu Thiệu Lăng tiến lên hàng đầu đội quân. Toàn bộ binh sĩ chính tề tiến về phía trước, trên đỉnh đầu Tiêu Dục Kỳ bỗng nhiên truyền đến tiếng chim đập cánh, y ngẩng đầu

---

“Hình như là bồ câu đưa tin!” Tiêu Dục Kỳ nhìn thấy mấy con diều nhi toàn thân trắng như tuyết lướt qua phía chân trời đen kịt, tán đi theo những hướng khác nhau.

“Nhất định là đối phương tìm cứu binh!”

Các binh lính khác ào ào kéo cung, chuẩn bị bắn hạ bồ câu đưa tin, Thu Thiệu Lăng lập tức quát bảo ngưng lại:

“Để chúng nó đi!”

“Tướng quân?”

“Chúng ta tiếp tục đi”. Thu Thiệu Lăng không giải thích, mọi người mang theo nghi hoặc tiếp tục chạy đi.

Cố ý để địch nhân tìm cứu binh? Tiêu Dục Kỳ lơ mơ cảm thấy chỗ này có mùi vị mưu lược gì, y hẳn là đã xem qua trong binh thư, nhưng y nhất thời nghĩ không ra.

Hai quân hội hợp, nhân số bọn họ tăng lên đến gần ngàn người, hơn nữa quân cứu viện do Tư Thiệu lãnh đạo còn chưa tới.

Quân của Lương tướng quân không ngừng tiến hành quấy rối quân doanh địch quân, nhưng không công tiến, đến tảng sáng, thám tử cười khoái mã gấp gấp trở về:

“Báo! Quân địch chỉ viện đã tới Linh Đà Sơn! Tiếp cận quân ta nửa dặm!”

“Tốt”. Thu Thiệu Lăng lúc này hạ mệnh lệnh: “Toàn thể nghe lệnh! Khiến cho Vạn Bắc quân này mai táng ở dưới chân Linh Đà Sơn!”

“Hát —!!”

Toàn bộ kỵ binh thúc ngựa chạy đi, các bộ binh tay cầm trường mâu đi theo, mặt đất nổi lên cát vàng cuộn cuộn. Tiêu Dục Kỳ rút cuộc nhớ ra! Đây là ‘Vi điểm đả viên’(1)! Quân doanh chỉ là mồi nhử! Mục tiêu lần này của bọn họ là địch binh đến cứu viện!

(1) vây một chỗ đánh viện binh

Ngựa gấp rút đi tới, nhìn thấy rồi! Địch nhân ở ngay phía trước! Tiêu Dục Kỳ an ổn tâm thần, nín thở kéo cung.

Xạ nhân tiên xạ mã! (bắn người trước hết phải bắn ngựa)

Sưu sưu!

Mũi tên nhọn xỏ xuyên qua con ngựa của địch nhân chưa kịp phản ứng, đối phương ào ào rút khỏi ngựa.

“Hát!!”

Tiếng hò hét xung phong cùng tiếng ngựa hí không dứt bên tai, binh lính song phương hỗn loạn cùng một chỗ triển khai chiến đấu kịch liệt! Bùn vàng rất nhanh nhiễm máu tươi, hiện tại khoảng cách kéo gần lại, cung tiễn không có tác dụng, Tiêu Dục Kỳ nhanh chóng rút đại quan đao sau lưng ra, chặt ngang thắt lưng mấy người.

Đây là chiến trường! Không cho phép một tia do dự!

Hai địch nhân nghênh diện hướng lại đây!

Y khom người, hai tay ở sau lưng múa quan đao, hai tên hướng tới truyền ra mấy trận ô minh. Tiêu Dục Kỳ không nhìn tới, tiếp tục tiến công, bỗng nhiên lẫm lẫm không truyền đến một tiếng kinh hô:

“Phía sau!”

Y đột nhiên quay đầu lại, đâm thẳng vào mặt chính là một đạo kiếm quang bạc sáng chói, y lập tức nâng đao, mạo hiểm ngăn chặn. Đối phương ổn định tay, còn muốn chém qua, Tiêu Dục Kỳ nắm chặt cán đao, chuẩn bị liều mạng với gã ——

Sưu!

“Ồ...”

Máu sắc nhọn từ sau lưng đâm xuyên qua ngực địch nhân, gã phun ra vài ngụm máu, rớt xuống ngựa, khuôn mặt xinh đẹp đóng băng của Thu Thiệu Lăng xuất hiện phía sau y. Vài vết máu đỏ dính trên gương mặt tuyết trắng của hắn, hình thành một loại vẻ đẹp yêu diễm.

“Tiếp tục!” Hắn không chút tình cảm bỏ lại một câu, giục ngựa chạy đi.

Tiêu Dục Kỳ không phát gốc nữa, cũng thúc ngựa theo sau.

Binh lực song phương chênh lệch xa, đám Tiêu Dục Kỳ lập tức đã đánh tan quân địch, tuy rằng đối phương không ngừng có chi viện, nhưng vì bọn chúng xem nhẹ binh lực của đối thủ, hơn nữa tiến công không hề chương tiết, Vận Bắc quân sau hơn nửa ngày dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố kháng cự, rốt cuộc bại trận. Địch nhân lang nhẩy lên đào thoát, nhưng quân đội của Tư Thiệu đã sớm thủ ở lối ra sơn linh chặn đánh. Bên binh doanh địch quân cũng đã không còn khả năng chống cự, thúc thủ chịu trời.

Tiêu Dục Kỳ lần đầu tham gia chiến dịch, cuối cùng kết thúc viên mãn.

Thời gian sau đó, Tiêu Chấn Hải thống lĩnh đại quân ở biên cảnh Y Đông Nhạc quốc tiến hành phê lương càn quét, thanh trừ không ít Vận Bắc quân còn sót lại. Lúc này đây chiến dịch khiến cho Vận Bắc quân nguyên khí đại thương, đồng thời cũng ngăn trở âm mưu đông khuếch (2) của bọn chúng, sau nhiều lần chiến bại, chúng rút cuộc rời khỏi biên quan Y Đông Nhạc, bất quá uy hiếp quân sự của bọn chúng vẫn không giải trừ, Tiêu Chấn Hải không dám sơ suất, yêu cầu các binh lính mỗi ngày đều phải tăng cường tuần tra.

(2) mở rộng lãnh thổ về phía Đông

Tiêu Dục Kỳ nhiều lần tham gia chiến đấu đều biểu hiện xuất sắc, còn bắt được chủ soái quân địch trong một chiến dịch. Thành tích của y hữu mục cộng đồ (3), Thu Thiệu Lăng và Cận Tương Du liên tiếp hưởng Tiêu Chấn Hải đề nghị tấn chức y, Tiêu Chấn Hải đối với nhi tử quả thật cũng có tư tâm, đã có người đề nghị, ông đương nhiên vui vẻ đồng ý. Không lâu sau, Tiêu Dục Kỳ đã được thăng lên làm ‘hiệu úy’, thành trợ thủ đắc lực của Thu Thiệu Lăng.

(3) rõ như ban ngày

Trong nháy mắt, Tiêu Dục Kỳ tới quân doanh đã hơn ba tháng, khí trời thu phong mát mẻ cũng biến thành mùa đông lạnh lẽo. Khu biên cảnh thậm chí đại tuyết tung bay như lông ngỗng. Bạt ngàn núi đồi đều đắp đầy tuyết đọng dày đặc, đường bị phủ kín. Trong loại thời tiết này, đừng nói người, ngay cả ngựa cũng rất khó hành tẩu. Bởi vậy Vận Bắc bên kia càng không có động tĩnh, các chiến sĩ có thể thả lỏng một chút.

Tuy rằng chiến sự không quá cấp bách, bất quá toàn thể binh lính vẫn như cũ đóng giữ trong doanh, ngay cả tân xuân giai tiết (Tết), họ cũng không về nhà cùng người thân đoàn tụ.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Dục Kỳ gửi cho mẫu thân vài phong thư, nhưng không chuyển cho Lôi Thế Hiên đôi câu vài lời. Không phải y không nhớ, mà là thân phận hai bên không cho phép giao lưu như vậy. Nếu thật sự viết thư cho Lôi Thế Hiên, e rằng thư chưa tới tay hần, thì đã bị Hoàng hậu nương nương nửa đường chặn lại rồi, hơn nữa y thật đúng là không biết có thể nói với đối phương cái gì đây. Chẳng lẽ muốn nói “Ta rất mong nhớ ngươi, rất muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh ngươi” sao? Tiếc rằng y đời này cũng không có khả năng nói ra diễm ngôn mật ngữ như vậy... May là trước lúc tới đây Lôi Thế Hiên cũng không cưỡng cầu y viết thư cho hần.

Sau khi qua xuân tiết, nhiệt độ không khí bắt đầu từng bước tăng lên, tuyết đọng cũng dần tan, bất quá nhiệt độ không khí trở nên càng thấp. Ban đêm mọi người đều lạnh đến không ngủ được, thế là bọn họ đơn giản đốt lửa trại bên ngoài doanh, quây quần một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm, sưởi ấm lẫn nhau.

Đêm nay cũng là một đêm bình thường, các binh lính tướng lĩnh chỗ này một đoàn, chỗ kia một đám, chẳng phân biệt cao thấp sang hèn ngồi trên thảm lông cừu, quây quần bên đồng lửa nói chuyện trên trời dưới đất. Sao dày đặc đầy trời chiếu rọi tuyết trắng trên đỉnh núi, ánh lửa trên mặt đất cùng tuyết phản chiếu ra ánh sáng chiếu rọi nhau.

Tiêu Dục Kỳ cùng phụ thân mình, Thu Thiệu Lăng, Cận Tương Du, Tư Thiệu chờ vài vị tướng quân ngồi bên cạnh đồng lửa, y chuyên tâm lắng nghe họ đàm luận một số đề tài quân sự, hy vọng có thể tìm được ích lợi từ trong đó.

Đầu đề câu chuyện của mọi người thay đổi hết chuyện này tới chuyện khác, tiếng cười vang lên.

Lúc này, một tiểu binh thường trực vội vàng vàng chạy đến phía trước đám Tiêu Chấn Hải:

“Báo cáo tướng quân, kinh thành truyền đến cấp báo!”

Mọi người dừng lại.

“Chuyện gì?” Tiêu Chấn Hải lập tức đứng dậy.

“Hoàng cung phái người đến đây, vị đại nhân kia đang ở ngoài doanh”.

“Mau thỉnh ngài ấy tiến vào”.

“Vâng!”

Các phó tướng buông đồ trên tay, đi theo Tiêu Chấn Hải ra ngoài nghênh đón, Tiêu Dục Kỳ chờ một vài tướng lĩnh cao cấp cũng đi theo ra.

Ba nam tử trang phục cận vệ quân xuống ngựa, dưới sự hướng dẫn của tiểu binh ngẩng đầu đi tới, người dẫn đầu giơ cao Thánh chỉ trong tay:

“Thánh chỉ đến — ”

Mọi người quỳ xuống:

“Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Nam tử triển khai Thánh chỉ, bắt đầu đọc to:

“Phụng thiên thừa vận Hoàng đế triệu viết — Tư Linh Đế (danh hiệu của quốc quân hiện tại) đem vu quảng nguyên lục thập ngũ niên nhất nguyệt sơ bát (niên hiệu), truyền để vị cho trưởng vương tử Mật Linh Hoàng (hiệu của Lôi Thế Hiên), sửa quốc hiệu thành Hiên Hoa thịnh thế, khâm thử — ”

Thanh âm bên tai bỗng chốc ngưng tụ, phản ứng duy nhất trong đầu Tiêu Dục Kỳ chính là —

Điện hạ đăng cơ rồi! Hấn đăng cơ rồi! Hấn làm Hoàng Thượng rồi!

Người ở đây lập tức vang lên một trận hoan hô, sau khi đám người tạ lễ đều đứng dậy, chỉ có Tiêu Dục Kỳ còn chìm đắm giữa cuồng hỉ cùng kinh ngạc, vẫn quỳ trên mặt đất quên cả đứng dậy.

Tiêu Chấn Hải chiêu đãi quan truyền lệnh tiến vào trong trướng nghỉ ngơi, mấy vị nam tử kia chẳng những mang đến tin tức tốt, còn tặng cho các binh lính một lượng lớn lễ vật, cho bọn họ dùng để khánh chúc (ăn mừng).

Một đêm này, toàn quân doanh đều sôi nổi lên, mọi người chuẩn bị cuồng hoan thâu đêm.

Tiêu Dục Kỳ mặc cho Thu Thiệu Lăng kéo y trở lại bên đông lửa trại, trừ tử của binh doanh suốt đêm đứng lên nấu rượu làm thức ăn, tất cả binh lính không có nhiệm vụ thường trực đều rời trướng mạc, chạy ra ngoài chúc mừng, hiện trường một bầu không khí hoan khánh.

Qua một hồi lâu, vẫn vô pháp khôi phục năng lực ngôn ngữ, y vừa cao hứng vừa kích động, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt. Khí trời giá lạnh này cũng không ngăn cản được nhiệt tình của mọi người, các binh lính vừa la vừa hú, cộng chén bốn phía. Thu Thiệu Lăng thiên tính mê chơi, gặp được loại sự tình này đương nhiên so với người khác phải điên cuồng gấp bội, chỉ thấy hấn một ly lại một ly cùng đám tiểu binh đấu tửu, các tướng quân khác đều chỉ là mỉm cười đáp lại, không giống hấn hào phóng như vậy.

Tiêu Chấn Hải rất nhanh dẫn mấy vị quan truyền lệnh kia đi ra, họ cũng đều là xuất thân quân nhân, không bao lâu đã cùng đám người chơi chung.

Nam tử vừa rồi tuyên đọc Thánh chỉ ngồi bên kia đám Tiêu Dục Kỳ, hấn vừa uống rượu vừa nói:

“Nói cho mọi người một tin tức tốt! Tân Hoàng đã bắt đầu sắp xếp hiệp ước hòa bình cùng Vận Bắc! Nếu không có gì ngoài ý muốn, mọi người rất nhanh là có thể quay về kinh sư lĩnh thưởng!”

“Thật vậy sao? Vậy tốt quá rồi!” Cận Tương Du người đầu tiên tỏ vẻ hoan nghênh.

“Tuyệt đối không sai, đại điển đăng cơ lần này, sứ tiết các quốc gia đều có tham gia, đoàn đại biểu Vận Bắc còn cố ý đến hoà đàm mà. Hiện tại đã ở giai đoạn hiệp thương, bệ hạ dường như đem việc này làm nhiệm vụ hàng đầu sau khi ngài đăng cơ mà”.

Người ở đây nghe thấy không ai không đối với Lôi Thế Hiên thêm tán thưởng, Tiêu Dục Kỳ nghe xong tin tức về người trong lòng, nghĩ đến mình sắp trở về rồi, càng thêm mừng rỡ như điên.

Câu chuyện của mọi người rất nhanh từ quốc sự chuyển qua nói chuyện phiếm, Cận Tương Du trêu đùa:

“Nói tới linh thường, nghe nói tân Hoàng có vài vị muội muội chưa xuất giá, không biết trong đám thô hán chúng ta có ai có thể may mắn lên làm Phò mã không?”

Có người nói tiếp:

“Kia đương nhiên là đệ nhất mỹ nam tử Thu tướng quân của chúng ta có hi vọng nhất!”

Thu Thiệu Lăng xấu hổ cười, cúi đầu.

Mọi người cười ha ha, trong đó Lương lão tướng quân nói:

“Rất khó nói nga, Tư tướng quân lần trước thú không được Tử Văn công chúa (tỷ tỷ của Lôi Thế Hiên), lần này ông trời nên cho một cơ hội đi?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tư tướng quân đại soái ca này cũng không thể quên!” Mọi người lập tức hưởng ứng.

Nhân vật trọng tâm câu chuyện Tư Thiệu tướng quân vẫn duy trì tác phong khốc ca (4) nhất quán, chỉ là một mực trầm mặc uống rượu, Tiêu Dục Kỳ tò mò nhìn hắn, nguyên lai hắn cùng Tử Văn công chúa từng có một khoảng như vậy...

(4) khốc ca: khốc: tàn bạo, ca: anh=> khốc ca: ông anh tàn bạo =))))))

“Hắc, các người đừng khinh thường tiểu hỏa tử tuổi trẻ”. Cận Tương Du bỗng nhiên rung đùi đắc ý nói: “Tiểu huynh đệ Dục Kỳ của chúng ta cũng rất có hi vọng a!”

Mọi người lập tức ồn ào, liên thanh nói đúng, Tiêu Dục Kỳ thực bất đắc dĩ mà cười gượng — làm sao có thể... Nếu như bọn họ biết quan hệ đích thực của y cùng đương kim Thái tử (nga, đã là Hoàng Thượng rồi), e rằng sẽ sợ tới mức rớt cả cằm đi...

Đoàn người âm âm tới hơn nửa đêm, sắc trời dần khuya. Thu Thiệu Lăng uống quá nhiều rượu, hắn rất nhanh đã tỏ vẻ thân thể không khỏe, muốn rời đi trước. Tiêu Dục Kỳ thân là trợ thủ đắc lực của hắn (kỳ thật là tiểu lâu la), đương nhiên có trách nhiệm đưa hắn trở về.

Tiêu Dục Kỳ vừa dìu hắn, vừa nhớ lại mình năm đó đưa Lôi Thế Hiên say rượu trở về phòng. Kỳ thật lần đó được coi là ‘Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc’ của họ... Y nghĩ nghĩ, khuôn mặt không khỏi càng ngày càng hồng. Họ đã trở lại trường tử của Thu Thiệu Lăng.

Thu Thiệu Lăng một bên nói nhảm một bên cước bộ lảo đảo trở về giường mình, Tiêu Dục Kỳ nhìn ra được hắn thật sự có chút say.

Nhớ tới kinh nghiệm trước kia chiếu cố Lôi Thế Hiên, Tiêu Dục Kỳ biết mình đầu tiên phải rót nước cho hắn... Di? Không đúng, hắn là giúp hắn cởi giày trước, sau đó lau mặt đi... Hay là rót nước trước đây? (pó tay em lun >"<) đang=" lúc=" y=" do=" dự=" thu=" thiếu=" lãng=" trên=" giường=" không=" biết=" thấp=" giọng=" lẩm=" bầm=" câu=" gì=" “thu=" đại=" ca?“=" tiêu=" dục=" kỳ=" tướng=" là=" hân=" hảo=" tâm=" ‘chỉ=" đạo=" mình,=" vì=" thể=" chạy=" đến=" bên=" cạnh=" hân.= thu=" thiếu=" lãng=" trở=" mình,=" miệng=" hàm=" hàm=" hồ=" hồ=" niệm=" “không...=" không=" cần...=" không=" cần=" đi...=" “a?“=" người=" nói=" cái=" gì?“=" tiêu=" dục=" kỳ=" lại=" đến=" gần=" một=" chút.“=" không=" thể=" tướng=" được=" thu=" thiếu=" lãng=" bỗng=" nhiên=" vươn=" tay,=" nhào=" tới=" ôm=" lấy=" y!“= (hiên=" ca=" ở=" đâu=" mau=" tới=" a!!!)= “thu=" đại=" ca?“=" tiêu=" dục=" kỳ=" sợ=" tới=" mức=" cần=" phải=" đầu=" lưỡi=" chính=" mình,=" phản=" ứng=" đầu=" tiên=" của=" y=" chính=" là=" vội=" vã=" đầy=" hân=" ra.= thu=" thiếu=" lãng=" liêu=" chết=" quán=" quít=" lấy=" y,=" thanh=" âm=" mang=" theo=" ghen=" ngào=" thấp=" kêu=" “không=" cần...=" không=" cần=" vút=" bỏ=" ta!“= người=" không=" cần=" ta=" sao...=" ô...=" “cái...=" cái=" gì...=" “không=" cần...=" ô...=" vì=" cái=" gì...=" vì=" cái=" gì...=" “thu=" đại=" ca?“=" thu=" thiếu=" lãng=" hân=" là=" uống=" say=" rồi,=" hân=" oa=" ở=" trên=" người=" tiêu="

dục=" kỳ=" bắt=" đầu=" nức=" nở=" vừa=" khóc=" vừa=" kêu=" to=" "van=" cầu=" người=" nhìn=" ta=" một=" chút..." van=" cầu=" người..." không=" cần=" bỏ=" lại=" ta..." không=" cần=" bỏ=" lại=" ta=" một=" mình..." tiêu=" dục=" kỳ=" lần=" đầu=" nhìn=" thấy=" hấn=" như=" vậy,=" y=" không=" dám=" đẩy=" hấn=" ra=" nữa.= "khóc=" một=" lúc=" lâu=" sau,=" thu=" thiếu=" lảng=" rớt=" cuộc=" bình=" tĩnh=" trở=" lại.= "tiêu=" dục=" kỳ=" cần=" thận=" đỡ=" hấn,=" thấy=" hai=" mắt=" hấn=" đã=" nhắm=" lại,=" y=" để=" hấn=" nằm=" xuống,=" cũng=" đáp=" chặn=" đàng=" hoàng=" cho=" hấn.= "tiêu=" dục=" kỳ=" quệt=" mồ=" hôi=" lạnh=" trên=" trán,=" đứng=" dậy=" rời=" đi.= "thiếu=" nhi..." (hú=" hôn=")" sau=" lưng=" lại=" truyền=" đến=" thu=" thiếu=" lảng=" nói=" mê.= "ân?" tiêu=" dục=" kỳ=" quay=" đầu=" lại.= "đợi=" một=" hồi,=" không=" có=" thanh=" âm=" nữa,=" y=" lúc=" này=" mới=" yên=" tâm=" mà=" đi=" ra=" ngoài="">>

## 25. Chương 24

Sáng hôm sau, Tiêu Dục Kỳ thấp thỏm mà tham gia buổi luyện tập sớm của binh lính, chỉ sợ Thu Thiếu Lăng hỏi chuyện tối hôm qua. May mà Thu Thiếu Lăng thấy y chỉ nói câu “Đa tạ người đưa ta về”, còn cái gì cũng không nói. Xem ra sau khi hấn ngủ một giấc, cái gì cũng không nhớ rõ.

Lại qua vài ngày, tuyết đọng mùa đông tan đi không ít, ánh mặt trời trở nên tươi đẹp hơn. Sơn dã phủ đầy chồi non thực vật, hương hoa cỏ phiêu đảng trong không khí.

Tiêu Dục Kỳ tham gia cả buổi huấn luyện sớm, tiếp đó cùng Thu Thiếu Lăng đến thành trấn phụ cận tuần tra một hồi, sau khi trở lại binh doanh đã mệt muốn chết, vốn định hảo hảo ngủ một giấc, nhưng lúc này lại bị thông báo hôm nay là ngày trực ban của y, y phải ra trực ở trạm canh gác bên ngoài.

Y chống đỡ mỗi mệt, ở trạm khẩu đợi tới khi ánh trăng cũng xuất hiện, rốt cuộc chịu được đến thời điểm luân ban, có thể trở về nghỉ ngơi.

Y chạy đến thiện đường tùy tiện bới một chén cơm lạnh, sau đó kéo thân thể sắp rời ra đi về trường tử của mình. Vừa mới đi ra vài bước, đã thấy một tiểu binh hướng y chạy tới:

“Dục Kỳ, người đã chạy đi đâu? Hoàng cung phái sứ giả tới tìm người!”

“Hoàng cung?” Tiêu Dục Kỳ nghe xong lập tức tinh thần chấn động.

“Đúng vậy, hình như là thị vệ gì đó bên cạnh Hoàng thượng, nói là đến đưa tin cho người”. Tiểu binh vừa giải thích vừa đẩy y đi: “Mau trở về đi thôi, họ đã chờ người hơn nửa canh giờ rồi”.

“Nga, đa tạ người, ta lập tức đi!” Tiêu Dục Kỳ co giò chạy, y vừa đi vừa nghĩ —

Đưa tin? Chẳng lẽ là điện hạ... A, nên là bệ hạ viết thư cho ta? Rốt cuộc phát sinh đại sự gì?

Đi tới ngoài trường, đã thấy một thân ảnh quen thuộc ở phía trước trường tử. Vị kia hình như là Thôi thị vệ bên cạnh Lôi Thế Hiên, ngay cả hấn cũng tự mình đến đây?

“Thôi đại nhân?” Tiêu Dục Kỳ đi qua.

Nam tử họ Thôi hơi gật đầu, đối Tiêu Dục Kỳ làm một thủ thế thỉnh tiến vào.

Nhịp tim Tiêu Dục Kỳ bắt đầu gia tốc, vì cái gì y có một loại dự cảm kỳ quái? Y dưới chân không chút do dự vén rèm đi vào —

Nam tử thân khoác hắc sắc cẩm bào đứng trước mặt y, Tiêu Dục Kỳ hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nam tử nhẹ nhàng kéo đầu mạo trên đầu xuống, Tiêu Dục Kỳ nhìn dung mạo anh tuấn của hấn, môi bắt đầu run rẩy.

“Không có khả năng...” Y ôm ngực mình thối lui từng bước, y kích động đến mức trái tim cũng phát đau.

Y mới vừa lui nửa bước, đối phương đột nhiên xông tới một phen kéo lấy y, Tiêu Dục Kỳ thấy hoa mắt, người đã bị kéo vào một vòng tay ấm áp mà quen thuộc.

Đôi tay vòng qua thắt lưng Tiêu Dục Kỳ giống như muốn bóp nát y, Tiêu Dục Kỳ cũng dùng hết khí lực toàn thân ôm lại hắn.

“Bệ hạ...” Tiêu Dục Kỳ ngập ngừng nói ra một câu, nam tử gầm nhẹ một tiếng, cúi người phủ kín môi y.

Tiêu Dục Kỳ nhắm mắt lại, đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào đã lâu không gặp. Được hơi thở của đối phương gất gao bao quanh như vậy, y mới sâu sắc cảm nhận được mình không phải đang nằm mơ.

Bốn phiến môi tương hợp không ngừng biến hóa góc độ trần trọc ma sát, đầu lưỡi song phương linh hoạt giao triển chơi đùa với nhau.

Một nụ hôn khuynh tấn tương tư này phẳng phất dài như một thế kỷ, đến lúc Tiêu Dục Kỳ cảm thấy môi tê dại hô hấp khó khăn, đối phương rút cuộc buông y ra.

Lôi Thế Hiên thở hào hển, một tay ôm chặt thắt lưng Tiêu Dục Kỳ, một tay kia thân mật xoa đôi môi bị cắn đến đỏ lên của y. Tiêu Dục Kỳ ngẩng đầu, e lệ nhìn chăm chú vào dung nhan càng thêm tuấn mỹ của hắn.

Di? Ngẩng đầu? Tiêu Dục Kỳ kinh ngạc phát hiện, mình hiện tại cư nhiên phải ngẩng đầu mới có thể nhìn đến khuôn mặt Lôi Thế Hiên. Chỉ là ba tháng không gặp, vì cái gì hắn trở nên cao lớn cường tráng như vậy?

Lôi Thế Hiên cũng đang nhìn y, hắn nâng gáy y lên, thì thầm:

“Người đen đi rồi”.

Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ ửng đỏ, y lập tức nghĩ tới mình đã quên một chuyện trọng yếu, y nghiêng người quỳ xuống:

“Tham kiến Hoàng Thượng...” Y còn chưa nói hết đã bị Lôi Thế Hiên kéo lên.

“Không cần cho ta thứ sáo rỗng này”. Khẩu khí Lôi Thế Hiên mang theo thản nhiên không biết làm thế nào.

“Nhưng...” Lôi Thế Hiên dùng đôi môi mình ngăn chặn lời y muốn nói ra, hai người ôm nhau lại một trận hôn nồng nhiệt.

“Ta nhớ ngươi... Rất nhớ ngươi...” Lôi Thế Hiên vừa nỉ non vừa đưa y tới bên giường, hai người ụp một cái ngã lên đệm. Lôi Thế Hiên nhanh chóng cởi ngoa tử của cả hai, hai tay khéo léo đặt trên áo đối phương.

Tiêu Dục Kỳ đương nhiên biết hắn muốn làm cái gì, y e lệ chống cự vài cái, cuối cùng vẫn là thuận theo mặc hắn đem mình lột sạch.

Sau khi miên y (áo bông) dày bị kéo xuống, khuôn ngực màu tiểu mạch nhạt mê người của Tiêu Dục Kỳ xuất hiện trước mắt Lôi Thế Hiên, nơi khuôn ngực rắn chắc đầy tính co dãn kia, nằm thẳng một khối thụy ngọc trong suốt.

Lôi Thế Hiên hài lòng lật nó lại, ở mặt sau ngọc bích tìm được tên của hắn.

“Ngươi là của ta...” Hắn thấp giọng lẩm bẩm, hôn lên ngực y.

“Bệ hạ... Ngài làm sao...” Tiêu Dục Kỳ thừa khoảng trống muốn hỏi mục đích hắn tới đây, tiểu đột khởi trước ngực lại bỗng nhiên bị cắn, y kêu rên ra tiếng.

“Không được nói”. Lôi Thế Hiên ngậm nhũ châu hồng diễm của y, bắt đầu chuyển động đầu lưỡi say sưa liếm, cảm giác nó từ mềm mại biến thành cứng rắn đứng thẳng lên. Tiêu Dục Kỳ cảm thấy vừa đau vừa ngứa, y khó nhịn vịn vịn trên chăn. Lôi Thế Hiên vươn ra một bàn tay, luồn vào giữa khố hai người đang chặt chẽ tương thiếp, một tay cầm dục vọng song phương mà cọ xát.

Hai nhục bông dần dần nóng lên trở nên cứng rắn, Lôi Thế Hiên rời ngực Tiêu Dục Kỳ, nhồm dẩy ngồi vắt ngang qua đầu của y. Tiêu Dục Kỳ không cần chỉ thị, rất tự giác mở miệng đem ngạnh vật trước mắt nhét vào miệng, bắt đầu mút mát liếm lộng.

“Ân...” Lôi Thế Hiên phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, hần vận vẹo thắt lưng, đem mình chọc vào càng sâu. Hần ấn đầu Tiêu Dục Kỳ khiến cho y trước sau dao động, vật thể cứng rắn điên cuồng ra vào khoang miệng chật hẹp của đối phương.

Phốc thu phốc thu...

Tiếng nước \*\*\* mỹ từ miệng mình phát ra, phía trên mũi là một mảnh thể mao đen đặc rậm rạp, nhục bồng thật lớn lộ ra gân xanh ở trong miệng không ngừng cứng hơn nóng hơn, thật sự quá xấu hổ... Tiêu Dục Kỳ nhắm mắt lại không dám đối diện với tình cảnh lúc này.

Lôi Thế Hiên cũng thấy không sai biệt lắm, hần rút dục vọng của mình ra, thuận thế áp đảo Tiêu Dục Kỳ.

Ngạnh vật ma sát động khẫu ầm ập vài cái, phía trước tiết ra dịch xung quanh tiểu động biến thành một mảnh ẩm ướt, Lôi Thế Hiên liếm ướt ngón tay mình, tiếp theo đưa ngón tay nhẹ nhàng đẩy mạnh vào trong u huyết kín đáo. Nướu bọt cùng thể dịch biến thành chất bôi trơn hoàn mỹ, cơ thịt vốn dĩ thật chặt rất nhanh chóng giãn ra, Tiêu Dục Kỳ không thể không thở phì phò.

Lôi Thế Hiên rút cuộc chờ không kịp, hần nâng dục vọng nóng như lửa nhắm ngay mục tiêu, gắng sức đâm vào —

“A... A...” Cảm giác áp bách quá lớn khiến cho Tiêu Dục Kỳ thở gấp liên tục, y nghĩ đến lúc này ngoài trường còn có người thủ, sợ tới mức hấp tấp che miệng mình.

“Thật chặt...” Lôi Thế Hiên nhú mày, hần chịu đựng tuyệt đỉnh khoái cảm tiếp tục thúc mạnh vào.

“Ân... Ân...” Đùi Tiêu Dục Kỳ còn kẹp chặt lưng đối phương, cái miệng nhỏ dưới thân cũng cắn nhục bồng mỹ vị nhiều nước không muốn buông ra.

Hai người vừa hôn hít vừa từ tốn dao động, sau khi tiến lên vài cái, Lôi Thế Hiên bỗng nhiên đem Tiêu Dục Kỳ toàn bộ ôm lấy ngồi xuống, sau khi tư thế thay đổi, sức nặng thân thể Tiêu Dục Kỳ làm bộ vị kết hợp của họ càng thêm gắt gao tương liên.

Lôi Thế Hiên nửa nằm, hai tay giữ eo Tiêu Dục Kỳ:

“Tự mình di chuyển”.

“Cái gì...” Tiêu Dục Kỳ xấu hổ thanh âm phát run.

“Tự mình di chuyển, ta muốn người hảo hảo hầu hạ ta”. Lôi Thế Hiên hạ lệnh.

Tiêu Dục Kỳ then thừng cắn ngón tay mình, không nguyện ý hành động. Lôi Thế Hiên nhướng mày, hần mở chân Tiêu Dục Kỳ, bộ vị tư mật của hai người nhìn một cái không sót gì, hần vươn tay bắt lấy tiểu gia hỏa giữa hai chân y, bắt đầu lôi kéo vãn vãn.

“A... Bệ hạ... Không cần như vậy... A...” Tiêu Dục Kỳ kêu lên vừa thoải mái vừa khó nhịn, y kích động đến hai mắt cũng ẩm ướt.

Chết tiệt...

Lôi Thế Hiên thấp giọng nguyên rủa, cái miệng nhỏ của Tiêu Dục Kỳ tham lam hút dục vọng của hần cứ nhiên càng rút càng chặt, chặt đến mức hần sắp bắn ra tới nơi...

“Nhanh lên, tự mình di chuyển...”

Hần lại một lần nữa mệnh lệnh, đồng thời buông bàn tay đang trêu chọc Tiêu Dục Kỳ ra, Tiêu Dục Kỳ vừa rồi kêu không cần, nhưng hiện tại vừa bị buông ra, ngược lại thấy khó chịu. Y không tự chủ được nắm ngạnh bồng của chính mình, nhưng tay y mới vừa đụng tới đã bị Lôi Thế Hiên hung ác gạt ra:

“Không được tự mình đụng”.

“Bệ hạ...”

“Chỉ có ta có thể đụng người... Di chuyển nhanh lên”. Lôi Thế Hiên ra điều kiện rất đơn giản — người dùng cái miệng nhỏ phía dưới lấy lòng ta, ta sẽ dùng tay cho người thoải mái.

Tiêu Dục Kỳ rút cuộc buông cảm giác xấu hổ xuống, y hai mắt nhắm lệ mông lung điểm đầu, hai tay đưa ra sau chống lên đùi Lôi Thế Hiên, bắt đầu lắc lư cái mông.

“A...” Lôi Thế Hiên ngửa đầu thở dài.

Thật sự quá tuyệt vời... cái miệng nhỏ co giãn đệ nhất kia của Tiêu Dục Kỳ mở ra khép lại, co vào giãn ra, lực mỗi lần hạ xuống đều vừa phải, thật sự rất thoải mái...

Tiêu Dục Kỳ cũng liên tục kiêu mị rên rỉ, y rất nhanh đã phát hiện cái lợi của tư thế cơ thể này. Tuy rằng cười trên người nam nhân như vậy rất xấu hổ, nhưng y có thể khống chế vị trí đẩy lên của nhục bồng, bảo đảm nó đâm vào điểm mình thoải mái nhất mãi mãi cảm nhất. (Kỳ ca giỏi wá a, học 1 bít 10 nha ==)

Hiện tại phía trước y không cần kích thích y cũng có thể hưởng thụ được khoái cảm, Tiêu Dục Kỳ thậm chí vươn tay nâng ngạnh bồng của Lôi Thế Hiên, làm cho phương hướng nó tiến vào càng thêm lý tưởng. Lôi Thế Hiên đối với hành vi lớn mật của y vừa lòng cực kỳ, khoe miệng hân mang theo tiểu ý, thỉnh thoảng phối hợp hướng lên trên chọc vào vài cái.

“A... A... Ân...”

Tiêu Dục Kỳ bắt đầu tăng tốc sáo lộng, Lôi Thế Hiên nắm lấy thắt lưng y, cũng ra sức xông lên trên.

“Không... Đi... A...”

Trong cơ thể Tiêu Dục Kỳ mãnh liệt co rút lại, xông lên đỉnh cao tuyệt diệu kia, đồng thời, vài dòng mầm mộng dục vọng nóng rực cũng phun vào tràng đạo của y...

## 26. Chương 25

Hai chân họ giao triền, xích lõa nằm trong chăn, ngọn đèn nhỏ duy nhất trong trường mạc đã tắt, xung quanh một mảnh tối đen như mực.

“Người ngủ sao?”

Giọng nói ưu nhã của Lôi Thế Hiên từ sau lưng truyền đến, vừa hỏi đồng thời siết chặt cánh tay vòng quanh eo Tiêu Dục Kỳ.

“Không có”.

Lôi Thế Hiên xoay người Tiêu Dục Kỳ lại đối mặt với mình, bởi vì ánh sáng quá mờ nhạt, họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của nhau.

Lôi Thế Hiên vuốt ve khuôn mặt đối phương, nhẹ nhàng hôn môi y một cái. Tiêu Dục Kỳ cũng vươn tay vuốt mái tóc dài rối tung của hắn.

“Bệ hạ... Ngài sao bỗng nhiên tới nơi này?”

“Ta muốn gặp người, không được sao?” Lôi Thế Hiên gặm cắn ngón tay y.

“Chỉ là như vậy?” Tiêu Dục Kỳ có chút kinh ngạc.

“Cái gì chỉ là như vậy?” Lôi Thế Hiên bắt mẫn ôm lấy y: “Người cũng không biết ta nhẫn nại vất vả biết bao nhiêu, hôm nay chẳng qua là tiền đặt cọc mà thôi, sau khi trở về người nhất định phải đem phần của ba tháng này trả hết một lần!”

Trời ạ... Tiêu Dục Kỳ trong lòng kêu thảm, lấy ‘năng lực’ khủng bố của Lôi Thế Hiên trước nay mà xem, phần của ba tháng này nhất định không đơn giản.

“Người đang sợ”. Lôi Thế Hiên buồn cười phát hiện người trong lòng đang phát run.

“Ân...” Tiêu Dục Kỳ phát ra một đơn âm sợ hãi, Lôi Thế Hiên yêu thương vỗ về lưng y.

“Mau trở về đi...” Hắn oa ở cổ y làm nũng nói.

“Bệ hạ...”

“Người không ở bên... Ta thật sự rất khó chịu...”

Đối phương nhiệt tình nói ra khiến trái tim Tiêu Dục Kỳ oa một trận nóng lên, nam tử này một thân được hàng vạn hàng nghìn sủng ái, đối với mình lại thủy chung như nhất, bất quá y rất nhanh nghĩ đến thân phận Lôi Thế Hiên hiện tại.

“Bệ hạ... Người định khi nào thì trở về?”

“... Người đang đuổi ta sao?” Lôi Thế Hiên giống như mất hứng hỏi.

“Không phải... Chính là... Ngài vừa mới đăng cơ, cho nên... Cái kia...” Tiêu Dục Kỳ phiền não nên giải thích như thế nào.

Lôi Thế Hiên cọ cọ y cười nói:

“Ta chọc người thôi, ta biết người là quan tâm ta”.

Tiêu Dục Kỳ lúc này mới thở ra một hơi, Lôi Thế Hiên hạ mấy nụ hôn lên gương mặt y:

“Sau khi trời sáng ta sẽ trở về”.

“Àn? Đây... Nhanh như vậy?”

“Luyến tiếc ta sao?”

“Ta... Không phải... Chính là ngài như vậy rất vất vả ...”

“Mạnh miệng”.

Lôi Thế Hiên không khỏi phân trần hung hăng hôn y, đến lúc hai người thở hổn hển tách ra, Lôi Thế Hiên tựa lên trán y:

“Ta muốn đi ra ngoài một chút...”

“Hiện tại?”

“Àn, ở trong này buồn quá”.

“Vậy... Ngài muốn đi đâu?”

“Tùy tiện, ra bên ngoài quân doanh cũng được”.

“Nga...”

Tiêu Dục Kỳ đành phải thuận theo đứng dậy, hai người qua loa thanh lý dấu vết ái dục trên người một chút, mặc y vật đai hoàng rồi ra khỏi trường tử.

Trời còn chưa sáng, nền trời đen kịt điểm xuyết ngàn vì sao lấp lánh, Thôi thị vệ kia vẫn tận trung với cương vị mà hầu ở bên ngoài, Tiêu Dục Kỳ nghĩ tới tiếng rên rỉ phóng tứ của mình vừa rồi nhất định lọt hết vào tai hắn, không khỏi xấu hổ cúi đầu.

Thôi thị vệ thật không lộ ra tâm tình đặc biệt gì, hắn cung kính quỳ xuống:

“Hoàng Thượng thỉnh phân phó”.

Lôi Thế Hiên nói:

“Trẫm muốn cùng Tiêu thị vệ ra ngoài một chuyến, người không cần đi theo”.

“Vâng”

“Người hiện tại đi chuẩn bị mã xa, sau khi trẫm trở về lập tức xuất phát hồi kinh sư”.

“Vi thần rõ”.

“Lui xuống đi”.

“Vâng, vi thần cáo lui”.

Tiêu Dục Kỳ nghe họ đối thoại, bỗng nhiên phát hiện — Lôi Thế Hiên khi đối mặt với mình cũng không tự xưng là ‘Trẫm’, đây là nguyên nhân gì chứ... (còn phải hỏi sao trời?! >"<) lời=" thể=" hiên=" om=" eo=" y=" lại=" đang=" nghĩ=" cái=" gì=" ách=" không...=" không=" có=" gì...=" tiêu=" dục=" kỳ=" trực=" giác=" mình=" không=" nên=" đi=" thâm=" thảo=" vấn=" đề=" này=" đi=" thôi...=" được...=" tiêu=" dục=" kỳ=" dẫn=" hấn=" đi=" đến=" chuồng=" ngựa,=" sau=" đó=" dất=" ngựa=" ra,=" lời=" thể=" hiên=" lên=" ngựa=" trước,=" chờ=" hấn=" ngồi=" xong,=" tiêu=" dục=" kỳ=" chuẩn=" bị=" sai=" bước=" —=" a...=" y=" đột=" nhiên=" thấp=" giọng=" thét=" lên,=" làm=" sao=" vậy?=" lời=" thể=" hiên=" lập=" tức=" khấn=" trương=" kéo=" y=" lại,=" trên=" mặt=" tiêu=" dục=" kỳ=" lại=" đỏ=" lại=" xanh,=" ta...=" đã=" không=" có=" việc=" gì...=" vừa=" rồi=" kịch=" liệt=" giao=" hoan=" khiến=" cho=" y=" toàn=" thân=" đau=" đón=" không=" thôi,=" mà=" động=" tác=" lên=" ngựa=" vừa=" vắn=" đung=" đến=" bộ=" vị=" xấu=" hổ=" khó=" nói=" kia,=" đương=" nhiên=" làm=" cho=" y=" đau=" kêu=" ra=" tiếng,=" lời=" thể=" hiên=" cũng=" lập=" tức=" linh=" hội=" được=" là=" chuyện=" gì,=" hấn=" yêu=" thương=" đỡ=" tiêu=" dục=" kỳ=" lên=" ngựa,=" đưa=" y=" bảo=" hộ=" trước=" người,=" ta=" làm=" đau=" người?=" chỉ=" là=" có=" một=" chút=" mà=" thôi...=" tiêu=" dục=" kỳ=" ngượng=" ngùng=" trả=" lời,=" lời=" thể=" hiên=" hôn=" lên=" tóc=" y=" một=" cái,=" cánh=" tay=" thon=" dài=" của=" hấn=" om=" tron=" thân=" thể=" y,=" kéo=" dây=" cương,=" tiêu=" dục=" kỳ=" còn=" chưa=" phản=" ứng=" lại,=" lời=" thể=" hiên=" kẹp=" bụng=" ngựa,=" con=" ngựa=" đã=" đặng=" đặng=" đặng=" chạy=" ra=" ngoài,=" trước=" kia=" hai=" người=" ngồi=" chung=" một=" con=" ngựa,=" bao=" giờ=" cũng=" là=" tiêu=" dục=" kỳ=" phụ=" trách=" giá=" mã,=" mà=" lời=" thể=" hiên=" thì=" ngồi=" sau=" lưng=" y=" om=" lấy=" eo=" của=" y,=" ai=" chủ=" ai=" thứ=" phi=" thường=" rõ=" ràng,=" hiện=" tại=" cùng=" tư=" thế,=" quyền=" chủ=" động=" lại=" rơi=" vào=" tay=" lời=" thể=" hiên,=" tiêu=" dục=" kỳ=" tựa=" vào=" ngực=" hấn,=" cảm=" thấy=" mình=" giống=" như=" biến=" thành=" một=" tiểu=" cô=" nương=" cần=" được=" bảo=" vệ,=" thật=" uất=" ức=" a...=" y=" thăm=" thương=" nghĩ,=" so=" với=" nội=" tâm=" u=" ám=" của=" tiêu=" dục=" kỳ=" lúc=" này,=" lời=" thể=" hiên=" lại=" có=" vẻ=" xuân=" phong=" đắc=" ý=" vô=" cùng,=" hấn=" giá=" mã=" càn=" chạy=" càn=" nhanh,=" họ=" rất=" nhanh=" đã=" ra=" ngoài=" bình=" doanh,=" tinh=" quang=" yếu=" ớt=" rắc=" lên=" con=" đường=" bằng=" phẳng,=" cây=" cối=" bên=" đường=" lay=" động=" trong=" đêm=" tối,=" bệ=" hạ,=" ngài=" muốn=" đi=" đâu?=" tiêu=" dục=" kỳ=" hỏi,=" không=" biết,=" chạy=" đến=" chỗ=" nào=" thì=" là=" chỗ=" đó,=" thanh=" âm=" lời=" thể=" hiên=" bị=" thối=" tán=" trong=" gió,=" a?=" tiêu=" dục=" kỳ=" nghi=" hoặc=" nghiêng=" đầu,=" lời=" thể=" hiên=" nhân=" cơ=" hội=" hôn=" y,=" con=" ngựa=" chở=" bọn=" họ=" đón=" gió=" chạy=" đi...=" chạy=" một=" đoạn=" đường,=" ngựa=" cuối=" cùng=" dừng=" lại=" dưới=" chân=" một=" ngọn=" núi=" nhỏ,=" lời=" thể=" hiên=" kéo=" tiêu=" dục=" kỳ=" leo=" lên=" đỉnh=" núi,=" hai=" người=" om=" nhau=" ngồi=" trên=" bãi=" cỏ,=" bầu=" trời=" càn=" trở=" nên=" hắc=" ám,=" hiện=" tại=" đã=" gần=" sáng,=" không=" khí=" cũng=" tựa=" hồ=" càn=" thêm=" trong=" trẻo=" nhưng=" lạnh=" lẽo,=" lời=" thể=" hiên=" kéo=" áo=" choàng=" qua=" phủ=" lên=" tiêu=" dục=" kỳ,=" lạnh=" không?=" không...=" tiêu=" dục=" kỳ=" rúc=" vào=" lòng=" hấn=" trả=" lời,=" y=" hiện=" tại=" toàn=" thân=" cao=" thấp=" đều=" được=" nhiệt=" độ=" cơ=" thể=" ái=" nhân=" vây=" quanh,=" nội=" tâm=" không=" ngừng=" tuôn=" ra=" dòng=" nước=" ấm,=" làm=" sao=" còn=" cảm=" thấy=" lạnh=" chứ?=" buồn=" ngủ=" không?=" lời=" thể=" hiên=" lại=" hỏi,=" không=" buồn=" ngủ,=" tiêu=" dục=" kỳ=" lắc=" đầu,=" nghĩ=" đến=" sau=" khi=" trời=" sáng=" lời=" thể=" hiên=" sẽ=" phải=" ly=" khai,=" dù=" mỗi=" một=" thể=" nào=" y=" cũng=" không=" thể=" bỏ=" phí=" một=" giây=" một=" phút=" cùng=" hấn=" ở=" chung,=" họ=" không=" nói=" gì=" mà=" nhìn=" về=" phía=" trước,=" không=" trung=" một=" mảnh=" tối=" đen,=" rừng=" cây=" bên=" dưới=" cũng=" là=" đen=" kịt=" một=" mảnh,=" tiếng=" gió=" gào=" thét=" bên=" tai,=" giữa=" đất=" trời=" tựa=" hồ=" chỉ=" còn=" lại=" hai=" người=" họ,=" họ=" dựa=" sát=" vào=" nhau,=" đôi="

tay=" mùi=" ngón=" \*\*\*g=" vào=" nhau=" giấu=" dưới=" áo=" choàng.= không=" cần=" ngón=" ngử=" giao=" lưu,=" chỉ=" có=" tâm=" linh=" dung=" hợp.= dân=" dân,=" đường=" chân=" trời=" phương=" xa=" xuất=" hiện=" bạch=" quang=" nhàn=" nhật,=" hắc=" ám=" trên=" bầu=" trời=" bắt=" đầu=" lui=" đi,=" giữa=" hắc=" bạch=" giao=" hội=" lại=" hiện=" ra=" đoá=" đoá=" thái=" hà.= tầng=" mây=" khúc=" xạ=" ánh=" sáng,=" cảnh=" vật=" trên=" mặt=" đất=" từ=" từ=" rõ=" nét.= ánh=" mặt=" trời=" lại=" mang=" tia=" sáng=" màu=" da=" cam,=" từ=" đường=" chân=" trời=" bao=" la=" lộ=" ra=" một=" nửa,=" áng=" mây=" che=" phía=" trước=" nó=" bị=" ánh=" sáng=" cường=" liệt=" xuyên=" qua.= tiêu=" đục=" kỳ=" không=" tự=" chủ=" vượn=" tay,=" đôi=" mặt=" trời=" xòe=" ra=" năm=" ngón,=" ánh=" sáng=" lọt=" qua=" giữa=" khe=" hở,=" xung=" quanh=" ngón=" tay=" y=" biến=" thành=" màu=" phần=" hồng=" trong=" suốt.= một=" bàn=" tay=" to=" khác=" từ=" phía=" sau=" đan=" vào,=" lòng=" bàn=" tay=" bao=" phủ=" mu=" bàn=" tay,=" ngón=" tay=" cùng=" ngón=" tay=" lại=" lần=" nửa=" giao=" triền=" cùng=" một=" chỗ.= mặt=" trời=" kéo=" thân=" thể=" nặng=" trĩu,=" cuối=" cùng=" hiện=" lên=" toàn=" bộ,=" tới=" tấm=" bị=" xua=" đi,=" mọi=" vật=" đều=" lộ=" ra=" dưới=" ánh=" sáng.= trời=" đã=" sáng,=" ái=" nhân=" phải=" ly=" khai...=" nội=" tâm=" tiêu=" đục=" kỳ=" bỗng=" nhiên=" tuôn=" trào=" bi=" thương=" mãnh=" liệt,=" y=" quay=" đầu=" lại.= "không=" cần...=" "đục=" kỳ?"=" "không=" cần=" đi...=" van=" cầu=" ngai...=" lần=" đầu=" y=" nói=" ra=" lời=" bốc=" đồng=" như=" vậy,=" y=" không=" biết=" mình=" làm=" sao=" vậy,=" y=" trở=" nên=" không=" giống=" chính=" mình.= loi=" thể=" hiên=" nhìn=" ánh=" mắt=" van=" xin=" của=" y,=" chỉ=" cảm=" thấy=" ngược=" cẳng=" thẳng.= hấn=" nâng=" khuôn=" mặt=" y=" lên,=" say=" sưa=" cùng=" y=" hôn=" mút.= tiêu=" đục=" kỳ=" ra=" sức=" ôm=" hấn,=" điên=" cuồng=" đáp=" lại.= "không=" cần=" đi...=" không=" cần=" ly=" khai=" ta...=" y=" vừa=" hôn=" vừa=" nỉ=" non,=" đôi=" mắt=" cũng=" bắt=" đầu=" ươn=" ướt.= "đục=" kỳ...=" đục=" kỳ...=" bị=" tình=" nhân=" khả=" ái=" như=" vậy=" khấn=" cầu,=" loi=" thể=" hiên=" gần=" như=" phải=" đầu=" hàng.= "trời=" a...=" ta...=" không=" cần=" đáp=" ứng=" ta...=" ta=" không=" biết...=" nhưng=" ta=" chính=" là=" muốn=" nói...=" không=" cần=" đi...=" không=" cần=" đi...=" tiêu=" đục=" kỳ=" hỗn=" loạn=" nói,=" lý=" trí=" cùng=" tình=" cảm=" đấu=" tranh=" với=" nhau.= "đục=" kỳ...=" ân...=" đục=" kỳ...=" loi=" thể=" hiên=" vừa=" kêu=" gọi=" vừa=" vượn=" đầu=" lưởi=" cùng=" y=" dây=" đưa.= "thể=" hiên...=" không=" cần=" đi...=" tiêu=" đục=" kỳ=" chuyển=" động=" miệng=" lưởi=" mơ=" hồ=" nói.= dưới=" trận=" hôn=" nồng=" nhiệt=" như=" vậy,=" nhiệt=" độ=" cơ=" thể=" hai=" người=" cấp=" tốc=" tăng=" lên,=" tất=" cả=" đục=" vọng=" đều=" bị=" đánh=" thức.= loi=" thể=" hiên=" găm=" lên=" một=" tiếng,=" mạnh=" mẽ=" đẩy=" y=" xuống.= tiêu=" đục=" kỳ=" thút=" tha=" thút=" thít=" chủ=" động=" trút=" bỏ=" y=" vật,=" loi=" thể=" hiên=" lập=" tức=" thô=" lỗ=" găm=" lên=" cổ=" y,=" đồng=" thời=" cỡi=" bỏ=" khó=" đá=" (dây=" lưng)= của=" mình,=" lấy=" ra=" đục=" vọng=" đã=" sớm=" sung=" huyết=" ngẩng=" đầu=" lên.= tiêu=" đục=" kỳ=" nhìn=" ngạnh=" vật=" màu=" tím=" đen=" kia,=" y=" giống=" như=" bị=" thôi=" miên,=" thần=" chí=" không=" rõ=" mở=" hai=" chân=" ra,=" loi=" thể=" hiên=" nhắm=" ngay=" nhập=" khẩu,=" ra=" sức=" đâm=" vào=" "a...=" a...=" tiêu=" đục=" kỳ=" ôm=" lưng=" hấn,=" khó=" nhịn=" rên=" rĩ.= loi=" thể=" hiên=" đầu=" đầy=" mồ=" hôi,=" hấn=" bóp=" cái=" móng=" nhỏ=" rần=" chắc=" của=" đối=" phương,=" thô=" bạo=" trừu=" sáp.= trên=" cổ=" hai=" thân=" thể=" quần=" lấy=" nhau=" không=" ngừng=" dao=" động...=" (= sáp=" về=" còn=" như=" vậy=" nga=" dã=" tiêu=" tiêu=" càng=" lúc=" càng=" lớn=" mặt)= hiên=" ca=" đi=" về=" còn=" ta=" đi=" chết=" ">

## 27. Chương 26

Tiêu Dục Kỳ không biết về sau phát sinh chuyện gì, y chỉ nhớ rõ mình cùng Lôi Thế Hiên giống như dã thú ở trên đỉnh núi giao hoan, làm được một nửa y đã ngắt xủ.

Lúc tỉnh lại người đã nằm trên giường, xem ra là Lôi Thế Hiên đưa y về quân doanh.

May là hấn vẫn đi rồi...

Khi y phát hiện Lôi Thế Hiên không nghe theo yêu cầu bóc đồng của y mà lưu lại, y trước thở dài một hơi, sau đó lại cảm thấy mất mát. Bất quá y biết, Lôi Thế Hiên hiện tại thân là vạn kim chi thể, lại vì y mà bất chấp hiểm nguy ngàn dặm xa xôi chạy đến biên cương, y hẳn là rất thỏa mãn rồi.

Y mệt đến mức chân tay tê liệt, lại còn hơi sốt, bất đắc dĩ đành phải nghỉ buổi huấn luyện sáng nay, lúc giữa trưa Thu Thiệu Lăng đến thăm y, cũng không trách cứ y, chỉ là bảo y hảo hảo nghỉ ngơi. Sau đó Tiêu Chấn Hải cũng đến, cho y uống được, Tiêu Dục Kỳ ngủ một ngày, hôm sau rốt cuộc khôi phục tinh thần.

Cuộc sống trong binh doanh tiếp tục, gần đây cũng không có chiến sự, nghe nói là Vận Bắc đã đáp ứng ngừng hỏa công, lưỡng quốc còn đang thảo luận một vài vấn đề nhỏ, bất quá tin tưởng rất nhanh có thể ký kết hiệp ước hòa bình.

Ngày này, Tiêu Dục Kỳ đi cùng với Thu Thiệu Lăng vào trạm canh gác biên phòng để tuần tra. Thời kì chiến sự khẩn trương, mỗi ngày ở đây đều phải đóng quân lên tới trên trăm thủ vệ, hiện tại đại bộ phận đều đã rút khỏi, chỉ để lại mười mấy người.

Tiêu Dục Kỳ cùng Thu Thiệu Lăng trèo lên giữa sườn núi, họ đi dạo trong rừng cây xanh um tùm.

“Dục Kỳ, người cho là khi nào chúng ta có thể hồi kinh?” Thu Thiệu Lăng đi ở phía trước hỏi.

“Có lẽ trong vòng hai tháng nữa... Ta cũng không rõ lắm”. Tiêu Dục Kỳ vừa trả lời, vừa dùng phối kiếm gạt cỏ dại ra hai bên.

“Thật vậy sao? Ta thà rằng ở lại doanh trại cả đời”. Thu Thiệu Lăng thì thào.

“Thu đại ca?”

“Không có gì.” Thu Thiệu Lăng ngoái đầu lại cười.

Sưu sưu...

Trong bụi cỏ bên cạnh bỗng nhiên phát ra một luồng âm thanh rất nhỏ, Thu Thiệu Lăng lập tức thu nộ cười, Tiêu Dục Kỳ quay ngoắt lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

“Ai ở đó?” Y khẽ quát một tiếng, đồng thời rút bảo kiếm ra.

Sưu sưu sưu... âm thanh mờ ám kia liền chuyển hướng, tinh quang trong mắt Thu Thiệu Lăng chợt lóe, hấn nhanh chóng rút phi tiêu bên hông phóng ra —

“Ồ...”

Một tiếng người rên rỉ trong bụi cỏ, Tiêu Dục Kỳ nhào tới túm chặt gã lôi ra, một tay ném xuống đất.

Đó là một hán tử mặc quân phục Vận Bắc, gã ôm bắp đùi bị thương do phi tiêu đâm nằm lăn lộn trên mặt đất. Sau khi nhanh chóng áp chế gã, Tiêu Dục Kỳ thấy rõ phục sức của gã.

“Người là gián điệp của Vận Bắc quân?”

Cánh tay nam tử bị hung hăng bẻ lại, gã đau đến oa oa kêu loạn, Tiêu Dục Kỳ đang muốn tra hỏi, Thu Thiệu Lăng đột nhiên quát:

“Dục Kỳ!”

Tiêu Dục Kỳ ngẩng đầu nhìn bốn phía, mấy chục tên nam tử không biết từ đâu nhảy ra, đã vây quanh bọn họ. Tiêu Dục Kỳ đá văng nam nhân trên mặt đất, lập tức lui về bên cạnh Thu Thiệu Lăng.

Cả bọn nam tử mặc phục trang Vận Bắc quân, trên tay bọn họ cầm các loại vũ khí, tiếp cận đám Tiêu Dục Kỳ.

Nam tử bị thương bò lại chỗ đồng lõa bên kia, đại hồ tử (râu rậm) nam nhân cầm đầu âm trầm quan sát trang phục Tiêu Dục Kỳ và Thu Thiệu Lăng, tiểu lâu la ở một bên sắp đến hỏi:

“Đại ca, muốn giết bọn họ sao?”

Nam tử nhìn Thu Thiệu Lăng, nói:

“Các người là tướng lĩnh của Y Đông Nhạc quốc?”

Thu Thiệu Lăng không trả lời, hỏi ngược lại:

“Còn các người là ai? Chạy tới biên quan quốc gia của ta có mục đích gì?”

Đại hồ tử cười lạnh nói:

“Tự người không thấy sao? Chúng ta chính là trinh sát binh Vận Bắc, gặp phải bọn ta coi như người không may”.

Tiêu Dục Kỳ tiến lên phía trước một bước:

“Nói vậy! Vận Bắc rõ ràng đã đáp ứng ngừng hỏa công! Các người là ai phái tới?”

Đại hồ tử ngửa mặt lên trời cười to:

“Ha ha ha... Quá ngây thơ rồi!” Gã nghiêm mặt nói: “Đáp ứng ngừng hỏa công chẳng qua là kế hoãn binh! Các người tưởng là bọn ta thật sự nguyện ý hoà đàm sao?”

Gã hất hất đầu, những người khác lại tới gần một bước.

Tiêu Dục Kỳ trừng bọn họ, nắm chặt chuôi kiếm lui ra phía sau, Thu Thiệu Lăng cũng rút kiếm ra, cùng y đứng lưng đối lưng.

Đại hồ tử hưởng thụ mà nhìn tư thế chặt chẽ của bọn họ, mỉm cười, gã vuốt râu nói:

“Quên đi, hôm nay thả các người một con ngựa”.

“Cái gì?” Tiêu Dục Kỳ mày kiếm dựng thẳng.

“Đại gia ta nói thả người một con ngựa”. Đại hồ tử thu kiếm vào bao, “Giết các người như vậy không có ý nghĩa, trên chiến trường chém rơi đầu địch nhân mới là phong cách của dũng sĩ”.

Tiêu Dục Kỳ không biết đáp lại gã như thế nào, Thu Thiệu Lăng vẫn không hé răng, thâm trầm theo dõi.

Đại hồ tử tiếp tục nói ý phóng thích:

“Các người trở về nói cho Tiêu Chấn Hải kia, Vận Bắc chúng ta sẽ không bỏ qua hắn! Nhất định muốn hắn nợ máu trả bằng máu!”

“Người...” Tiêu Dục Kỳ nghe được tục danh của phụ thân từ miệng địch nhân, không khỏi tức giận. Thu Thiệu Lăng sau lưng bỗng nhiên cười khúc khích, mọi người hồ nghi nhìn hắn.

“Người cười cái gì?” Thủ hạ bên cạnh đại hồ tử gào to.

Trên mặt Thu Thiệu Lăng tràn đầy tiếu ý, ánh mắt xác thực giống như hàn đông băng tuyết.

“Nợ máu trả bằng máu sao...? Các hạ cũng thật thích nói đùa a”. Hắn chế nhạo.

“Tiểu tử này chán sống rồi!” Bọn tiểu lâu la lập tức bị chọc giận, đại hồ tử ngăn bọn họ, ngược lại hứng thú hỏi Thu Thiệu Lăng:

“Người cho là Vận Bắc chúng ta không có khả năng đánh bại các người sao?”

“Vận Bắc các người?” Thu Thiệu Lăng cười quái dị, “Người xác định chính mình là người Vận Bắc?”

Đại hồ tử cùng đám thủ hạ bỗng nhiên toàn thân chấn động, Tiêu Dục Kỳ không hiểu tình huống nhìn bọn họ.

“Người có ý tứ gì?” Về tươi cười đắc ý trên mặt đại hồ tử rồi cuộc biến mất.

Thu Thiếu Lăng chỉ vào phổi kiếm của gã, nói:

“Hoa văn trên bao kiếm của người cũng thật tinh tế, khối bảo ngọc kia rất đáng giá đi?”

Tiêu Dục Kỳ nhìn qua, trên bao kiếm của đại hồ tử quả thực khảm một khối ngọc thạch trong suốt. Đại hồ tử kia bất thiện nhìn chằm chằm Thu Thiếu Lăng, người kia không cho là ngang ngược tiếp tục nói:

“Nếu ta không nhìn lầm đây hẳn là danh sản bạch thủy tinh của ‘Ba Nam quốc’, nghe nói nó có tác dụng hộ thân bảo bình an, Ba Nam tướng lĩnh đặc biệt thích dùng loại thủy tinh này làm trang sức cho vũ khí của mình. Người cầm trong tay vũ khí Ba Nam lại tự xưng là người Vận Bắc... Không cảm thấy lời bịa đặt này có chút kém cỏi sao?”

Ngụ ý đã rất rõ ràng.

Sắc mặt đại hồ tử nhất thời biến thành màu đen, đám thủ hạ phía sau gã cũng giật mình với cơ trí của Thu Thiếu Lăng.

“Thu đại ca... Người là nói...” Suy nghĩ của Tiêu Dục Kỳ một mảnh hỗn độn, còn chưa tỉnh ngộ lại.

Thu Thiếu Lăng chỉ ra nói:

“Ba Nam luôn luôn e sợ sức mạnh của Y Đông Nhạc chúng ta, hơn nữa trước nay cũng bất hòa với Vận Bắc, vạn nhất quốc gia của ta cùng Vận Bắc liên thủ, đối với bọn họ có thể tương đối bất lợi... Cho nên, những tiểu ca này nguy trang thành Vận Bắc quân, muốn đến tập kích quân ta, phá vỡ đàm phán của chúng ta cùng Vận Bắc...”

“Nguyên lai là như vậy...” Tiêu Dục Kỳ bừng tỉnh đại ngộ.

Đại hồ tử đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, bọn họ di động cước bộ vây đám Thu Thiếu Lăng ở bên trong, Tiêu Dục Kỳ nhìn động tác của bọn họ, cũng làm tốt chuẩn bị tác chiến.

Đại hồ tử nhìn Thu Thiếu Lăng, cười lạnh mở miệng:

“Nói không sai, người khá là thông minh, bắt quá... Quả thật cũng ngốc không chịu được. Vốn ta định tha các người một con đường sống, hiện tại nếu bại lộ, đành phải khiến các người vĩnh viễn ngậm miệng lại...”

Đối mặt với đe dọa của gã, Thu Thiếu Lăng thần tình ung dung như trước, hắn chuyển động chuôi kiếm, chậm rãi nói:

“Nếu ta không nắm chắc quét sạch các người... Người nghĩ rằng ta sẽ thành thật vạch trần chân diện mục của người rõ ràng như vậy sao?” Hắn trong nháy mắt bóc ra từng mảng mặt nạ ôn hòa, ánh mắt nhất thời tràn ngập sát khí.

“Dục Kỳ!” Hắn quát to.

“Có!”

“Đừng để những kẻ bản thủ này bước vào lãnh thổ chúng ta một nước!”

“Rõ —!!”

Địch nhân còn chưa phản ứng lại, hai người phi thân ra như tia chớp. Mấy đạo hàn quang xẹt qua, hai gã gián điệp Ba Nam nguy trang thành Vận Bắc quân đã ngã xuống đất.

“Giết bọn họ!!” Đại hồ tử vùng lên gầm thét phần nộ, hơn ba mươi tên địch cùng xông lên.

Tiếng gào thét, tiếng tiếng chém giết cùng một lúc vang lên không ngừng, Tiêu Dục Kỳ dùng hai tên địch của bọn chúng làm lá chắn. Máu tươi của địch nhân bắn tung toé nhuộm đỏ mặt họ, tất cả mọi người hoàn toàn điên cuồng!

Tiêu Dục Kỳ bất kể nhiều như vậy, người xông vào y đều phải giết! Những kẻ tiếp cận y nội trong vài giây đều gục ngã, mục tiêu của y đều ngã xuống.

Đại hồ tử thấy thủ hạ của mình hoàn toàn không phải là đối thủ của hai người kia, gã tức giận nâng đại đao đích thân đi giết, mục tiêu thứ nhất chính là Thu Thiếu Lăng!

Thu Thiếu Lăng đang đối phó với địch nhân nghênh diện, bỗng nhiên sau lưng truyền đến một luồng lạnh khí, hần nhanh chóng xoay người ứng đối.

Keng!

Đao phong bị kiếm ngăn trở!

Thu Thiếu Lăng dùng sức hất lên! Đại hồ tử bị đánh văng ra vài bước.

“Muốn chết ta sẽ thành toàn ngươi!”

Thu Thiếu Lăng chém mạnh một kiếm, đại hồ tử gào khóc đau đớn, cả cánh tay trái đã bị chém rớt! Lúc này Thu Thiếu Lăng đã hoàn toàn không còn thần khí ôn văn nho nhã, trong mắt hần lộ ra huyết quang, khuôn mặt đẹp thay đổi thành ác quỷ dữ tợn.

“Ta giết ngươi!” Đại hồ tử mặc kệ máu tươi ở bả vai đang chảy ròng ròng, gã nắm đại đao nhào tới như phát cuồng, Thu Thiếu Lăng lại chém một kiếm vào bả vai gã! Phía sau lại có hai người cùng xông tới, hần lập tức lắc mạnh, đại hồ tử còn chưa đứng vững lại ra sức lao đến giết, Thu Thiếu Lăng cố hết sức đồng thời đối phó với ba người.

Lúc mọi người đang chém giết, tất cả đều không chú ý tới một người — nam tử dẫn đầu vừa rồi bị bắt, gã lết bấp dùi bị thương, tránh phía sau tảng đá. Gã rút cung tiễn sau lưng, xem ra Thu Thiếu Lăng đang bị bao vây —

(siêu nhân ta là siêu nhân a a a mọi người cúng bái)

## 28. Chương 27

Sau khi Thu Thiếu Lăng nghe được tiếng gió thì đã quá muộn.

Hần chỉ cảm thấy sau lưng tê dại, phong tiễn sắc nhọn đâm vào xương dưới bả vai của hần.

“Sưu...” Thu Thiếu Lăng hơi lão đảo đi về phía trước.

“Thu đại ca!” Tiêu Dục Kỳ nhìn xa xa thấy hần bị vây đánh, rất muốn chạy qua giúp hần, nhưng mà năm sáu địch nhân đang vây y nửa bước cũng khó dời đi.

Thu Thiếu Lăng đau đớn khom lưng, mấy tên đại hán kia không bỏ lỡ thời cơ, lập tức lao tới. Trong mắt Thu Thiếu Lăng hàn quang chột hiện, hần chịu đựng đau đớn nhảy lùi lại phía sau, dồn sức vung một kiếm!

Hai hán tử đánh nghênh diện tới hần còn chưa kịp kêu gào đã ngã xuống.

Đại hồ tử cùng hai danh thủ không ngờ hần bị thương còn có thể phản kích, cước bộ không một chút do dự. Thu Thiếu Lăng đứng thẳng giữa các thi thể, thanh kiếm trên tay dính đầy máu tươi, cả người tản ra sát khí mãnh liệt.

Vết thương phía sau chẳng những không làm chiến ý của hần suy yếu, ngược lại càng khiến hần trở nên tàn khốc hơn. Hần đột nhiên hét lớn một tiếng, giống như phong tiễn điên cuồng xông ra.

Trong chớp mắt, thủ hạ thân cận của đại hồ tử ngã vào vũng máu. Thu Thiếu Lăng tiến gần đến trước mặt đại hồ tử, đại hồ tử quá kinh hãi, gã còn chưa kịp cầm đao thì ngực đã không còn cảm giác —

“Ngươi...” Đại Hồ Tử không tin nổi khi nhìn kiếm của Thu Thiếu Lăng đâm xuyên qua mình, tiếp theo trước mắt gã là một mảnh huyết hồng, ý thức đã tách rời thân thể gã...

Thu Thiếu Lăng lạnh lùng rút kiếm ra, đá văng thi thể bên chân. Hần đi về hướng tên Ba Nam đã dùng phong tiễn đả thương hần hiện đang trốn sau tảng đá, đối phương sợ đến mức tè ra quần, cuống cuống bỏ

ra ngoài. Thu Thiệu Lăng nhất đại bản phủ (rìu bản to) của địch nhân trên mặt đất, vùn vụt một tiếng dùng sức văng ra!

“Úc —!” Địch nhân kêu thảm thiết một tiếng, toàn bộ đầu gã bị bổ ra, gục xuống bãi cỏ.

Lúc này, Tiêu Dục Kỳ cũng xử lý xong địch thủ của mình, chạy về bên cạnh hắn. Hơn ba mươi tên gián điệp của Ba Nam quân, đã bị hai người tiêu diệt toàn bộ.

“Thu đại ca! Người không sao chứ?” Y lo lắng nhìn vết thương của Thu Thiệu Lăng, phong tiền vẫn còn cắm trên lưng hắn!

“Không sao đâu...” Thu Thiệu Lăng thở một cách yếu ớt, sắc mặt hắn trở nên vô cùng trắng bệch, sức bật vừa rồi khiến cho thể năng của hắn trong chớp mắt đã rất suy yếu.

Tiêu Dục Kỳ vội vàng đỡ lấy hắn, Thu Thiệu Lăng ra lệnh:

“Chúng ta mau trở về báo tin cho Tiêu tướng quân, chắc hẳn là Ba Nam quân đang tiến vào...”

“Vâng!”

Tiêu Chấn Hải, Cận Tương Du cùng vài vị tướng quân, sau khi nhận được tin tức Thu Thiệu Lăng bị tập kích thì hoá tốc chạy ra doanh ngoại. Đúng lúc Tiêu Dục Kỳ và Thu Thiệu Lăng cưỡi ngựa về tới ngoài cửa.

“Dục Kỳ!” Tiêu Chấn Hải chạy tới, nhìn nhử tử của mình từ trên xuống dưới, sau khi không phát hiện có vết thương gì trên cơ thể y mới thở ra một hơi. Tiêu Dục Kỳ xuống ngựa, thật cẩn thận đỡ Thu Thiệu Lăng xuống dưới.

“Phụ thân! Thu đại ca bị trúng tiền!” Việc Tiêu Dục Kỳ báo cáo đầu tiên chính là chuyện này.

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi, Tư Thiệu nghe xong càng lộ ra vẻ mặt vô cùng đau lòng, hắn bắt chập những ánh mắt của người ngoài, chạy vọt tới đỡ Thu Thiệu Lăng, Thu Thiệu Lăng hơi ngạc nhiên nhìn hắn một chút, lại quay mặt đi, Cận Tương Du lập tức sai người tìm quân y.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tiêu Chấn Hải hỏi.

Mặt Thu Thiệu Lăng đã không còn chút máu, nhưng hắn vẫn cố giữ tinh thần để bẩm báo:

“Báo cáo tướng quân, chúng ta ở biên quan Lộc Sơn phát hiện một đám gián điệp Ba Nam giả trang Vận Bắc quân, mặt tướng nhận thấy mục đích của bọn họ là muốn phá hoại đàm phán hoà bình của quốc gia ta cùng Vận Bắc, hơn nữa chúng ta tin là đã có không ít Ba Nam quân thuận lợi lên vào lãnh địa quốc gia ta.”

“Cư nhiên có loại chuyện này? Lão phu nhất định phải bắt Ba Nam quân trả giá cho những việc dè tiện này!” Tiêu Chấn Hải giận tím mặt.

“Tương Du!”

“Có!”

“Lập tức viết thư bẩm báo Thánh Thượng!”

“Tuân lệnh!”

“Chu tướng quân!”

“Có tiểu nhân!”

“Lập tức dẫn quân tới biên quan lùng tìm tung tích của Ba Nam quân! Sau khi phát hiện giết không cần luận tội!”

“Rõ!”

Mọi người lĩnh lệnh rồi tản đi, Tiêu Chấn Hải hướng Tiêu Dục Kỳ nói:

“Dục Kỳ, đưa Thu tướng quân lui xuống nghỉ ngơi, hảo hảo chiếu cố hắn”.

“Vâng...” Tiêu Dục Kỳ còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tư Thiệu sải bước tới chỗ Thu Thiệu Lăng, bế hắn lên, tự ý đi vào doanh khu.

Tiêu Dục Kỳ đứng ngây người một lúc lâu, Tiêu Chấn Hải lắc lắc đầu, cũng bỏ đi. Tiêu Dục Kỳ thật vất vả mới lấy lại tinh thần, vội vàng chạy tới trưởng tử của Thu Thiệu Lăng.

Tiêu Dục Kỳ ló đầu vào cửa trưởng, quân y đã tới, hắn lấy từ hòm thuốc một chút dược phẩm cùng công cụ nhỏ tiền. Thu Thiệu Lăng cởi thượng y nằm trên giường, nằm sấp trên đùi Tư Thiệu, Tư Thiệu ngồi ở bên giường nắm chặt tay hắn.

Tiêu Dục Kỳ hít sâu một hơi, bước vào.

“Tư trưởng quân, Thu đại ca...”

Thu Thiệu Lăng từ từ nhắm hai mắt đáp lại:

“Người tới rồi?”

Tư Thiệu kín đáo nhìn y một cái, ánh mắt lại nhìn thân thể Thu Thiệu Lăng. Tiêu Dục Kỳ đứng không được tự nhiên, không biết phải làm gì.

Lúc này quân y đem tới cái kim đốt đỏ, hắn đi vào bên giường — Tiêu Dục Kỳ không dám nhìn kỹ quá trình nhỏ tiền, y xoay người nhìn xuống đất. Trên giường, truyền đến những tiếng kêu đau đớn rất nhỏ, một lát sau, thanh âm đã ngừng hẳn, Tiêu Dục Kỳ lên quay lại nhìn.

Tiền đã được lấy ra, quân y bắt đầu băng bó cho Thu Thiệu Lăng. Tư Thiệu chăm sóc Thu Thiệu Lăng tóc ướt đầm mồ hôi, tình cảm yêu chiều biểu lộ không bỏ sót. Khuôn mặt Thu Thiệu Lăng kẻ sát đùi hắn như đang làm nũng. Bầu không khí ái muội phiêu đảng giữa họ ngay cả trì độn như Tiêu Dục Kỳ cũng cảm thấy được.

Quân y cầm một ít dược, đưa cho Tiêu Dục Kỳ đang đứng đó đem đi sắc, Tiêu Dục Kỳ mang dược ra.

Y đi vào thiện phòng, mượn trù tử một cái siêu, nhóm lửa rồi sắc dược. Y lúc thì thêm lửa lúc lại thêm nước, mệt đến đổ mồ hôi.

Sắc được hơn nửa giờ cuối cùng cũng xong! Tiêu Dục Kỳ đổ siêu dược đen sì vào trong chén, cẩn thận bưng ra ngoài.

Để tránh được bị đổ, y bước chậm rãi về trưởng phòng của Thu Thiệu Lăng, còn chưa tới trước cửa, chợt nghe thấy cuộc đối thoại bên trong. Y khẽ nín thở để nghe — (nhiều chiện >”<) “lăng!=” không=” được=” não=” loạn!=” cần=” thận=” vết=” thương=” của=” người!=” “không=” cần=” đụng=” vào=” ta!=” không=” phải=” là=” người=” không=” cần=” ta=” sao?=” người=” còn=” quan=” tâm=” tới=” ta=” sống=” hay=” chết?!=” thu=” thiếu=” lăng=” nữa=” thân=” trên=” xích=” lỏa=” cự=” tuyệt=” tư=” thiệu=” tiếp=” cận=” hắn,=” người=” kia=” nắm=” tay=” hắn=” khế=” nói:=” “ai=” mà=” nữ=” không=” cần=” người?=” dừng=” suy=” nghĩ=” lung=” tung!=” thu=” thiếu=” lăng=” ủy=” khuất=” cần=” môi=” dưới=” tựa=” như=” đoá=” hoa.=” “vậy=” người=” vì=” cái=” gì=” không=” liếc=” mắt=” nhìn=” ta=” một=” lần!=” từ=” sau=” khi=” người=” thăm=” người=” thân=” trở=” về=” đã=” không=” nhìn=” thẳng=” ta!=” tư=” thiệu=” đau=” lòng=” ôm=” hắn.=” “lăng...=” thực=” xin=” lỗi...=” ta=” chỉ=” là=” có=” chút=” rồi=” bởi...=” hắn=” vừa=” nói=” vừa=” hôn=” đầu=” đôi=” phương.=” thu=” thiếu=” lăng=” oa=” trong=” lòng=” hắn=” hai=” tay=” gắt=” gao=” vòng=” quanh=” thắt=” lưng=” hắn.=” “không=” cho=” người=” đôi=” với=” ta=” như=” vậy=” nữa...=” hắn=” râu=” rì=” nói.=” “thực=” xin=” lỗi,=” ta=” sẽ=” không”.=” hai=” người=” ôm=” nhau=” một=” hồi=” —=” thu=” thiếu=” lăng=” từ=” trong=” lòng=” tư=” thiệu=” chậm=” rãi=” ngẩng=” đầu=” lên,=” tư=” thiệu=” đang=” ôm=” mặt=” hắn,=” ngón=” cái=” lướt=” qua=” cánh=” môi=” mềm=” mại=” của=” hắn.=” họ=” nhìn=” nhau,=” khoảng=” cách=” giữa=” hai=” khuôn=” mặt=” càng=” lúc=” càng=” gần.=” thu=” thiếu=” lăng=” nhắm=” mắt=” lại,=” môi=” hơi=” mở=” ra,=” tư=” thiệu=” nâng=” gáy=” hắn,=” hôn=” lên=” đôi=” môi.=” “ân...=” miệng=” thu=” thiếu=” lăng=” bật=” ra=” tiếng=” thở=” dốc=” ngọt=” ngào,=” hắn=” lại=” càng=” cổ=” sức=” ôm=” đôi=” phương,=” tư=” thiệu=” vươn=” đầu=” lưỡi=” cùng=” hắn=” dây=” dưa=” chơi=” đùa,=” hai=” người=” càng=” hôn=” càng=” kịch=” liệt.=” bên=” ngoài=” tiêu=” dục=” kỳ=” nhìn=” thấy=” mặt=”

đỏ=" " tới=" " mang=" " tai=" " y=" " bắt=" " lực=" " cầm=" " chén=" " được=" " đi=" " vào=" " không=" " được=" " mà=" " đi=" " ra=" " cũng=" " không=" " xong=" " tư=" " thiệu=" " một=" " đường=" " hôn=" " từ=" " cái=" " cổ=" " xinh=" " đẹp=" " của=" " thu=" " thiếu=" " lằng=" " đi=" " xuống=" " lướt=" " qua=" " mảnh=" " bằng=" " vải=" " màu=" " trắng=" " cuối=" " cùng=" " dùng=" " trên=" " tiểu=" " phúc=" " trắng=" " nỡ=" " của=" " hấn=" " “ân...=" " a...=" " thu=" " thiếu=" " lằng=" " lớn=" " mật=" " ôm=" " đầu=" " hấn=" " cắt=" " tiếng=" " rên=" " rĩ=" " “thiệu=" " nhi...=" " thiệu=" " nhi...=" " thiệu=" " nhi=" " của=" " ta...=" " tư=" " thiệu=" " bắt=" " đầu=" " động=" " thủ=" " cỏi=" " bỏ=" " y=" " vật=" " trên=" " người=" " lộ=" " ra=" " cơ=" " thể=" " rần=" " chắc=" " tiêu=" " dục=" " kỳ=" " kinh=" " hôn=" " bạt=" " vĩa=" " quay=" " mặt=" " đi=" " y=" " biết=" " hiện=" " tại=" " là=" " tuyệt=" " đối=" " không=" " thể=" " đi=" " vào=" " nhưng=" " mà=" " được=" " làm=" " sao=" " bây=" " giờ=" " y=" " nhìn=" " bốn=" " phía=" " một=" " chút=" " thấy=" " đóng=" " củ=" " chất=" " đầy=" " bên=" " cạnh=" " trưởng=" " bông=" " vì=" " thể=" " y=" " nhẹ=" " nhàng=" " đặt=" " chén=" " lên=" " trên=" " đóng=" " củ=" " sau=" " đó=" " rón=" " ra=" " rón=" " rên=" " ly=" " khai=" " (tình=" " nhân=" " của=" " tiểu=" " thu=" " nhảy=" " ra=" " mọi=" " người=" " không=" " có=" " ngoài=" " ý=" " muốn=" ">

## 29. Chương 28

Mấy ngày kế tiếp, Thu Thiệu Lăng đều ở lại trong trường tử dưỡng thương, Tiêu Dục Kỳ thăm hấn vài lần. Hấn tựa hồ cũng cảm thấy được Tiêu Dục Kỳ biết quan hệ của hấn cùng Tư Thiệu, bất quá hai người đều ngầm hiểu mà bảo trì trầm mặc, ai cũng không làm rõ.

Do gián điệp Ba Nam lên vào, khiến cho bầu không khí trong quân doanh lại khẩn trương rất nhiều. Tiêu Dục Kỳ mỗi hôm đều không kể ngày đêm dẫn theo binh lính đến phụ cận tuần tra, dân chúng ở thành trấn biên quan cùng trú quân từ trước đến nay chung sống hòa thuận, bởi vậy mọi người thường xuyên cung cấp tin tức cho tướng lĩnh. Mọi người vất vả cặn cù cuối cùng nhận được hồi báo, sau mười ngày, trên trăm tên gián điệp Ba Nam toàn bộ bị bắt, âm mưu của Ba Nam quốc cũng bị đập tan.

Không lâu sau, kinh sư truyền đến tin vui — Y Đông Nhạc cùng Vận Bắc đạt thành hoà đàm!

Nghe nói sau khi Vận Bắc vương biết được âm mưu của Ba Nam quốc, long nhan đại nộ, quần thần càng thêm quyết tâm kiên định muốn cùng Y Đông Nhạc giải hòa. Một số vấn đề lúc trước lưỡng quốc đàm phán không hợp cũng được giải quyết, Ba Nam quốc phá rồi chẳng những không làm rạn nứt đàm phán của lưỡng quốc, ngược lại tăng nhanh tiến triển hoà đàm.

Vì thế, trong kinh thành cử hành yến hội khánh chúc long trọng. Lôi Thế Hiên hạ lệnh, tướng lĩnh cao cấp đóng giữ biên quan đều có thể hồi kinh tham gia khánh điển.

Tiêu Dục Kỳ đi theo phụ thân cùng các tướng quân hồi kinh sư.

Ngày đầu tiên, y đương nhiên là về nhà mình trước. Khánh điển cử hành vào ba ngày sau, nói cách khác, y cùng Lôi Thế Hiên phải ba ngày nữa mới có thể chính thức gặp mặt.

Đêm đầu tiên, Tiêu Dục Kỳ đầy lòng chờ mong, hy vọng Lôi Thế Hiên sẽ giống như những lần trước chạy tới tìm y. Y trần trọc hơn nửa đêm, thủy chung không thấy bóng dáng Lôi Thế Hiên, lúc này y mới xua tan ý nghĩ này.

Nói cũng phải, Lôi Thế Hiên hiện tại nhậm lý vận ky, nào còn có nhiều thời gian rồi như vậy tới gặp y chứ... Hơn nữa trong hoàng cung tần phi thành đàn, nói không chừng trong mấy ngày nay hấn đã có tình yêu khác. Lần trước đi quân doanh tìm y cũng chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi...

Tiêu Dục Kỳ nằm trên giường miên man suy nghĩ, cả đêm không thể nhập miên.

Hai ngày sau.

Bính bính bính —

Pháo hoa rực rỡ nổ rộ trên bầu trời đêm, toàn bộ kinh sư giăng đèn kết hoa, ánh sáng rực rỡ trên không trung cùng mặt đất chiếu rọi nhau.

Lão bách tính đều diu già dất trẻ, từ cửa nhà mình, chạy ra đường chúc mừng.

Trong hoàng cung cũng náo nhiệt phi phàm, nơi quảng trường rộng lớn đang cử hành yến hội long trọng. Trên sân khấu nguy nga lộng lẫy, hơn mười mỹ nữ thân phi phần sắc khinh sa đang nhẹ nhàng uyển chuyển theo cổ nhạc thanh, các quý tộc bên dưới thì kính rượu hàn huyên với nhau.

Tiêu Dục Kỳ lấy tư cách đại diện binh lính, mặc chiến giáp tiến vào dự yến. Khôi giáp ngân bạch sắc phụ trợ khiến y càng thêm khí vũ hiên ngang, không ít thiếu nữ quý tộc thấy đều khó tránh khỏi tâm động, một vài lão thần trong nhà có khuê nữ cũng tràn ngập tán thưởng quan sát y, trong lòng nghĩ — tiểu tử này có tiền đồ a, là người thật tốt để chọn làm nữ tể (con rể).

Tiêu Chấn Hải cùng nhi tử đi vào, đầu tiên hai người đi đến trước tọa vị của Lôi Thế Hiên.

Lôi Thế Hiên trước mặt quần thần, tự mình xuống dưới nghênh đón họ.

“Tham kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Tiêu Dục Kỳ theo phụ thân quỳ xuống.

“Bình thân.” Lôi Thế Hiên phát tay áo, trên mặt lộ vẻ ung dung tươi cười, “Tiêu tướng quân, vất vả cho người rồi”.

“Đây chính là chức trách của vi thần”. Tiêu Chấn Hải tự hào hồi đáp.

Tầm mắt Lôi Thế Hiên chuyển hướng Tiêu Dục Kỳ, người kia lập tức tim đập gia tốc.

“Dục Kỳ, đã lâu không gặp”. Đôi mắt Lôi Thế Hiên lấp lánh sáng lên, Tiêu Dục Kỳ dường như đã nhìn thấy dục vọng trần trụi được hấn che dấu bên dưới rồi.

“Vâng, bệ hạ...” Tiêu Dục Kỳ đỏ mặt trả lời.

“Thỉnh thượng tọa”. Lôi Thế Hiên khách khí thân thủ mời họ ngồi cùng tịch vị với mình, Tiêu Dục Kỳ vô thức cảm thấy không thích hợp, không dám nhắc chân. Trái lại Tiêu Chấn Hải không câu nệ những tiểu tiết này, ông chấp tay thi lễ nói:

“Tạ chủ long ân”. Sau đó liền kéo nhi tử đứng lên.

Tiêu Dục Kỳ cùng phụ thân ngồi bên trái Lôi Thế Hiên, nhận được ánh mắt hâm mộ từ khắp nơi phóng qua. Khiến y không được tự nhiên chính là, Hoàng thái hậu cùng Thái tử phi ngay vị trí bên cạnh y. Thái hậu từ lâu đã thấy y không vừa mắt, hiện giờ Lôi Thế Hiên đương quyền, hơn nữa Tiêu Dục Kỳ lại lấy thân phận tướng lĩnh tham dự, bà ta đương nhiên không thể bày ra vẻ mặt xấu xí, bất quá ánh nhìn bất thiện trong mắt bà bắn ra là không lừa người được.

Tiêu Dục Kỳ đáng thương cả yến hội đều phải thừa thụ ánh mắt như kim châm của bà, sơn trâm hải vị gì ăn vào cũng vô vị.

Biết rõ bản tính mẫu thân mình Lôi Thế Hiên đương nhiên rất nhanh đã phát hiện tình huống quần bách của Tiêu Dục Kỳ, nhưng hấn chẳng những không vì vậy mà bảo trì khoảng cách với Tiêu Dục Kỳ, còn càng thêm vô cùng thân thiết tiếp cận y, liên tiếp vì y gấp thức ăn rót rượu, tỏ rõ thái độ không đem Thái hậu để vào mắt.

Tiêu Dục Kỳ không ngừng lau mồ hôi chảy ra trên trán, trong lòng mong mỗi yến hội giày vò này mau mau kết thúc.

“Dục Kỳ? Người thế nào luôn lau mồ hôi? Không thoải mái sao?” Lôi Thế Hiên biết rõ vì cái gì còn cố ý hỏi, hấn nhắc tới như vậy, Tiêu Chấn Hải mới phát hiện dị trạng của nhi tử.

“Đúng vậy, Dục Kỳ người làm sao vậy?” Ông quan tâm hỏi.

“Bệ hạ, cha, ta không sao...” Tiêu Dục Kỳ cũng chỉ có thể trả lời câu đó.

“Thật sự không có việc gì sao? Muốn đi xuống nghỉ ngơi một chút hay không?” Lôi Thế Hiên giống như quan tâm nói, không biết hấn đang có chủ ý gì.

“Tạ ơn Hoàng Thượng, ta thật sự...”

“Người đâu, đưa Tiêu đại nhân đi xuống nghỉ ngơi”. Tiêu Dục Kỳ nói còn chưa nói xong, Lôi Thế Hiên ra lệnh một tiếng, hai tiểu thái giám đã vây tới trước và bên cạnh.

“Tiêu đại nhân, thỉnh đến bên này”. Thái giám vô cùng cung kính khom lưng, Tiêu Dục Kỳ bị bức tới không biết làm sao, đành phải đứng dậy cáo lui.

Tiêu Dục Kỳ đi theo hai gã thái giám, rời xa quảng trường ồn ào, đi lên hành lang dài u tĩnh của hoàng cung. Làn da cảm thụ được cơn gió mát mẻ, mũi ngửi được hương hoa nhàn nhạt, y dần dần cảm thấy mình rời đi là đúng.

Tiêu Dục Kỳ vốn tưởng rằng hai thái giám là muốn dẫn y tới sương phòng, nhưng họ lại dẫn y đi vào một tiểu đình viện thanh u. Trong đình viện nở đầy mẫu đơn tiên diễm, giữa cảnh hoa lá có một bàn đá hình tròn, Tiêu Dục Kỳ vừa nhìn đã thấy trên bàn bày rượu và thức ăn tinh mỹ.

“Đây là...?” Y nghi hoặc chuyển hướng các thái giám.

“Hoàng Thượng thỉnh tiêu đại nhân ở đây nghỉ ngơi”. Một trong hai thái giám nhu thanh âm khí trả lời.

“Như vậy sao...” Nếu là mệnh lệnh của Lôi Thế Hiên, Tiêu Dục Kỳ đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

“Xin hỏi tiêu đại nhân còn có gì phân phó?” Tiểu thái giám làm hết phận sự hỏi.

“Không có gì, đa tạ hai vị”.

“Vâng, nô tài cáo lui”. Hai thái giám lui ra.

Tiêu Dục Kỳ ngồi vào ghế đá, thưởng thức chén rượu bạch ngọc tinh mỹ trên bàn. Dưa, chén (rượu), bát trên bàn đều là một đôi, y biết Lôi Thế Hiên sẽ tới, cho nên y không dám đụng tới rượu và thức ăn này trước.

Chờ mãi, một mối lặng lẽ tiến đến. Y ngáp vài cái, bắt buộc chính mình lên tinh thần.

Không được... Vẫn là thực buồn ngủ a...

Tiêu Dục Kỳ cảm thấy mi mắt càng ngày càng nặng, tầm mắt cũng càng ngày càng mơ hồ...

(mọi người đợi lâu, vốn định viết thêm một chút mới T, bất quá bị thúc giục thật sự gấp a báo trước một chút: chương sau sẽ có H nga ha hã)

## 30. Chương 29

“Dục Kỳ... Dục Kỳ”.

Ai đang gọi ta?

Cố gắng muốn mở mi mắt ra, nhưng khí lực giống như bị rút cạn, một chút cũng không dùng được.

“Dục Kỳ, mau đứng lên”. Giọng nói trầm thấp đến bên tai, hơi thở ấm áp của đối phương thổi vào vành tai, dẫn tới toàn thân y một trận tê dại.

Trong lúc mơ mơ màng màng, y cảm thấy trên cổ áo có một hồi nhúc nhích quái lạ, giống như có người đang cời khô giáp y. Y nâng cánh tay vô lực lung tung đẩy ra, đối phương áp chế tay y, sau đó y nghe thấy một tiếng leng keng, tựa hồ là thanh âm áo giáp rớt xuống đất.

“Ân...” Tiêu Dục Kỳ cố sức mở mắt, sự vật trước mắt dính thành một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

Cổ bỗng nhiên cảm thấy mát lạnh, cổ áo y bị hở ra một mảng lớn, gió đêm rét lạnh chui vào trong thân thể y, y mạnh mẽ khôi phục thanh tỉnh.

Vừa mở mắt nhìn thấy chính là khuôn mặt tuần tú phóng đại —

“Bệ hạ...” Tiêu Dục Kỳ lấp ba lấp bắp kêu lên, y lập tức phát hiện cả người mình đều nằm trong lòng Lôi Thế Hiên, hai người đang dựa vào ghế nằm không biết đưa ra khi nào, nhìn xem cảnh vật bốn phía, hiển nhiên họ còn ở trong hoa viên.

Bất quá Tiêu Dục Kỳ ý thức được nhanh nhất chính là — y cư nhiên ngủ trước khi Hoàng Thượng đến!

“Bệ hạ, thực xin lỗi, ta... A!” Tiêu Dục Kỳ đang chuẩn bị giải thích, Lôi Thế Hiên bỗng nhiên cúi đầu cắn cổ y.

Lực độ Lôi Thế Hiên cắn xuống không phải quá lớn, bất quá hần vừa dùng răng gặm vừa dán chặt môi mút, Tiêu Dục Kỳ chỉ cảm thấy vừa đau vừa ngứa, khó chịu cực kỳ.

Sau vài cái mút, Lôi Thế Hiên nhả ra, hần vừa lòng nhìn trên làn da màu mật ong của Tiêu Dục Kỳ có thêm một vết phẩn hồng — đó là dấu vết hần lưu lại.

“Hô...” Tiêu Dục Kỳ vừa thở vừa xoa chỗ đau trên cổ, Lôi Thế Hiên lại áp cả người lên, nhắm ngay đôi môi hơi hé mở của y hôn cái chóc.

Hai người nhìn nhau, đều không nói lời nào, Tiêu Dục Kỳ ngượng ngùng, Lôi Thế Hiên lại cân nhắc. Gió đêm thổi tung sợi tóc họ tán loạn, Lôi Thế Hiên chọc ghẹo vuốt vuốt chớp mũi Tiêu Dục Kỳ, người kia sợ nhột quay mặt tránh.

Lôi Thế Hiên nâng cằm y đưa mặt y quay lại, tiếp theo lại là một nụ hôn nồng nhiệt. Tiêu Dục Kỳ then thùng nín thở vai hần, Lôi Thế Hiên ôm hai má y say sưa hôn mút.

Ngay lúc Tiêu Dục Kỳ say mê không thôi, Lôi Thế Hiên bỗng nhiên rời đi.

“Dục Kỳ...” Hần mê hoặc mở miệng.

“Ân?” Tiêu Dục Kỳ co lại một chút.

“Chuyện lần trước... Người làm một lần nữa...” Lôi Thế Hiên liếm môi nói.

“Chuyện lần trước?” Tiêu Dục Kỳ không hiểu ý.

Lôi Thế Hiên nheo đôi mắt tràn ngập chờ mong lại:

“Chính là chuyện lần trước người đã làm trên đỉnh núi...”

Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ oanh một tiếng đỏ như thiêu chương ngư (bạch tuộc hấp) — lần đó Lôi Thế Hiên tới quân doanh thăm y, lúc sắp đi mình không biết phát điên gì cư nhiên khóc không cho hần ly khai, còn không biết xấu hổ chủ động đòi hôn. Làm chuyện mất mặt như vậy, y thật sự là hận không thể lấy gậy đập vào đầu mình một phát cho mau quên đi, không thể tưởng được Lôi Thế Hiên còn muốn y làm một lần nữa...

Lôi Thế Hiên nhìn sắc mặt y hết đỏ lại xanh, cũng đại khái đoán được y suy nghĩ cái gì. Bàn tay to của hần thân mật vuốt ve khuôn mặt y, ôn nhu nói:

“Cần sợ hãi như vậy sao? Chẳng qua muốn người chủ động vươn đầu lưỡi mà thôi”.

Tiêu Dục Kỳ càng nghe càng then thùng, y không ngừng rụt cổ vào trong, thiếu chút nữa rụt thành con rùa luôn. Lôi Thế Hiên không cho y trốn tránh lời đầu y ra, bắt buộc y hé miệng, Ngay sau đó không khỏi phân trần hôn lên.

“Ô... Ân...” Tiêu Dục Kỳ hơi giãy dụa, dưỡng khí trong cơ thể y đều bị cướp sạch, đối phương còn với đầu lưỡi vào trong khoang miệng y khuấy đảo, khiến cho y thượng khí không tiếp hạ khí.

Lôi Thế Hiên áp chế Tiêu Dục Kỳ, bắt đầu kéo xé y phục trên người đối phương, ngay tại một khắc thiên lôi câu địa hỏa này — (sấm rạch trời xé đất)

“Thái... Thái hậu nương nương đến —” Bên ngoài đình viện truyền đến thanh âm hoảng loạn của thái giám.

Tiêu Dục Kỳ giống như bị điện giật mạnh mở mắt ra, Lôi Thế Hiên tuy rằng dừng động tác, bất quá biểu tình tỏ vẻ không chút hoang mang, hần nhìn ra ngoài một chút, chậm chạp ung dung đứng dậy.

Tiêu Dục Kỳ vội vàng đứng dậy theo, đồng thời nhanh chóng kéo vạt áo mình lên.

Thái hậu khí thế hùng hổ xông tới, bà liếc mắt đã nhìn thấy Tiêu Dục Kỳ trốn ở phía sau Lôi Thế Hiên.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu”. Lôi Thế Hiên mỉm cười cúi người một chút.

“Thần tham kiến Thái hậu nương nương”. Tiêu Dục Kỳ cũng khom người hành lễ.

Thái hậu không hé môi, bà liếc ngang nhìn Tiêu Dục Kỳ giống như nhìn chăm chăm một con mãnh thú xấu xí, khi bà nhìn thấy hồng ngân trên cổ đối phương, ánh mắt lập tức biểu lộ cuồng nộ, bộ dáng hung ác độc địa muốn đem y thiên đao vạn quả. Tiêu Dục Kỳ vô thức nắm chặt áo, cũng khiếp đảm dời mắt không dám cùng bà ta đối nhãn.

Thân hình cao lớn của Lôi Thế Hiên hướng bên cạnh ngăn lại, cách trở tầm mắt bất hữu thiện của mẫu thân.

“Các người lui ra”. Thái hậu ra lệnh cho đám cung nữ theo sau nàng, các cung nữ khom lưng rời đi.

Thái hậu chuyển hướng Lôi Thế Hiên.

“Hoàng Thượng, ai gia có việc trò chuyện với người, xin cho người vô sĩ này lui ra”.

Tiêu Dục Kỳ bị lời nói sắc nhọn của bà ta đâm vào toàn thân chấn động, Lôi Thế Hiên nhú mày, lạnh lùng nói:

“Mẫu hậu, thỉnh chú ý ngôn từ của người”.

“Ngôn từ của ai gia có gì không thích hợp?” Thái hậu cao giọng hỏi.

“Dục Kỳ là thị vệ của trẫm, cũng là ‘người’ của trẫm, thỉnh người tôn trọng”.

“Cái gì ‘thị vệ’, y khi nào thì lại biến thành thị vệ của người?” Thái hậu chất vấn, bà thề lần sau nhất định phải đem Tiêu Dục Kỳ đuổi tới tận chân trời, khiến y cả đời cũng không về được!

“Chính là hiện tại”. Lôi Thế Hiên nhẹ nhàng cười, gọi: “Người đâu”.

Thái giám canh giữ bên ngoài vội vàng khom lưng chạy vào:

“Có nô tài”.

“Truyền ý chỉ trẫm, phong Tiêu Dục Kỳ làm ngự tiền đối đao thị vệ của trẫm, quan bá tam phẩm, suốt đời thị hầu bên cạnh trẫm”.

“Nô tài tuân mệnh”. Thái giám nhanh chân rời đi.

“Hoàng Thượng! Người...” Thái hậu tức giận đến sắc mặt xám ngắt, “Suốt đời thị hầu? Hoàng Thượng người suy nghĩ cái gì? Người muốn người này cả đời đều ở bên cạnh người sao?”

“Đúng vậy”. Lôi Thế Hiên kiên định nói: “Trẫm đã hạ chỉ, mẫu hậu người phản đối cũng vô dụng”.

“Hoàng Thượng! Thỉnh người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Thái hậu lạnh lùng nói: “Rồi có một ngày người sẽ phiền chán y! Người nhất định sẽ hối hận!”

“Trẫm sẽ không!” Lôi Thế Hiên cầm lấy tay Tiêu Dục Kỳ, người sau cúi đầu, cùng hắn mười ngón giao triền.

“Trẫm cả đời cũng không phiền chán y”.

“Hoàng Thượng...” Thái hậu tức giận lại đau lòng, bà ôm ngực nói không nên lời.

Lôi Thế Hiên thấy bà như vậy, ánh mắt chậm rãi nhu hoà xuống.

“Mẫu hậu, nhi thần biết dụng tâm của người. Bất quá chỉ có chuyện này, trẫm tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, ngày tuyên bố cả đời có được y này, người có biết ta chờ bao lâu rồi không?”

Tiêu Dục Kỳ luôn trầm mặc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Lôi Thế Hiên.

Thái hậu bị ánh mắt kiên quyết của hắn chấn động lùi lại vài bước, cơ hồ muốn ngất xỉu, bà cố giữ tinh thần nói:

“Hoàng Thượng... Chẳng lẽ người ngay từ đầu đã tính toán như vậy? Người thú phi, đẳng vị đều chỉ là vì y sao?”

Lôi Thế Hiên gật đầu.

“Hoàng Thượng! Người sao lại hồ đồ như thế? Người muốn vì y làm bại hoại cả giang sơn sao? Người muốn rơi vào thiên cổ xú danh ‘tham đồ nam sắc’ sao?” Thái hậu từ lời lẽ nghiêm khắc phê phán chuyển thành hướng dẫn từng bước, “Thiên hạ là của người, người muốn mỹ sắc nào cũng có, người cần gì phải chỉ quyền luyện một mình y?”

“Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm”. ()

Đây là câu trả lời duy nhất của Lôi Thế Hiên.

Thái hậu bị triệt để khiếp sợ, bà mở miệng thật lâu không thể phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, thời gian dường như ngưng trệ. Cành lá xanh tươi lay động trong gió đêm, phát ra âm thanh xào xạc.

Tiêu Dục Kỳ gần sát Lôi Thế Hiên, lặng lẽ đưa trán tựa vào sau gáy hắn, Lôi Thế Hiên kéo y xoay người đi hướng tẩm cung.

“Người đâu, đưa thái hậu hồi cung”. Lôi Thế Hiên vừa đi vừa hạ lệnh, lập tức có hai cung nữ hầu mệnh đã lâu đi vào.

“Thái hậu nương nương thỉnh”. Cung nữ một trái một phải dìu bà, thái hậu tâm thần hoảng hốt theo các nàng đi ra ngoài.

Lôi Thế Hiên cùng Tiêu Dục Kỳ trở lại trong phòng, hắn đóng cửa lại, ôm Tiêu Dục Kỳ ngã lên giường.

“Thật là... Vốn định cùng người vừa ngắm hoa vừa uống rượu, đều bị mẫu hậu phá hủy...” Lôi Thế Hiên chôn mặt trong mái tóc Tiêu Dục Kỳ oán giận.

Tiêu Dục Kỳ không nói một tiếng, chỉ là gắt gao ôm hắn. Lôi Thế Hiên vuốt ve khuôn mặt y, nhẹ giọng hỏi:

“Làm sao vậy? Từ vừa nãy bắt đầu không nói chuyện”.

Tiêu Dục Kỳ lắc đầu, tiến sát vào lòng hắn, Lôi Thế Hiên xấu xa hỏi.

“Nghe xong lời vừa rồi của ta, thực cảm động phải không?”

Người trong lòng rõ ràng run lên, thật sự là không che giấu a — Lôi Thế Hiên cười nhẹ, nâng cằm y lên. Tiêu Dục Kỳ dưới đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chú của hắn, ngượng ngùng nhắm mắt lại. Lôi Thế Hiên không khách khí hôn lên, hai người ôm nhau quay cuồng trên đệm.

Lôi Thế Hiên đột nhiên ngừng đầu hỏi:

“Dục Kỳ, người có đói bụng không?”

“Không đói bụng”. Tiêu Dục Kỳ mặc danh kỳ diệu trả lời.

“Còn có khí lực không?” Lôi Thế Hiên tiếp tục đặt câu hỏi.

Tiêu Dục Kỳ nắm tay một chút.

“Còn có đi...”

“Tốt lắm”. Lôi Thế Hiên không chút do dự bắt đầu lột quần y.

“Bệ hạ! Kia... Cái kia...” Tuy rằng Tiêu Dục Kỳ sớm có tâm lý chuẩn bị, bất quá hạ thể bỗng nhiên lộ ra ngoài vẫn là khiến y kích động không thôi.

Lôi Thế Hiên kéo phân thân trắng mịn màng của y, làm đối phương kinh ngạc.

“Nhận mệnh đi...” Hắn vươn đầu lưỡi từ gốc bắt đầu liếm, mê hoặc nói: “Ta nói rồi sau khi người trở về phải đem phần của ba tháng trả hết một lần, đêm nay người cũng đừng hòng ngủ...”

“Cái gì...” Tiêu Dục Kỳ không kịp hoảng sợ, đã bị dục vọng lửa nóng ở chỗ sâu trong thân thể nhảy lên cháy sạch thần chí không rõ, Lôi Thế Hiên nâng cái mông nhỏ rắn chắc của y lên, há miệng đem tiểu gia hỏa phía trước nuốt vào...

“A! A! A...”

Trên giường hai thân thể giao triền đong đưa kịch liệt, hai chân Tiêu Dục Kỳ bị cao cao đặt trên vai đối phương, toàn bộ thất lưng y đều bị nâng lên, đầu dựng thẳng sa vào thật sâu trong chăn bông. Lôi Thế Hiên gần như là đứng thẳng xông vào, mồ hôi trên người theo động tác hấn rơi trên chăn.

Thất lưng Tiêu Dục Kỳ càng dựng càng thẳng, hai chân thậm chí bị vòng ra sau đặt ở hai bên hông, toàn bộ thân thể giống như cong thành núi nhỏ. Lôi Thế Hiên tư thế này càng thêm điên cuồng trừu sấp.

Phốc tư phốc tư phốc tư ——

Tiểu động theo ngoại vật buông lỏng rồi lại siết chặt, dịch thể bạch sắc bị hung khí thật lớn chen đến tràn ra bên ngoài, thậm chí dọc theo đường cong thân thể chảy xuôi xuống phía sau lưng.

“Nha — a! A...” Tiêu Dục Kỳ một bên kêu to một bên hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn chăm chú vào hạ thân mình, nam căn đứng thẳng của y cùng túi tiểu cầu phía dưới không ngừng lay động, cái đỉnh đỏ bừng không ngừng tiết ra chất lỏng trong suốt. Lại nhìn nhìn lên, một cây nhục bồng tím đen thật lớn mạnh mẽ hữu lực ở động khẩu tiến tiến xuất xuất, biểu bì che kín thanh căn mỗi lần đi vào một chút liền co thành nếp nhăn tụ ở căn bộ. Ở bộ vị y nhìn không tới, hai khỏa nhục đản đang theo tiết tấu đập vào mông y.

Trong bụng nóng quá... Không, phải nói toàn thân đều nóng quá, y sắp tan chảy rồi...

Tiêu Dục Kỳ nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt sàng đan (ra giường), trên mặt biểu tình vừa thống khổ vừa thoải mái.

Lôi Thế Hiên đỡ bấp dùi che kín vết tích ái dục của y tiếp tục ra vào, động tác đong đưa dần dần nhanh hơn.

“A... Không được...” Tiêu Dục Kỳ thở hổn hển, y không tự chủ vươn tay nắm nhục hành của mình, tiếp đó tiểu động bên dưới một trận co rút mãnh liệt, Lôi Thế Hiên điên cuồng hét lên, trong nháy mắt cao trào hai người đều muốn ngất xỉu luôn.

“Hô...”

Phát tiết xong, hai người kiệt sức ngã xuống.

Dục vọng của Lôi Thế Hiên còn cấm trong cơ thể Tiêu Dục Kỳ, đối phương hai chân đan chéo kẹp chặt thất lưng hấn, hai người dính chặt đến kín không kè hở.

Sau khi khí tức bình ổn một chút, Tiêu Dục Kỳ nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ — sắc trời bắt đầu sáng lên, nói cách khác, họ đã giao hoan suốt một đêm.

“Hoàng Thượng... Ân...” Y muốn khuyên Lôi Thế Hiên nghỉ ngơi, đối phương lại sớm hơn một bước che cái miệng của y lại, kế tiếp lại là một nụ hôn nồng nàn.

“Hô... Hô...” Tiêu Dục Kỳ lại hít thở dồn dập.

Lôi Thế Hiên rút ngạnh vật ra, lấy khăn lụa bên cạnh lau qua loa một chút, sau đó lật thân thể Tiêu Dục Kỳ lại, ‘đề bồng’ nhằm ngay nhập khẩu.

“Hoàng Thượng! Đừng làm nữa...” Tiêu Dục Kỳ nằm sấp trên chăn khổ sở cầu xin, “Ngài sáng nay còn phải thượng triều ...”

“Sáng nay nghỉ ngơi... Nga...” Lôi Thế Hiên sáng khoái thở ra, ngạnh bồng thuận lợi đâm sâu vào trong thân thể lửa nóng mềm mại.

“Này... Điều này sao có thể... A!”

Bộ vị mẫn cảm nhất trong thân thể bị nhục bồng hung hăng chọc một phát, Tiêu Dục Kỳ co rút chặt động khẩu đồng thời kêu lên sợ hãi.

“Đúng... Chính là như thế này, hút chặt một chút... Nga, thật thoải mái...” Lôi Thế Hiên nâng thất lưng y, tiếp tục đong đưa mông.

Đâm hướng điểm kia của đối phương.

“Không... A, a, a...”

Tiêu Dục Kỳ miệng hô không, nhưng Lôi Thế Hiên mỗi lần đâm một phát y liền co rút càng chặt, khi nhục bông sắp rời khỏi tiểu động y còn ra sức cắn không cho nó rời đi.

Cứ như vậy, họ rất nhanh lại đạt tới cao trào tuyệt sắc kia...

Không biết làm mấy lần, họ rút cuộc ngừng lại.

Lôi Thế Hiên mệt đến mức nằm xuống liền ngủ, Tiêu Dục Kỳ chống đỡ toàn thân đau nhức, lại thật lâu cũng vô pháp nhập miên. Y xoay người mấy lần cũng không tìm thấy một tư thế ngủ thích hợp. Cũng khó trách, y hiện tại toàn thân đều đau, như thế nào ngủ cũng không thư thái.

“Dục Kỳ...”

Bên cạnh truyền đến tiếng Lôi Thế Hiên nói mở, y quay đầu, dưới ánh sáng hôn ám nhìn thấy khoe miệng đối phương mỉm cười hạnh phúc.

Tiêu Dục Kỳ đỏ mặt quay đi, y nhìn đôi môi như đóa hoa của Lôi Thế Hiên, trong lòng dâng lên khát vọng đoạt lấy nó, y chần chờ nuốt một ngụm nước miếng, nhưng không dám hành động.

Cả đời... Người này bồi bạn y cả đời. Hắn là thiên tử, hắn thống lĩnh toàn bộ quốc gia, nhưng hắn chính là nguyện ý buộc vào một mình y...

Vành mắt Tiêu Dục Kỳ không hiểu sao dần dần ướt.

Cho dù chỉ là tạm thời, cho dù về sau hắn chán ghét mình, y cũng cảm thấy rất thỏa mãn rồi...

“Dục Kỳ... Dục Kỳ...”

Lôi Thế Hiên tiếp tục kêu lên trong mộng, Tiêu Dục Kỳ nhìn đôi môi anh đào kêu ra tên của mình, y không hề do dự nhào tới, chủ động dâng lên đôi môi chính mình.

Lôi Thế Hiên tựa hồ cũng mơ cùng một giấc mộng, hắn siết chặt cánh tay cùng đối phương ôm hôn.

Ngoài cửa sổ một tiếng chim kêu sớm, Y Đông Nhạc quốc lại nghênh đón một buổi sớm tinh sương.

Trên chiếc giường hoa mỹ, một đôi luyện nhân ôm nhau vừa tiến vào mộng đẹp. Từ khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười ngọt ngào của họ xem ra, trong mộng họ cũng giống như bên ngoài tràn ngập ánh dương quang.

Chú thích:

( ) Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu ẩm: Dù nước sông nhược (là loại sông nông mà nước chảy xiết) nhiều bao nhiêu, cũng chỉ cần một gáo để uống. Ý là trên đời này dù có bao nhiêu người cũng chỉ yêu một người duy nhất. Có thể tham khảo thêm ở Đài Lạc.

— Chính văn hoàn —

### 31. Chương 30: Phiên Ngoại : 1: Người Kế Vị (phần 1)

Gió tháng ba êm dịu thổi qua, ngự hoa viên rực rỡ sắc màu, ong bướm bay lượn quên đường về giữa những khóm hoa.

Tiêu Dục Kỳ một thân quan phục thị vệ hiếm thấy khi rảnh rỗi, dạo bước nơi đình viện tràn đầy hương thơm. Đi tới một hành lang uốn khúc, phía trước truyền đến tiếng nói chuyện làm y chú ý.

“Hoàng Thượng, ngài không thể suy xét thêm một chút sao?” Trước hết nghe đến chính là thanh âm van nài của hoàng thái hậu.

“Mẫu hậu, ý trẫm đã quyết”. Nghe thanh âm quen thuộc vang lên, Tiêu Dục Kỳ khản trương cực kỳ, y tiến lên vài bước, trốn phía sau cây cột đỏ, nín thở lắng nghe.

Lôi Thế Hiên và Hoàng thái hậu đang đứng nói chuyện bên hành lang uốn khúc, Hoàng thái hậu trước nay cường hãn lại hai mắt đầm lệ lưng thẳng. Tiêu Dục Kỳ càng thêm tập trung với nội dung đàm thoại của họ.

“Hoàng Thượng, chính là kẻ người vì Lôi gia chúng ta lưu lại một chút huyết mạch mà thôi...” Hoàng thái hậu xót ruột nói.

Tiêu Dục Kỳ vừa nghe đến ‘huyết mạch’ liền toàn thân chấn động.

“Ta không muốn chạm vào ai khác ngoài Dục Kỳ”. Lôi Thế Hiên kiên quyết cự tuyệt.

“Vậy chẳng lẽ ngài nhẫn tâm để cho giang sơn của tổ tiên rơi vào tay người khác?”

“‘Hắn’ không phải người khác a”. Lôi Thế Hiên cười khẽ.

“Nhưng...” Hoàng thái hậu không bỏ cuộc khuyên nhủ: “Hoàng hậu rốt cuộc là có điểm nào không tốt? Người lại không nguyện ý cùng nàng sinh một hài tử như vậy?”

“Ta không yêu nàng”. Lôi Thế Hiên bỏ lại một câu, xoay người đi ngay.

Tiêu Dục Kỳ thấy hắn hướng về phía mình, vội vàng chạy không kịp, y theo bản năng chạy một mạch về tấm cung của Hoàng đế.

Huyết mạch...hài tử...

Tiêu Dục Kỳ hoảng hốt dẫn đo những từ này, một hoàng đế không thể không có hậu đại, Lôi Thế Hiên cũng không ngoại lệ, áp lực đến từ hoàng thái hậu, rồi cả triều bách quan sợ là đã sớm tồn tại, tình cảnh của hắn hiện tại nhất định rất khó khăn...

Y càng nghĩ lòng càng buồn đau, Tiêu Dục Kỳ mơ hồ băng qua con đường đá cuội nhỏ.

“Tiêu đại nhân?” Một thanh âm trong trẻo từ bên cạnh truyền đến — là hoàng hậu Thương Vũ Trữ, nàng đang cùng hảo hữu Cổ Mẫn đánh cờ ở tiểu đình bên hồ.

Chính Tiêu Dục Kỳ còn chưa phản ứng lại, hai chân đã không chịu khống chế mà đi qua.

“Ngài làm sao vậy? Sắc mặt có vẻ không được tốt”. Thương Vũ Trữ cẩn thận hỏi.

“Không có gì...” Tiêu Dục Kỳ cười khổ, đàn hương () đốt trong tiểu hương lô ở lương đình có thể khiến cho người ta toàn thân thả lỏng. Y ngồi lên ghế đá, phía sau là một hồ nước xanh biếc.

Tiêu Dục Kỳ thất thần nhìn chăm chú Thương Vũ Trữ, nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của Lôi Thế Hiên, nàng có thể vì Lôi Thế Hiên nói dối tông đường, nàng mới là người quang minh chính đại cùng Lôi Thế Hiên bên nhau. Uống công mình một thân võ nghệ, ở trước mặt nàng lại có vẻ thấp kém như vậy...

Yêu thì thế nào? Không yêu lại như thế nào?

Lôi Thế Hiên đem tất cả tình cảm dồn hết vào mình, kết cục, mình còn không phải biến thành chướng ngại vật của hắn sao, làm hại hai người nhận hết thể nhân thọ mạ. Thương Vũ Trữ không có được tình yêu của Lôi Thế Hiên, nhưng nàng có một sự thật rất hiển nhiên, nàng có được khả năng mà y cả đời cũng cầu không được — khả năng sinh dục hài tử.

Từ điều này, Tiêu Dục Kỳ bỗng nhiên đối Thương Vũ Trữ vạn phần ghen tị.

Nếu mình có thể vì ái nhân sinh tử, thật tốt biết bao nhiêu? Đối mặt với ý nghĩ hoang đường trong đầu, Tiêu Dục Kỳ cũng không khỏi cười nhạo chính mình.

Nhưng mà...Y thật sự hy vọng bản thân có thể sinh dục hài tử a... Có thể cùng người yêu đầu nhất dưỡng dục một tiểu sinh mệnh, đó là chuyện tốt đẹp biết bao...

Tiêu Dục Kỳ hoảng loạn nghĩ, mi mắt y từ từ hạ xuống, thân mình không tự chủ được ngã về phía sau.

“Tiêu đại nhân!” Thương Vũ Trữ kinh hô đánh thức y, Tiêu Dục Kỳ đột nhiên mở mắt ra, lại nhìn thấy thân thể mình ngã về phía sau, an vị ở phía trước Thương Vũ Trữ chạy tới kéo y.

“Nha!” Thương Vũ Trữ kêu sợ hãi, bùm một tiếng, hai người ngã xuống nước —

Ừng ục ừng ục...

Trước khi Tiêu Dục Kỳ mất đi ý thức, dường như nhìn thấy trước mắt hiện lên vô số tia sáng.

“Khụ khụ...”

Miệng sặc nước, Tiêu Dục Kỳ khó khăn mở mắt ra, đầu tiên chiếu vào tầm mắt lại là khuôn mặt lo lắng của Cổ Mẫn.

“Di...?” Y nghiêng nghiêng đầu, lập tức thấy Lôi Thế Hiên đang đưa lưng về phía y, nhưng, người đối phương ôm trong lòng là...

“Người không sao chứ?” Cổ Mẫn nâng y dậy.

“Không...” Tiêu Dục Kỳ vừa mở miệng liền phát hiện không thích hợp, “Khụ... Ta... Ta...”

Y xoa yết hầu, phát hiện thanh âm của mình trở nên sắc hơn, y vừa thấy y phục trên người mình, lập tức toàn thân đóng băng.

“Vũ Trữ?” Cổ Mẫn gọi.

“Vũ Trữ?” Tiêu Dục Kỳ nghẹn họng nhìn trân trối chỉ vào chính mình, y chạy vội tới trước mặt Lôi Thế Hiên — người hắt ôm lại là chính mình?

“Người làm sao vậy?” Lôi Thế Hiên khó hiểu hỏi.

Cả khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ là biểu tình gặp quỷ, mà ‘Tiêu Dục Kỳ’ trong lòng Lôi Thế Hiên cũng đang từ từ chuyển tỉnh, hai người vừa đối nhãn, sưng sốt nửa khắc, đồng thời thét chói tai:

“Trời ạ —!!”

Lôi Thế Hiên cùng Cổ Mẫn thần tình kinh ngạc.

“Các người làm sao vậy?”

Gió nhẹ lướt qua, mặt hồ sóng gợn lăn tăn. Nửa canh giờ sau — Lôi Thế Hiên như trước không thể tin mở to mắt nhìn hai người trước mặt.

“Người nói...Thân thể các người trao đổi?!”

Tiêu Dục Kỳ cùng Thương Vũ Trữ liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi mới ra sức gật đầu.

“Làm sao lại có loại chuyện hoang đường này?!” Lôi Thế Hiên gào lên, hắt vọt tới trước mặt ‘Tiêu Dục Kỳ’ nắm lấy tay y: “Dục Kỳ!”

“Ta không phải a...” Đối phương vội vàng vùng ra khỏi hắt.

Lôi Thế Hiên chuyển hướng ‘Thương Vũ Trữ’ biểu tình lúng túng bên cạnh.

“Người mới là Dục Kỳ?” Hắt vẫn là không thể tin sự thật này, chính chủ nhai bối rối gật đầu.

“Trời ạ...” Lôi Thế Hiên bưng mặt.

Ở đây duy nhất coi như bình tĩnh chỉ có Cổ Mẫn, nàng phân tích chân tướng sự tình:

“Các người cùng rớt xuống nước, sau đó thân thể liền đổi cho nhau?”

“Hình như là vậy...” Tiêu Dục Kỳ nhớ trước lúc hôn mê nhìn thấy ánh sáng kỳ dị.

“Vậy phải làm sao đổi lại? Lại rớt xuống nước lần nữa sao?” Lôi Thế Hiên nói.

Tiêu Dục Kỳ trong lòng cả kinh, ý nghĩ hiện lên trong đầu lại là — y không muốn đổi lại!

Đúng vậy! Không có được cơ hội! Hiện tại y có được thân thể Thương Vũ Trữ, nói cách khác, y có thể dùng thân thể này vì Lôi Thế Hiên sinh nhi dục nữ!

Tuy rằng không được Thương Vũ Trữ đáp ứng, nhưng y làm sao cũng vô pháp buông tha cơ hội ngàn năm một thuở này! Ích kỷ cũng được, bá đạo cũng tốt, y nhận hết!

Tiêu Dục Kỳ đột nhiên đứng lên, kéo Lôi Thế Hiên đi ngay.

“Các người đi đâu vậy?” Cổ Mẫn cùng Thương Vũ Trữ không kịp đuổi theo, Tiêu Dục Kỳ co giò chạy như điên, tựa cuồng phong đưa Lôi Thế Hiên vào tầm thất. (tính làm j á ? ồ.ó)

Y vừa vào cửa liền khóa lại, Lôi Thế Hiên mở to mắt nhìn hành động quái dị của y.

“Dục Kỳ? Người muốn làm cái gì?”

Chú thích:

() Đàn hương: Cây đàn, có bạch đàn và hoàng đàn, mùi gỗ thơm nức nên gọi là đàn hương hay trầm bạch, dùng đốt cho thơm. Còn có một loại là tử đàn là gỗ dãn mà dẻo dùng để đóng đồ, rất quý.

## 32. Chương 31: Phiên Ngoại : 2: Người Kế Vị (phần 2)

Tiêu Dục Kỳ hít sâu mấy hơi, đổi mặt Lôi Thế Hiên cúi xiêm y ra.

“Người...”

Lôi Thế Hiên phản ứng cực nhanh quay mặt đi, không nhìn tới thân thể nữ tử trắng như tuyết kia.

“Thế Hiên...Ôm ta...” Tiêu Dục Kỳ run giọng cầu xin.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Lôi Thế Hiên rống giận xoay người sang chỗ khác, Tiêu Dục Kỳ từ phía sau ôm lấy hắn.

“Cầu người ôm ta...”

“Người có biết mình đang nói cái gì không?” Lôi Thế Hiên giữ tay y lại, người sau chưa từ bỏ ý định lại lần nữa ôm tới.

“Ta biết! Ta muốn vì người sinh hài tử!” Tiêu Dục Kỳ kêu to.

“Cái gì?” Lôi Thế Hiên cuối cùng nhin không được nhìn thẳng vào y.

“Ta muốn cùng người sinh hài tử! Ta muốn dùng thân thể này vì người sinh hài tử!” Tiêu Dục Kỳ siết chặt lấy hắn.

“Người muốn ta ôm người khác?!” Lôi Thế Hiên không khỏi kéo cao âm cuối.

“Đối với người là Dục Kỳ a...”

“Thân thể này không phải của người!”

“Có liên quan gì chứ? Ta vẫn là ta a!”

Tiêu Dục Kỳ dứt lời, chủ động dang đôi môi đỏ mọng.

Lôi Thế Hiên cắn răng đẩy y ra.

“Tránh ra!”

“Thế hiên...” Tiêu Dục Kỳ kinh ngạc nhìn hắn. (tội Kỳ ca wá “.”)

“Người không phải Dục Kỳ!” Lôi Thế Hiên rống lên.

Tiêu Dục Kỳ ủy khuất cắn môi dưới, Lôi Thế Hiên nói:

“Cho dù linh hồn là người...Nhưng muốn ta ôm thân thể thuộc về người khác này, làm không được!” (Hiên ca thật vĩ đại .)

Tiêu Dục Kỳ không thể tưởng được hắn vì mình mà thủ thân như ngọc như vậy, thế nhưng, vì cái gì hắn không rõ nỗi khổ tâm của mình...Y vừa cảm động vừa ảo não.

Tiêu Dục Kỳ ngồi xuống, rơi lệ.

“Dục Kỳ?”

“Ta muốn vì người sinh hài tử...” Hân ám ách địa nói, “Ta muốn vì người lưu hậu đại...”

Lôi Thế Hiên kéo y đứng lên, ôm vào lòng. (ế, mới bảo ko ôm người khác >"< )=" "tên=" tiểu=" ngu=" ngốc=" này..." "hắn=" sủng=" nịch=" vượt=" tóc=" y=" "ta=" không=" muốn=" người=" tuyệt=" hậu=" a..." "tiêu=" dục=" kỳ=" ở=" trong=" lòng=" y=" khóc=" thút=" thút=" "không=" cần=" nghĩ=" nhiều=" như=" vậy=" "nhưng=" mà..." "từ=" ngày=" ta=" yêu=" người=" bắt=" đầu=" ta=" đã=" không=" hi=" vọng=" vào=" sinh=" hài=" tử=" "lời=" thể=" hiên=" nói=" như=" tuyên=" thệ=" "cho=" nên=" mặc=" kệ=" có=" khó=" khăn=" gì=" ta=" đều=" sẽ=" vì=" người=" vượt=" qua=" "thể=" hiên..." "tiêu=" dục=" kỳ=" đang=" cảm=" động=" "lời=" thể=" hiên=" bổng=" nhiên=" sáp=" tới=" gần=" y=" "dục=" kỳ=" ta=" yêu=" người..." "đi?" "người=" không=" phải..." "ân..." "lời=" thể=" hiên=" cư=" nhiên=" hôn=" y!=" hôn=" đôi=" môi=" không=" thuộc=" về=" y!=" không=" cần=" a!=" ta=" không=" cần=" người=" hôn=" người=" khác!=" tiêu=" dục=" kỳ=" trong=" lòng=" lung=" tung=" kêu=" gào=" đột=" nhiên=" lại=" lập=" tức=" mở=" mắt=" ra=" "khuôn=" mặt=" "lời=" thể=" hiên=" như=" trước=" gần=" trong=" gang=" tác=" đây=" là..." đây=" là=" mộng=" hay=" là=" sự=" thật?" y=" không=" rõ=" ràng=" lắm=" "rốt=" cuộc=" cũng=" tỉnh=" rồi..." "lời=" thể=" hiên=" thở=" ra=" một=" hơi=" "ta..." "tiêu=" dục=" kỳ=" lúc=" này=" mới=" phát=" hiện=" mình=" đang=" nằm=" trên=" giường=" mà=" nơi=" này=" chính=" là=" tấm=" thất=" của=" "lời=" thể=" hiên=" y=" nhắc=" tay=" lên=" sờ=" sờ=" mặt=" mình=" —=" y=" vẫn=" là=" y!=" y=" không=" phải=" thương=" vũ=" trừ=" đây=" là=" có=" chuyện=" gì?" "người=" không=" nhớ=" rõ=" sao?" "lời=" thể=" hiên=" lái=" nhai=" nói=" "người=" và=" vũ=" trừ=" ngã=" xuống=" nước=" cổ=" mất=" cùng=" mấy=" tiểu=" thái=" giám=" hợp=" lực=" cứu=" các=" người=" lên=" trẫm=" nghe=" tin=" chạy=" vội=" về=" ôm=" người=" quay=" về=" tắm=" cung=" người=" đã=" hôn=" mê=" hơn=" một=" canh=" giờ=" rồi=" "hôn=" mê?" ý=" thức=" tiêu=" dục=" kỳ=" vẫn=" rất=" hỗn=" loạn=" chẳng=" lẽ=" nói=" vừa=" rồi=" chính=" là=" cảnh=" trong=" mộng?" trời=" a..." vì=" cái=" gì=" y=" lại=" mơ=" giấc=" mộng=" này..." y=" ngượng=" ngừng=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" "lời=" thể=" hiên=" —=" có=" nên=" nói=" với=" "hắn=" hay=" không=" đây=" "hắn=" nhất=" định=" sẽ=" chê=" cười=" mình=" mất..." "lời=" thể=" hiên=" thân=" mặt=" khẽ=" hôn=" y=" "cảm=" thấy=" thể=" nào?" còn=" khó=" chịu=" không?" "không=" có..." "tiêu=" dục=" kỳ=" khó=" khăn=" trả=" lời=" "nghĩ=" thầm=" vẫn=" là=" không=" cần=" nói=" ra=" "nếu=" như=" vậy=" ta=" muốn=" giới=" thiệu=" với=" người=" một=" người=" "lời=" thể=" hiên=" cười=" cười=" hướng=" ngoài=" cửa=" phân=" phó=" "gọi=" "hắn=" tiến=" vào=" "tiêu=" dục=" kỳ=" kinh=" ngạc=" nhìn=" một=" thiếu=" niên=" hơn=" mười=" tuổi=" đi=" vào=" "hắn=" một=" thân=" trang=" phục=" vương=" tử=" bộ=" dạng=" mày=" liễu=" mắt=" hạnh=" môi=" hồng=" răng=" trắng=" diện=" mạo=" cùng=" "lời=" thể=" hiên=" lại=" có=" vài=" phần=" tương=" tự=" "hắn..." "tiêu=" dục=" kỳ=" nghĩ=" hoặc=" chuyển=" hướng=" "lời=" thể=" hiên=" "hắn=" là=" bát=" vương=" đệ=" của=" ta=" "thể=" hoa=" "lời=" thể=" hiên=" mỉm=" cười=" giới=" thiệu=" "sáng=" mai=" ta=" sẽ=" tuyên=" bố=" cho=" "hắn=" thành=" người=" kế=" thừa=" hoàng=" vị=" của=" ta=" "người=" kế=" vị..." "vương=" đệ=" ra=" mắt=" tiêu=" đại=" nhân=" "lời=" thể=" hiên=" giới=" thiệu=" cho=" thiếu=" niên=" tiểu=" vương=" gia=" chấp=" tay=" thi=" lễ=" "tiêu=" đại=" nhân=" "bát=" vương=" gia=" hữu=" lễ..." "tiêu=" dục=" kỳ=" vội=" vàng=" muốn=" xuống=" giường=" lại=" bị=" "lời=" thể=" hiên=" ấn=" trở=" lại=" "lời=" thể=" hiên=" nháy=" mắt=" ra=" hiệu=" bát=" vương=" gia=" thức=" thời=" lui=" ra=" "hoàng=" thượng=" người=" thật=" sự=" muốn=" truyền=" vị=" cho=" "hắn?" "tiêu=" dục=" kỳ=" xác=" nhận=" lần=" nữa=" "ân=" "lời=" thể=" hiên=" "lời=" nói=" thành=" khẩn=" "nhưng=" thể=" hoa=" còn=" trẻ=" trong=" khoảng=" thời=" gian=" này=" trẫm=" phải=" hảo=" hảo=" bồi=" dưỡng=" "hắn=" chờ=" sau=" khi=" "hắn=" có=" thể=" độc=" lập=" mới=" tính=" tiếp=" trong=" lòng=" tiêu=" dục=" kỳ=" ngủ=" vị=" tap=" trần=" "lời=" thể=" hiên=" tìm=" được=" người=" kế=" vị=" là=" chuyện=" tốt=" nhưng=" dù=" sao=" đôi=" phương="

không="" phải="" thân="" cốt="" nhục="" của="" hân="" a...="" “ta="" biết="" người="" suy="" nghĩ="" cái="" gì”.="" lời="" thể="" hiên="" khê="" cười,="" “có="" phải="" là="" có="" liên="" quan="" gì="" tới="" nhi="" tử="" của="" ta="" hay="" không?="" huyết="" mạch="" chảy="" trên="" người="" hân="" cũng="" là="" của="" lời="" gia”.="" “hoàng="" thái="" hậu="" nhất="" định="" không="" bằng="" lòng="" đi...”="" tiêu="" dục="" kỳ="" nhớ="" lại="" cuộc="" đối="" thoại="" vừa="" rồi="" nghe="" được="" ở="" hành="" lang="" uốn="" khúc.="" “huynh="" vị="" đệ="" kế,="" trong="" lịch="" đại="" tiên="" vương="" không="" thiếu="" tiên="" lệ="" này”.="" lời="" thể="" hiên="" không="" lấy="" làm="" điều.="" “hoàng="" thượng...”="" hân="" đã="" vì="" mình="" làm="" được="" đến="" bước="" này,="" tiêu="" dục="" kỳ="" há="" có="" thể="" tiếp="" tục="" bảo="" trì="" rụt="" rè="" vô="" nghĩa,="" y="" kích="" động="" nhào="" vào="" lòng="" hân.="" tiêu="" dục="" kỳ="" lần="" đầu="" tiên="" trong="" đời="" cảm="" thấy="" may="" mắn="" khi="" có="" thể="" gặp="" được="" người="" yêu="" y="" như="" thể,="" y="" âm="" thâm="" thê,="" mặc="" kệ="" sau="" này="" có="" xuất="" hiện="" khó="" khăn="" gì,="" y="" cũng="" phải="" vì="" lời="" thể="" hiên="" vượt="" qua="" hết!="" lời="" thể="" hiên="" ôm="" lấy="" y,="" bắt="" đầu="" miêu="" tả="" cuộc="" sống="" hạnh="" phúc="" về="" sau:="" “chờ="" sau="" khi="" vương="" đệ="" đăng="" cơ,="" ta="" sẽ="" noi="" theo="" phụ="" vương="" thoái="" vị="" làm="" thái="" thượng="" hoàng,="" chúng="" ta="" mua="" một="" trang="" viên,="" ban="" ngày="" gầy="" đàn="" luyện="" võ,="" buổi="" tối="" ngắm="" hoa="" thưởng="" trăng,="" cho="" đến="" lúc="" chúng="" ta="" tóc="" trắng="" xóa,="" đi="" cũng="" không="" được="" nữa...”="" tưởng="" tượng="" đến="" bộ="" dáng="" cả="" hai="" đầu="" đầy="" hoa="" râm,="" tiêu="" dục="" kỳ="" phì="" cười.="" lời="" thể="" hiên="" cúi="" xuống="" hôn,="" lấy="" đôi="" môi="" mình="" có="" định="" tiếu="" ý="" bên="" khóe="" miệng="" y.="" ngoài="" cửa="" sổ="" trăm="" hoa="" lay="" động="" trong="" gió="" mát,="" chim="" chóc="" đầu="" cành="" hót="" vang,="" đường="" như="" cũng="" đang="" ca="" tụng="" ái="" tình="" đẹp="" đẽ="" của="" thể="">

### 33. Chương 32: Phiên Ngoại : 3: Vi Phục Xuất Tuần (phần 1)

Mùa hạ Giang Nam trước nay đều là lục ý ngang nhiên, từ ven khu vực phồn hoa đến vùng ngoại ô u tĩnh, bên đường đều đủ loại cây lá to. Cành lá xanh tươi hai bên đường giao nhau, hình thành một cái ô che nắng thiên nhiên.

Nơi này gọi là ‘Bảo Thục quận’, là thành trấn gần Ba Nam quốc của Y Đông Nhạc, cũng là một vùng sông nước nổi danh, tiên hoàng đem nơi này phân chia làm lãnh địa của ngũ vương gia. Nơi đây có hồ thiên nhiên lớn nhất toàn quốc — Tư Kính hồ, còn có đỉnh núi phong cảnh đẹp nhất toàn quốc — Hưởng Thủy phong. Nơi này phong cảnh hợp lòng người, dân phong thuần phác, là thắng địa nghỉ mát tiêu nhân. Mỗi mùa hạ, du khách sẽ từ bốn phương tám hướng đổ về đây.

Mà nay năm số lượng du nhân so với trước kia càng chỉ có hơn chứ không kém, từ đầu xuân đến hiện tại, du khách đến đây hết đám này tới đám khác, cơ hồ không gián đoạn. Đây là vì cái gì? Người tùy tiện túm lấy một người qua đường tới hỏi một chút, hân đều nhất định sẽ trả lời người: “Bởi vì Hoàng Thượng anh minh của chúng ta”.

Đúng vậy, từ sau khi Mật Linh Hoàng đăng cơ, ra sức thực hành chính sách ngoại giao thân thiện hữu hảo, Y Đông Nhạc cùng các quốc gia hay đối địch đều lần lượt ký hiệp ước hòa bình. Chiến sự giảm bớt đương nhiên mạnh mẽ xúc tiến sức sản xuất của nhân dân, quốc lực cũng tương ứng vững vàng nâng cao. Bảo Thục quận nằm ở giao giới giữa Y Đông Nhạc và Ba Nam quốc, trước nay cũng là chiến sự liên miên, bất quá hai năm trước, Mật Linh Hoàng chủ động phái sứ giả đến Ba Nam hoà đàm, sau khi trải qua một hồi khúc chiết, lưỡng quốc cuối cùng khôi phục quan hệ. Vì thế Bảo Thục quận tài nguyên du lịch phong phú dưới sự cai quản của ngũ vương gia, chưa tới một năm đã nhảy vọt lên thành thắng địa văn danh toàn quốc.

Ánh dương rực rỡ chiếu khắp mặt đất, dương liễu trên đê theo gió nhẹ nhàng lay động, nội thành Bảo Thục quận biển người náo nhiệt phi phàm, ngoài cửa thành ngựa xe như nước, mã xa chở du khách cùng hàng hóa nối liền không dứt tiến vào trong thành.

Đoàn xe dưới sự kiểm tra của binh lính thủ thành chỉnh tề trật tự thông thả di chuyển tới, một chiếc mã xa hào hoa phủ tơ lụa cao cấp chen lẫn trong đoàn xe vào thành. Chiếc mã xa này do bốn con tuấn mã phương bắc màu nâu kéo, đánh xe là hai gã thanh niên vóc người kiện tráng, bọn họ mặt mày sáng sủa khỏe mạnh, thần tình chuyên chú, tựa hồ thời thời khắc khắc đều lưu ý bốn phía. Cánh tay bọn họ cách lớp vải lộ ra một khối cơ bắp rắn chắc, xem ra khẳng định là xuất thân luyện võ.

Ngồi bên trong mã xa rộng rãi là hai thanh niên nam tử trên hai mươi, không, chính xác mà nói, hẳn là một nam tử ngồi trên đùi một nam tử khác. Càng khiến người ngạc nhiên chính là, nam tử phía dưới đang vùi đầu vào ngực nam tử phía trên, say mê mút hai khỏa tiểu quả thực kiêu diễm ướt át trên ngực đối phương.

“Hoàng Thượng... Không cần đùa nữa...” Tiêu Dục Kỳ nắm lấy vai áo đối phương, khó nhịn cầu xin, khuôn mặt anh tuấn của y tức giận đỏ ửng, lộ ra một mị thái mê người.

Lôi Thế Hiên mắt diếc tai ngơ, tiếp tục cố chấp mút một nhũ đầu vĩnh lên, hẳn đầu tiên là dùng răng nhẹ nhàng kéo, sau đó ở giữa dùng đầu lưỡi xoay tròn kích thích. Đối với bên kia hẳn cũng đồng dạng dùng đầu ngón tay chiếu cố, ngón tay hẳn linh hoạt vân vê nhũ châu xinh xắn kia, vừa ấn vừa xoa, làm cho tiểu gia hỏa mê người sưng đỏ lên.

“Hoàng Thượng... Không cần... Ân...” Miệng Tiêu Dục Kỳ phả ra hơi thở nóng rực, kêu vừa thoải mái vừa kiềm chế.

Lôi Thế Hiên mở miệng, đổi thành hai tay đồng thời kích thích. Hẳn thần tình mang theo trêu tức phiêu hướng ái nhân kiêu my.

“Thật sự không cần sao? Ta thấy người thoải mái vô cùng mà...” Hẳn nói xong, móng tay lại hung hăng ngắt khe nhỏ giữa nhũ đầu.

“A!” Tiêu Dục Kỳ đột nhiên run lên như bị kim đâm, y ủy khuất cắn môi dưới. Lôi Thế Hiên vừa không trối y cũng không khóa y, chỉ cần y dùng lực đẩy, có thể thoát ly khổ cảnh khó nhịn này — thế nhưng y căn bản không có can đảm đẩy Lôi Thế Hiên ra. Nếu thiên tính nhất gan, cũng chỉ đành tùy ý đối phương tiếp tục làm xằng làm bậy.

Y nhắm mắt mặc kệ, Lôi Thế Hiên cười xấu xa, sáp vào cắn vành tai y. Nghe được y kêu lên một tiếng đau đớn, hẳn càng thêm đắc ý vươn đầu lưỡi chọc y.

Tiêu Dục Kỳ xoay cổ né tránh, Lôi Thế Hiên chưa từ bỏ ý định đuổi theo, mục tiêu lần này là cái cổ ngon miệng của y.

“Ân a...” Tiêu Dục Kỳ cất tiếng rên rỉ, hai tay để phía trước của Lôi Thế Hiên hướng ra sau thăm dò, thẳng tuốt mò tới sau lưng y, hơn nữa có xu thế tiến công hạ thân...

Bên ngoài mã xa, xe cộ lục tục vào thành, các thị vệ thủ thành cẩn thận kiểm tra du khách cùng hàng hóa vào thành, để tránh một số phần tử không hợp pháp lẫn trong đó.

“Dừng...”

Hiện tại đến lượt mã xa của Lôi Thế Hiên, binh lính quan sát bộ dáng người đánh xe một chút trước, sau khi xác định không thành vấn đề, một gã binh lính trẻ tuổi trong đó đi đến trước cửa sổ mã xa, nhắc bố liêm kiểm tra hành khách.

“Ách...”

Đồng tử kinh ngạc của binh lính đối diện ánh mắt kinh hoảng của Tiêu Dục Kỳ, Lôi Thế Hiên khí định thần nhân ôm Tiêu Dục Kỳ quần áo không chỉnh, liếm lên gò má y từng chút một, cảnh tượng phiến tình.

Khuôn mặt non nớt của binh lính trong nháy mắt đỏ bừng, hẳn phản ứng nhanh chóng kéo màn xuống.

“Thế nào?”

Người bạn phía sau hỏi.

“Không... Không thành vấn đề”. Tiểu binh lính đỏ mặt liều mạng lắc đầu.

“Được rồi, có thể!” Binh lính ra lệnh một tiếng, mã xa chậm rãi tiến tới, đến lượt chiếc tiếp theo. Không biết sao, bên trong mã xa phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận cười sang sảng —

Mã xa đứng trước một khách \*\*\* nổi danh vùng này, Lôi Thế Hiên được Tiêu Dục Kỳ đỡ xuống xe. Một trong hai thị vệ đánh xe đã sớm đi vào chuẩn bị mọi thứ.

“Gia, đã an bài tốt”. Thị vệ trở về thông báo.

“Ân.” Lôi Thế Hiên gật đầu, hẩn phe phẩy chiết phiến, cùng Tiêu Dục Kỳ tiến vào khách \*\*\*.

Một đôi quý công tử phong độ nhẹ nhàng như vậy bỗng nhiên xuất hiện, khách nhân trong \*\*\* nhất thời nhìn choáng váng. Tuy rằng khách nhân tới nơi này rất nhiều đều không giàu thì sang, trong đó cũng không thiếu hoàng quan quý tộc, bất quá nam tử tuấn tú đáng chú ý như Lôi Thế Hiên vẫn là không thường gặp. Những người dùng thiện không tự chủ được buông dưa, đều thấp giọng thảo luận lai lịch của bọn họ.

Tiêu Dục Kỳ cùng hai gã thị vệ đều cảnh giác quan sát khắp nơi, để ngừa một số kẻ phạm pháp lẫn trong đó. Lôi Thế Hiên nhàn nhã phe phẩy quạt, thần tình tự nhiên dưới sự bảo vệ của mọi người đi lên lầu hai khách \*\*\* — đã chuẩn bị sẵn phòng tốt nhất.

Tiểu nhị thị hầu ở ngoài cửa thấy bọn họ đi lên, lập tức ân cần mở cửa.

“Khách quan mời ngồi, xin hỏi uống trà gì?” Tiểu nhị mắt thấy y thường cao cấp trên người Lôi Thế Hiên, khẩu khí càng khách sáo gấp bội.

“Bích loa xuân” (1) Lôi Thế Hiên thuận miệng nói một cái tên, tiểu nhị lập tức cúi đầu khom lưng.

“Vâng, vâng, tới liền. Vậy còn muốn chút thức ăn gì không?”

“Ngũ hần chinh, phật thủ trân châu, phượng vĩ đối hà và Nhĩ Hải ánh nguyệt” (2) Lôi Thế Hiên đọc một đồng tên món ăn nổi tiếng và quý giá mà tiểu nhị nghe cũng chưa từng nghe qua, đối phương há miệng, ngây ngẩn cả người.

“Gia...Hiếm khi ra ngoài du ngoạn, không bằng ném thử thức ăn vùng này một chút đi”. Tiêu Dục Kỳ hảo tâm giải vây cho tiểu nhị.

“Nga?” Lôi Thế Hiên suy nghĩ, tiểu nhị vội vã phụ họa:

“Phải đó, khách quan, thủy tinh hào đề và áp bao ngư (3) chỗ chúng ta không tẻ đâu”.

“Phải không? Vậy thử một chút”. Lôi Thế Hiên gật đầu, tiểu nhị đáp lời rồi vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Sau khi tiểu nhị rời khỏi, Lôi Thế Hiên cho hai hộ vệ lái xe lui ra:

“Các người đi hỏi thăm một chút, phụ cận nơi này có danh thắng cổ tích hay chỗ vui chơi nào”.

“Vâng”.

Hộ vệ lĩnh mệnh lui xuống.

Trong phòng chế còn lại Lôi Thế Hiên cùng Tiêu Dục Kỳ, Lôi Thế Hiên kéo y ngồi xuống đùi mình.

“Vừa rồi người vì cái gì nói giúp tiểu nhị kia?” Lôi Thế Hiên cắn vành tai y hỏi.

“Ta chỉ là.. Hoàng Thượng, ngài điểm đồ ăn ở trong cung đều có, cho nên...” Tiêu Dục Kỳ ấp a ấp úng nói không được.

“Hanh... Ta biết a”. Lôi Thế Hiên nhướng cao một bên mày, bá đạo nói: “Bất quá ta không thích người quan tâm những người khác, trong mắt người chỉ thấy ta là đủ rồi”.

“Vâng...” Tiêu Dục Kỳ nhận mệnh trả lời, kỳ thật từ ngày đầu tiên y nhận thức Lôi Thế Hiên bắt đầu, trong mắt cũng chỉ có hẩn...

Lôi Thế Hiên chăm chú nhìn y, ánh mắt bỗng nhiên nhu hòa xuống.

“Dục Kỳ...” Hẩn nhẹ giọng gọi.

“Vâng?”

“Đáp ứng ta một chuyện”. Về mặt hần trở nên thật nghiêm túc, Tiêu Dục Kỳ cũng khẩn trương lên theo.

“Chuyện gì?”

Lôi Thế Hiên vùi đầu vào hõm vai y.

“Trong lúc du ngoạn, người không cần gọi ta là Hoàng Thượng...”

“Vâng, gia”. Tiêu Dục Kỳ khá là ăn ý mà sửa miệng.

“Cũng không phải gọi ‘gia’.” Lôi Thế Hiên lập tức phủ định y tự cho là thông minh.

“Sá?” Cái này Tiêu Dục Kỳ không rõ lắm, “VẬY... Ta nên gọi như thế nào?”

Lôi Thế Hiên ngẩng đầu, cùng y mặt sát mặt, mũi cọ mũi.

“Người gọi tên của ta...” Hần thấp giọng nói.

Tiêu Dục Kỳ giật mình — trước kia Lôi Thế Hiên cũng thường xuyên bảo y gọi thẳng tên hần, bất quá khi đó đối phương vẫn là thái tử, khoảng cách giữa hai người còn không lớn như hiện tại, nhưng nay không giống ngày xưa...

“Thuộc hạ không dám...” Tiêu Dục Kỳ trả lời.

“Có cái gì không dám? Ta cho người gọi thì người gọi”. Lôi Thế Hiên cường thế nói, bất quá hần lập tức cười xấu xa: “Nga... Ta biết, nếu người muốn gọi ‘phu quân’ cũng được nữa”.

Phu quân? Tiêu Dục Kỳ bị hai chữ này làm nghẹn không nhẹ.

“Hoàng Thượng, ngài đừng nói giỡn...”

“Ta nói không cho phép gọi Hoàng Thượng, hay người hy vọng gọi ta là ‘tướng công’ đấy?” Lôi Thế Hiên tiếp tục chọc y.

“Không thể a...” Tiêu Dục Kỳ sợ tới mức cổ sức lắc đầu.

“Có thể a”. Lôi Thế Hiên bắt chước y nói, “Ta còn muốn gọi người là ‘nương tử’ mà”.

“A? Không được đâu...”

“Khách quan, thức ăn đến đây!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của tiểu nhị, rốt cuộc giải cứu Tiêu Dục Kỳ từ trong khốn cảnh, y vội vàng từ trên đùi Lôi Thế Hiên nhảy xuống, đứng ở một bên.

Lôi Thế Hiên hừ nhẹ một tiếng — tiểu tử này đừng nghĩ lừa như vậy là xong.

Tiểu nhị đang đem thức ăn nóng hổi tiến vào.

“Khách quan, này là món chiêu bài của chúng ta — thủy tinh hào đề, là dùng trư đề bàng (chân giò heo) thượng hảo làm”. Tiểu nhị vừa dâng thức ăn vừa giới thiệu.

“Nga”. Lôi Thế Hiên đáp cho có lệ, hần không dấu vết liếc về phía Tiêu Dục Kỳ bên cạnh đang giả bộ như không có việc gì. Hần vỗ vỗ bên cạnh, khẩu khí rất bình thường đối Tiêu Dục Kỳ nói:

“Nương tử, lại đây ngồi a”.

Loảng xoảng đương loảng xoảng đương! Tiểu nhị vô ý đánh đổ chén rượu, Tiêu Dục Kỳ dưới chân trơn trượt thiếu chút nữa ngã sấp xuống, y dùng biểu tình gặp quỷ nhìn chăm chăm Lôi Thế Hiên.

Tròng mắt tiểu nhị lòi ra, hần nhìn sang Tiêu Dục Kỳ lại nhìn sang Lôi Thế Hiên, ánh mắt cực quái dị.

Lôi Thế Hiên hoàn toàn phớt lờ ánh mắt hai người, tiếp tục ‘ném bom’:

“Nương tử, mau tới nha, đứng mỗi chân lấm không?”

Tròng mắt tiểu nhị sấp rớt ra... Tiêu Dục Kỳ quả thực khóc không ra nước mắt, để phòng Lôi Thế Hiên nói ra những lời càng kinh người, y vội vã di động cước bộ qua ngồi.

“Hai... Hai vị khách quan chậm dùng, tiểu nhân cáo lui”. Tiểu nhị để đồ ăn xuống xong chạy trốn chết.

Tiêu Dục Kỳ thề, ba giây sau, y tuyệt đối nghe được tiếng nhĩ kia ở dưới lầu hô to gọi nhỏ “Long dương a, đoạn tụ a...”

Trời ạ!

Tiêu Dục Kỳ gục đầu xuống mặt bàn đá hoa cương, không còn khí lực ngóc lên nữa.

Khóe miệng Lôi Thế Hiên nở nụ cười thành công, vô cùng thân thiết gắp một miếng thịt bỏ vào cái bát trước mặt y.

“Nương tử, mau ăn đi”.

(ta là siêu nhân siêu nhân bay a bay)

Chú thích:

(1) Bích loa xuân: Một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, Động Đình Bích loa xuân đã có 1300 năm lịch sử. Chủ yếu sản xuất ở đảo Đông Sơn, Tây Sơn Động Đình hồ Tô Châu. Bích loa xuân được nước Thái Hồ ánh lên, búp trà vượt lên hoàn cảnh, hấp thu hương vị ngọt ngào của nước và hoa quả Thái Hồ, hương thơm động lòng người. Công nghệ sao chế bích loa xuân yêu cầu cao, phải đạt được ‘khô mà không khô, giòn mà không vỡ, thanh mà không tanh, mảnh mà không đứt’, nửa kg trà Bích loa xuân cần 6-7 vạn mầm trà non mịn, lộ rõ lông trắng, màu sắc xanh bạc cuốn thành hình con ốc, do đó có tên ‘Bích loa xuân’ (loa: con ốc)

Một hộp Bích loa xuân thành phẩm:

(2) – Ngũ hầu chinh: cá ngừ ngũ hầu

– phật thủ trân châu: chỉ biết đây là món ăn chế biến từ loại cây phật thủ (hình dạng như bàn tay Phật)

– phượng vĩ đối hà: tôm he đuôi phượng

– Nhĩ Hải ánh nguyệt: ánh trăng Nhĩ Hải (một cái hồ, ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc), tên cầu kỳ quá, mà ko kiếm thấy món này. Và đây là Nhĩ Hải:

(3) – Thủy tinh hào đề (tên khác là thủy tinh hào nhục): món ăn số 1 của Trấn Giang Giang Tô, cho đến nay đã có hơn 300 năm.

– Áp bao ngư: cá bao vịt (hay ngược lại?)

### 34. Chương 33: Phiên Ngoại : 4: Vi Phục Xuất Tuần (phần 2)

Tiêu Dục Kỳ hiện tại mới biết được, Lôi Thế Hiên nếu từ bỏ thân phận đế vương, tuyệt đối là một phần tử cấp tiến không sợ ánh mắt thế tục.

Dùng bữa xong, Lôi Thế Hiên trưng ra khuôn mặt tươi cười như ác ma hỏi y:

“Người muốn chọn tướng công, phu quân hay là Thế Hiên?”

Tiêu Dục Kỳ hàm chứa nước mắt khuất nhục lựa chọn ‘Thế Hiên’, bằng không không biết khi nào y lại vọt ra một câu ‘Nương tử’. Bất quá xem loại cá tính không thềm để ý cái gì của Lôi Thế Hiên, thật sự rất khó đoán trước về sau hẳn sẽ làm ra chuyện gì. Chuyến du ngoạn vừa mới bắt đầu, Tiêu Dục Kỳ cũng đã mệt không chịu nổi.

Đêm đến, Bảo Thục quận cử hành du viên hội (liên hoan) lớn, bên Tư Kính hồ treo đầy đèn màu, những người bán hàng rong đã bày đủ các loại hàng mỹ nghệ bên hồ, một số nghệ nhân giang hồ cũng tới tham gia tập hội, cư dân cùng du khách đều chạy vô giúp vui.

Lôi Thế Hiên dưới sự bảo vệ của ba thị vệ, cũng tới tham gia du viên.

Xuyên qua đám người hành tẩu như con thoi, cảm thụ bầu không khí vui mừng náo nhiệt.

Lôi Thế Hiên tuần tú bức nhân bắt kẻ đi đến đâu cũng là tiêu điểm của mọi người, những người đi qua bên cạnh bọn họ đều nhìn không được nhìn hẩn thêm vài lần. Bởi vậy, vì lo an toàn, đoàn người tận lực đi ở nơi ít người qua lại.

Bọn họ đi tới hàng cây xanh bao quanh bên hồ, nơi này mỗi cách bốn cây sẽ treo một chiếc đèn màu, ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ, mang một loại không khí tao nhã khác. Phần lớn đến nơi này là từng đôi thanh niên nam nữ, Lôi Thế Hiên phát hiện, trên tay rất nhiều người đều đang cầm một thủy đăng độc đáo. Hẩn chú ý quan sát, phát hiện những đám tình nhân này cầm thủy đăng đi tới bên hồ, yên lặng cầu nguyện một chút, sau đó đem thủy đăng để vào hồ cho nó bùng bùng rồi đi.

Này chẳng lẽ là một loại nghi thức sao?

Lôi Thế Hiên tò mò nghĩ, hẩn chỉ vào một đôi nam nữ trong đó đang thả thủy đăng, phân phó một thị vệ bên cạnh:

“Người đi hỏi thăm một chút làm như vậy có dụng ý gì”.

“Vâng” Người nọ rời đi.

Một lát sau, hẩn đã trở lại, hướng Lôi Thế Hiên vô cùng cung kính báo cáo:

“Gia, ta hỏi cư dân nơi này, họ nói đây là nghi thức cầu phúc của phu thê”.

“Nga?” Lôi Thế Hiên cảm thấy hứng thú hỏi: “Vậy phải cầu phúc như thế nào?”

“Chính là viết tên song phương lên tờ giấy, bỏ vào đế của thủy đăng, sau đó thả nó xuống nước, thủy đăng trôi càng xa ngụ ý tình cảm phu thê càng dài lâu”.

“Vậy sao?” Trên mặt Lôi Thế Hiên tràn đầy thần tình hưng trí ngang nhiên, Tiêu Dục Kỳ bên cạnh hẩn không rõ duyên cớ rung mình một chút — tên Hoàng Thượng tùy tiện làm vậy này lại đang có chủ ý gì rồi?

Quả nhiên, Lôi Thế Hiên lập tức đề xuất:

“Ở đâu có bán thủy đăng?”

“Gia, ở thượng du bên kia có”. Thị vệ nói.

“Tốt lắm, ta muốn mua một chiếc”. Lôi Thế Hiên kéo Tiêu Dục Kỳ bước nhanh tới, hai gã thị vệ theo sát phía sau.

Trời ạ! Chẳng lẽ dự cảm của ta sắp thành sự thật rồi?

Tiêu Dục Kỳ đau khổ nghĩ.

Lôi Thế Hiên không để ý tới ánh mắt người ngoài, chạy đến trước một sạp hàng đông nghẹt, mua một chiếc thủy đăng vẽ hình hồ điệp. Bên cạnh quầy hàng có giấy mực bút lông cho khách nhân sử dụng, Lôi Thế Hiên chọn một tờ giấy, đại bút vung lên viết xuống tên mình, tiếp theo hẩn giao bút cho Tiêu Dục Kỳ.

“Viết đi”. Hẩn cười đến ngọt ngào.

“Vâng...” Tiêu Dục Kỳ bất chấp khó khăn, dưới ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của mọi người ký hạ đại danh.

Lôi Thế Hiên vừa lòng thu hồi giấy, để vào trong đế thủy đăng, sau đó kéo Tiêu Dục Kỳ trở lại bên hồ.

Hẩn bắt chúc phu phụ khác, chấp tay hành lễ, thành tâm khấn cầu, Tiêu Dục Kỳ đành phải làm theo động tác đó. Cầu nguyện xong, Lôi Thế Hiên đem thủy đăng thả xuống mặt hồ.

Thủy đăng theo dòng nước trôi đi, bước chân Lôi Thế Hiên theo thủy đăng di động, còn lại ba người bước chân cũng theo hẩn di động. Thủy đăng ở trên mặt nước lên xuống bùng bùng, một đường bơi đi.

Lôi Thế Hiên chạy đến một chiếc cầu vòm, cao hứng nhìn nó lướt qua dưới cầu, càng trôi càng xa. Hẩn xoay người, nắm tay Tiêu Dục Kỳ thâm tình nói:

“Dục Kỳ, thấy được không? Tình cảm của chúng ta nhất định sẽ thiên trường địa cửu”.

“Ha ha...” Tiêu Dục Kỳ cười gượng, mọi người đi qua hai người đều quay lại nhìn chăm chăm, có người còn rỉ tai thì thầm. Tiêu Dục Kỳ dùng đầu gối nghĩ cũng biết bọn họ đang nói cái gì — ô... Y về sau cũng không dám đến Bảo Thực quận nữa...

Lôi Thế Hiên nhiệt tình thông báo xong, chưa thỏa lòng mà kéo Tiêu Dục Kỳ đồng đi tây nhảy trong du viên hội náo nhiệt. Dọc theo đường đi, hắn nhìn thấy không ít đôi phu thê trẻ thân mật cùng uống một chén trà cùng ăn một khối bánh, hắn nổi lên hưng trí lại muốn cùng Tiêu Dục Kỳ bắt chước bọn họ — dù sao hắn không sợ ánh mắt thế nhân.

“Dục Kỳ, a...”

Lôi Thế Hiên cầm một khối lục đậu cao (1) uy tiến vào Tiêu Dục Kỳ miệng.

“A...” Tiêu Dục Kỳ cứng ngắc thân thể nuốt vào.

“Ăn ngon không?” Hắn cười tùm tùm hỏi.

Tiêu Dục Kỳ tiếp tục cứng ngắc thân thể gật đầu.

Loảng xoảng lang!

“Người buông tay!”

Phía sau đột nhiên truyền đến vài tiếng thét chói tai, toàn bộ người trên đường nhìn qua —

Chỉ thấy trước một tiểu quán bán đồ gồm sủ, một gã cầm y công tử gia đáng vẻ lưu manh đang dẫn năm sáu gia đình, vây quanh một thiếu niên thanh tú chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Công tử kia cười meo meo nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên, vươn bàn tay xấu xa muốn đi ôm hắn. Thiếu niên nghiêng mình né tránh, mấy tên gia đình lập tức chặn đường hắn.

“Cút ngay! Bọn chó săn các ngươi!” Thiếu niên chửi bậy xô bọn họ ra.

Đám gia đình này đẩy người tới, dồn hắn vào giữa.

Lôi Thế Hiên khẽ nhủ mày nhìn một màn này, ánh mắt những người khác vây xem công tử kia đều mang theo khinh bỉ, bất quá không ai dám đứng ra ngăn cản, xem chừng gã cũng có chút địa vị.

Đầu lĩnh công tử ở trước mắt bao người chẳng những không bớt phóng túng còn càng thêm đắc ý dào dạt, gã cười \*\*\* đang nói:

“Xuân Huy, ngươi không cần phản kháng nữa, ngoan ngoãn theo ta trở về đi”.

“Tránh ra! Ai muốn theo ngươi trở về!” Thiếu niên tên Xuân Huy phun ra.

“Ngươi ở trong này bán đồ gồm có thể kiếm bao nhiêu tiền? Ngươi theo ta, cam đoan ngươi cầm y ngọc thực”.

Thiếu niên mặc kệ lời nhảm nhí của gã, xoay người liền đi thu thập đồ đạc ở tiểu quán, công tử kia đưa mắt ra hiệu, bọn gia đình ồ lên bắt hắn.

“Buông tay! Buông ta ra!” Thiếu niên liều mạng giãy dụa.

“Ha ha, ngươi hôm nay chạy không thoát”. Cầm y công tử đang cười kiêu ngạo, bỗng nhiên sừ một tiếng, một khối vật thể lạnh lẽo dính vào mặt gã!

“Nha — cái gì vậy!” Gã hoảng loạn ra sức chùi mặt, ba! Đồ vật kia rớt xuống đất, mọi người tập trung nhìn vào — cư nhiên là một khối lục đậu cao đã bị cắn.

Cầm y công tử then quá hóa giận, gã đối hướng lục đậu cao bay tới mà kêu gào:

“Là ai? Tên lớn mặt nào?!”

Đám người phía trước đều tránh ra, chỉ thấy ba nam tử che một thanh niên mặc bạch sắc hoa phục ở bên trong, trên tay hắn còn cầm một túi lục đậu cao — ‘Hung thủ’ không còn ai khác.

Bạch y thanh niên diện dung tuấn mỹ, toàn thân tràn đầy quý khí, vừa thấy đã biết xuất thân bất phàm, mọi người nhìn đến độ quên cả hô hấp. Bên này cảm y công tử lại nước miếng chảy ròng — gã cũng coi như là từng trải không ít, nhưng dẫu mạo tợn thiên tiên này gã vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Gã vội vã ổn định tâm thần.

“Đây là người ném?” Gã chỉ vào lục đậu cao trên mặt đất hỏi.

“Phải thì thế nào?” Lôi Thế Hiên cười khế, một nụ cười này lập tức điên đảo chúng sinh, trừ ba thiếp thân thị vệ của hắn nhìn quen không còn cảm giác ra, đám người đều bị hôn mê.

Cảm y công tử vội vàng lau nước miếng, hạ lệnh:

“Người đâu! Bắt tên lớn mặt này lại cho bổn thiếu gia!” Gã thay đổi chủ ý, Xuân Huy tính cái gì, nam tử này mới là mục tiêu của hắn a! Một mỹ nam tử khó gặp như vậy, nhất định không thể để hắn thoát khỏi lòng bàn tay mình!

Mấy tên gia đình buông Xuân Huy, hùng hổ hướng về phía Lôi Thế Hiên. Nhưng bọn họ còn chưa tới cách hắn ba bước đã bị đám Tiêu Dục Kỳ đá bay ra ngoài —

“A! A!”

Vài người khóc thét ngã xuống đất, cảm y công tử nhìn thấy liên tục dậm chân.

“Đám vô dụng! Mau lên cho ta!”

Đám gia đình vội vàng đứng lên, lúc này bọn họ còn chưa kịp đứng vững lại bị đám Tiêu Dục Kỳ đánh tiếp một quyền, mấy bóng người như đạn pháo bay ra, trong đó một tên lại chính xác không sai đâm đầu vào người cảm y công tử.

“Ai nha!” Công tử kia chống vó, bị đè thật nặng trên mặt đất.

Trong đám người vây xem truyền ra vài tiếng trầm trồ khen ngợi, cảm y công tử chật vật do gia đình đỡ dậy, gã vừa thấy thị vệ bên cạnh Lôi Thế Hiên không dễ chọc, hôm nay mình chỉ sợ không chiếm được tiện nghi.

“Người... Người nhớ kỹ cho ta!” Gã bỏ lại một câu chó nhà thường dùng đối thoại, được gia đình dìu đỡ phần nộ thoát khỏi hiện trường.

Sau khi cảm y công tử chạy xa, trong đám người phát ra mấy tiếng vỗ tay tán thưởng chấn động, tất cả mọi người cảm thấy đại khoái nhân tâm (hả lòng hả dạ).

Đám Tiêu Dục Kỳ lui về bên cạnh Lôi Thế Hiên, vài người xoay người đi ngay. Xem xong trò hay, quần chúng cũng dần dần tán đi.

“Thỉnh chờ một chút!” Thiếu niên tên Xuân Huy đuổi theo.

Lôi Thế Hiên quay đầu lại.

“Chuyện gì?”

“Đa tạ các người”. Thiếu niên bề ngoài hữu lễ cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Không có gì”. Lôi Thế Hiên không để ý lắm trả lời.

“Cái kia...Xin hỏi các người là nơi khác tới sao?” Xuân Huy hỏi.

“Đúng vậy a”.

“Như vậy a... Khó trách dám đi chọc gã...” Xuân Huy như có chút suy nghĩ mà lẩm bẩm.

Lôi Thế Hiên chọn mi, hỏi:

“Tên hạ lưu kia là ai?”

“Gã a, gã là độc sinh tử (con một) của Chu viên ngoại thủ phủ nơi này”. Xuân Huy nghiêm mặt nói: “Nghe nói gã có thân thích làm quan tại triều đình, cho nên vô cùng ngang ngược, nơi này không ai dám đắc tội gã”.

“Vậy sao?” Lôi Thế Hiên nhàn nhạt cười, hẳn thật muốn xem xem là tên quan nào lớn mật như vậy, mặc kệ thân quyền của mình làm xằng làm bậy. Còn có cái gì Chu viên ngoại kia, cả nhà hắn lần này không hay ho rồi...

“Vị công tử này, người hôm nay đắc tội tên kia, gã sẽ không chịu để yên, cho nên người nhất định phải cẩn thận một chút...”

Thanh âm Xuân Huy kéo suy nghĩ của hắn lại.

“Đa tạ lời khuyên của người”. Lôi Thế Hiên mỉm cười, hẳn giống như chuyện gì cũng không phát sinh, thần nhiên xuất ra một khối điểm tâm, đưa đến bên miệng Tiêu Dục Kỳ.

“Dục Kỳ, a...”

“Ách...” Tiêu Dục Kỳ không được tự nhiên nuốt vào, Xuân Huy kia còn ở bên cạnh a, hẳn làm sao bỗng nhiên lại muốn uy cho y, Hoàng Thượng làm việc thật đúng là vô chương khả tuần (không có chương mục gì cả, ý là thất thường).

Lôi Thế Hiên vừa uy Tiêu Dục Kỳ vừa quay đầu lại cáo biệt Xuân Huy.

“Tiểu hỏa tử (2), tái kiến”. (2: anh bạn nhỏ)

“Nga...Tái kiến”. Xuân Huy ngây ngốc mà nhìn họ rời đi.

“Dục Kỳ, ăn một chút nữa, a...”

“A...”

(phiên ngoại này tương đối dài PS: 5555 làm sao bây giờ ta hiện tại bồi dưỡng không ra hứng thú viết “Băng Tuyết tinh linh”)

Chú thích :

(1) lục đậu cao: : bánh đậu xanh

### 35. Chương 34: Phiên Ngoại : 5: Vi Phục Xuất Tuần (phần 3)

Hôm sau, Lôi Thế Hiên tiếp tục dẫn Tiêu Dục Kỳ du sơn ngoạn thủy, hoàn toàn không đem chuyện hôm qua để trong lòng.

Đầu tiên họ tới Hưởng Thủy phong leo núi, tiếp theo đi tham quan miếu vũ phụ cận, sau đó chạy tới thị trấn cảm thụ một chút phong thổ nhân tình bản địa, cả buổi sáng cứ như vậy trôi qua.

Tối trưa, ánh mặt trời trở nên gay gắt, mọi người đều vào trong phòng tránh nắng. Đám Lôi Thế Hiên trở lại khách \*\*\* dùng cơm, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, đợi tới chiều lại xuất môn.

Lôi Thế Hiên hôm nay không ở lại trong phòng dùng cơm, hắn nổi hứng lên kéo Tiêu Dục Kỳ vào một phòng trang nhã ở lầu hai ăn trưa. Chiều dài họ chính là một gã tiểu nhị trẻ tuổi khác, tên hôm qua dường như kinh hách quá độ không dám tiếp đãi Lôi Thế Hiên nữa.

Lôi Thế Hiên lúc này rất hợp tác điểm vài món ăn phong vị, tiểu nhị cảm thái đơn đi xuống. Lôi Thế Hiên cùng Tiêu Dục Kỳ ngồi đối diện nhau, còn lại hai gã thị vệ một tả một hữu đứng bên cạnh họ.

Tiêu Dục Kỳ và bọn họ là đồng liêu, họ đang công tác mình lại ghé ngang mà ngồi, điều này làm cho y áy náy không thôi. Bất quá hai thị vệ kia cũng tập mãi thành thói quen, tịnh không để ý nhiều lắm.

Đang chờ thức ăn đưa lên, ngoài cửa khách \*\*\* bỗng nhiên một trận xôn xao.

“Cút ra cút ra”. Hai mươi mấy tráng hán mặc phục sức gia đình đẩy khách nhân cạnh cửa ra, xông vào. Bọn họ cầm mộc côn trong tay, mỗi người mắt lộ ra hung quang, vừa nhìn đã biết không phải thiện nam tín nữ. Chưởng quầy khách \*\*\* và mấy \*\*\* tiểu nhị cuống quýt ngăn lại.

“Xin hỏi các vị có chuyện gì sao?” Chưởng quầy sợ hãi hỏi.

“Chúng ta tới tìm người! Chỗ các người có người dắc tội Chu thiếu gia chúng ta!” Nam tử trung niên đầu lĩnh giọng đanh thép rống lên.

Khách nhân bên cạnh bắt đầu thấp giọng nghị luận, chưởng quầy thì âm thầm lau mồ hôi, nghĩ thầm mình lúc này chộc tới đại phiền toái rồi.

Lôi Thế Hiên nghe được thanh âm dưới lầu, hần không chút hoang mang đứng dậy đi đến chỗ lan can, Tiêu Dục Kỳ cùng hai thị vệ thủ bên cạnh hần.

Dưới lầu, một gia đình mắt sắc phát hiện ra hần, lập tức hô to:

“Chính là hần!”

Nam tử đầu lĩnh ngẩng đầu nhìn lên, tướng mạo Lôi Thế Hiên xác thực ăn khớp với miêu tả của thiếu gia nhà gã.

“Chính là người kia mạo phạm thiếu gia! Tróc hần về!” Nam tử ra lệnh một tiếng, mấy gia đình khác mang theo côn tử (gậy gộc) xông lên lầu hai, đám khách nhân hốt hoảng tránh né.

Chưởng quầy luống cuống tay chân.

“Nhanh đi báo quan a!” Lão kêu la tiểu nhị bên cạnh.

“Lão bản, đây là người của Chu viên ngoại a...” Tiểu nhị do dự đáp.

“Cái gì? Đây... Đây...” Chưởng quầy cũng khó xử, Chu viên ngoại là tuyệt đối không thể dắc tội, cái này làm sao bây giờ? Điểm của lão chỉ sợ cũng bị phá...

Hai mươi mấy người rất nhanh đã bao quanh đám Lôi Thế Hiên, Lôi Thế Hiên thần tình tự nhiên phe phẩy quạt, hứng thú quan sát bọn họ.

Bọn gia đình nghe nói mấy thị vệ kia lợi hại, cũng không dám tùy tiện tới gần, vẫn cầm côn tử hăm dọa. Nam tử trung niên kia bắt đầu bắn ra lời hung ác:

“Mấy người các người, thức thời thì ngoan ngoãn thức thủ chịu trói!”

Lôi Thế Hiên cười nói:

“Nga? Các người dựa vào cái gì tróc người?”

“Hừ! Người hạ nhục công tử chúng ta, chẳng lẽ còn muốn toàn thân trở ra sao?”

Thị vệ bên cạnh Lôi Thế Hiên quát khê:

“Lớn mật!”

Này vừa quát như sấm dậy, mấy tên gia đình nhất gan không khỏi sợ hãi lùi một bước, nam nhân trung niên kia cũng là sững sốt một lúc lâu, bất quá gã lập tức trấn định, hung hăng rống lại:

“Người mới lớn mật! Người có biết thiếu gia nhà ta là ai?”

Lôi Thế Hiên không lên tiếng, chỉ là cười nhạt, vẻ tươi cười của hần khiến nam tử càng nổi cơn tam bành.

“Không cần lãng phí thời gian! Đem bọn họ tróc về!” Gã khoát tay, bọn gia đình hò hét xông lên.

Tiêu Dục Kỳ cùng hai thị vệ che Lôi Thế Hiên ở bên trong, mọi người nhất thời quyền cước tề phi, một số tên gia đình xông vào đầu tiên bị đánh bay, từng người một đâm vào bàn, cột, có mấy người còn bay ra lan can thiếu chút nữa rơi xuống dưới lầu. Hiên trường một mảnh hỗn loạn, bọn gia đình chiếm không được thượng phong, tùy tiện cầm lấy bình rượu bát đĩa ném qua, đám Tiêu Dục Kỳ trước sau không xuất vũ khí ra, chỉ vẫn dùng quyền đầu chiêu đãi bọn hần.

Lôi Thế Hiên nhàn nhã ngồi một bên uống trà hóng mát, vài tên tiểu mao tặc này, hần tin tưởng đám Tiêu Dục Kỳ rất nhanh sẽ thu phục được.

Nam tử cầm đầu cũng biết bên mình chống đỡ không được bao lâu, gã lớn tiếng chỉ huy:

“Không cần lo mấy tên thị tòng bên đó! Tróc nam nhân kia là được!”

Bọn gia đình nghe xong lập tức thay đổi phương hướng, vọt về phía Lôi Thế Hiên. Còn chưa đụng tới y phục của hần, Lôi Thế Hiên duỗi chân ra, nhắm ngay hạ phúc bọn họ mà đá!

Vài người kêu rên, ầm một tiếng cúi rạp xuống đất ngã sấp trước mặt hần — đừng quên tiểu Hoàng đế của chúng ta cũng là có chút tài năng.

Lôi Thế Hiên trên cao nhìn xuống bọn họ, phẩy quạt mỉm cười nói:

“Hữu lễ hữu lễ, hãy bình thân”.

Bọn gia đình quá sức tức giận, bọn họ vùng dậy, không ngừng ra sức nhào tới.

Lôi Thế Hiên đạp hai chân một phát, nhảy lên cao tránh được, nháy mắt vọt đến sau lưng bọn chúng, hần thu chiết phiến đập vào gáy chúng, chân bọn gia đình chịu không nổi xung lượng quá mãnh liệt —

“Ai nha nha!!” Mấy bóng người không sai lệch phi thân ra ngoài cửa sổ.

Bên này tiếp tục hỗn chiến.

Tiêu Dục Kỳ một mình đối phó ba người, vừa phi thích (đá) vừa liên hoàn chưởng, đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy. Lôi Thế Hiên ở bên cạnh nhìn xem võ tay tán thưởng:

“Dục Kỳ! Cố lên! Cố lên!”

Bọn gia đình này người người mặt mũi bầm dập, nam tử đầu lĩnh cũng đã trúng vài quyền, gã phát khởi ngoan độc, hét lên:

“Không cần khách khí với bọn chúng!”

Mấy tên gia đình lập tức vứt bỏ mộc côn, thuận tay cầm bình rượu vỡ ghề gãy làm vũ khí.

Tiêu Dục Kỳ không chịu yếu thế nhấc ghế ngăn bọn chúng công kích, đồng thời dưới chân ngoắc một phát quét bọn họ ngã xuống đất. Lôi Thế Hiên thấy cực hưng phấn, hần vừa phẩy quạt vừa kêu:

“Cố lên! Cố lên! Đánh ngã bọn chúng!”

Hần lo cổ vũ Tiêu Dục Kỳ, sau lưng hoàn toàn mất phòng bị — một thân ảnh cầm bình sứ lén lút lặng lẽ tới gần hần...

Tiêu Dục Kỳ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một màn kinh người, y hoảng sợ bật thốt lên:

“Thế Hiên!!”

Lôi Thế Hiên còn ngây ra quên quay đầu lại, người sau lưng hần giơ cao bình rượu hương đầu của hần — Tiêu Dục Kỳ hoả tốc chạy qua, ôm toàn thân hần tránh ra!

Khách lạp lạp!

Tiêu Dục Kỳ giơ tay chặn lại, bình rượu hung hăng đập lên cánh tay y, lập tức vỡ thành mảnh nhỏ!

“Dục Kỳ!” Lôi Thế Hiên kinh hô, hần mở trừng hai mắt, đá văng tên đánh lén kia ra.

“Dục Kỳ! Không sao chứ?”

Tiêu Dục Kỳ lắc đầu, nhưng Lôi Thế Hiên phát hiện ống tay áo y mặc một mảnh ẩm ướt, hần vén tay áo y lên nhìn — trên cánh tay phải trơn bóng của Tiêu Dục Kỳ bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết máu!

“Đáng giận!!”

Một tiếng rống giận xuyên qua toàn bộ khách \*\*\* —

### 36. Chương 35: Phiên Ngoại : 6: Vi Phục Xuất Tuần (phần 4)

Tiếng sư tử hồng này khiến mọi người đều sợ đến ngừng tay lại, Tiêu Dục Kỳ và hai thị vệ khác lại càng thở mạnh cũng không dám. Lôi Thế Hiên toàn thân phát ra lửa giận, hấn chậm rãi đứng dậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Bắt toàn bộ lũ ác đồ này lại!”

“Rõ!” Hai thị vệ lập tức rút phôi kiếm bên hông ra, bọn gia đình không biết mình đã đại nạn lâm đầu, tên đầu lĩnh kia còn kiêu căng lên giọng hô:

“Không cần sợ bọn họ! Lên cho ta!”

Bọn gia đình rống lên, hai thị vệ vung mấy kiếm xuống vèo vèo, mấy người theo đó ngã xuống. Bọn phía sau sợ ngây người, lần này đám thị vệ hóa bị động thành chủ động, mạnh mẽ xông tới, bọn gia đình không biết phải trái ào ào trúng kiếm.

Tên gia đình đã thương Tiêu Dục Kỳ thấy tình hình không ổn, hoảng hốt vội vàng đào tẩu, Lôi Thế Hiên một cước đá gã ngã lăn quay, hung hăng dẫm nát cổ tay gã.

“A nha!” Người nọ đau đến oa oa kêu to, “Đại gia! Đại gia tha mạng a!”

Lôi Thế Hiên lông mi cũng không động một chút, càng thêm cố sức giẫm xuống, giống như muốn đem xương cốt gã dè nát.

Tiêu Dục Kỳ đề cánh tay bị thương của mình nói lời ngăn cản:

“Hoàng... Thế Hiên! Không cần như vậy! Ta không sao rồi!”

Lôi Thế Hiên quay đầu lại nhìn y, trong mắt Tiêu Dục Kỳ mang theo khẩn cầu, tựa hồ muốn nói — không cần vì ta làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Lôi Thế Hiên hừ lạnh một tiếng, rút cuộc buông chân ra.

Gia đình kia giống như cẩu cuống quít bò ra, nhưng bò chưa được vài bước đã bị túm áo lại — một thị vệ của Lôi Thế Hiên tay chân lạnh lẽo trói gã lại.

“Gia, ngạt đồ (1) toàn bộ đã bị bắt”. Thị vệ báo cáo. (1: bọn vô lại)

Lôi Thế Hiên đảo mắt nhìn xung quanh, khách \*\*\* một mảnh hỗn độn, tụi gia đình đã được tóm gọn, đều bị dây thừng trói chặt, hấn quay đầu hạ lệnh:

“Tìm đại phu lại đây, còn có, thông tri việc này cho ngũ Vương thúc, hai người các người chia nhau đi làm”.

“Vâng!” Thị tòng linh mệnh rời đi.

Đám gia đình ngổn ngang trên mặt đất, còn chưa ý thức được mình đã chọc tới người không thể chọc.

Sau mấy khắc chung, một đội binh lính trùng trùng điệp điệp đi tới trước khách \*\*\*, cư dân phụ cận đều nhìn ra ngoài cửa sổ, những người qua đường tụ tập xung quanh châu đầu ghé tai.

Mọi người hạ giọng nghị luận —

“Phát sinh chuyện gì?”

“Không biết, hình như là công tử Chu viên ngoại dẫn người nháo sự”.

“Nháo thì nháo a, hấn từ trước đến nay đều như vậy, nhưng lần này làm sao mà ngay cả người của quan phủ cũng tới rồi?”

“Không rõ lắm a...Không phải tai nạn chết người chứ?”

Mọi người đang phỏng đoán, đám người bên ngoài xôn xao lên, một nam tử anh tuấn cười hắc sắc tuấn mã chạy lại, sau lưng hấn còn một tiểu đội nhân mã đi theo.

“Là ngũ Vương gia a!”

“Không phải chứ? Ngay cả Vương gia cũng đến đây?”

“Rốt cuộc là chuyện gì a?”

Trong tiếng kêu kinh ngạc của đám người không dứt bên tai, ngũ Vương gia đối với những thanh âm đó mắt diếc tai ngơ, hần xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào trong khách \*\*\*.

Ngoài cửa một sương phòng lầu hai, đã có mấy người trung niên trang phục quan viên đang sốt ruột chờ đợi, hai thị vệ của Lôi Thế Hiên thần tình tức mục đứng cạnh cửa.

“Vương gia...” Một gã quan viên trong đó tới nghênh đón.

Nam tử gật gật đầu, hỏi:

“Ở bên trong sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà...Hai vị đại nhân này không cho chúng ta tiến vào...” Quan viên bất đắc dĩ nói.

Ngũ Vương gia chuyển hướng thị vệ:

“Hai vị, làm phiền thông báo một chút”.

Hai thị vệ dường như trước đó đã được Lôi Thế Hiên ra lệnh, bọn họ tránh người ra, nói:

“Vâng, thỉnh ngũ Vương gia vào phòng”.

Ngũ Vương gia gõ cửa vài tiếng, nghe được bên trong đáp lại:

“Tiến vào”.

Hần hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào. Quan viên khác ở ngoài cửa nhìn vào, thân hình khô ngô của đám thị vệ tiến lên chặn lại, che khuất tầm mắt bọn họ.

Ngũ Vương gia đi vào sương phòng trang hoàng tao nhã lịch sự, Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ đang ngồi bên giường, ống tay áo bên phải của người sau cuốn lên vai, trên cánh tay quần bạch sắc sa bố (băng gạc trắng).

“Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng”. Ngũ Vương gia quì một gối.

“Miễn lễ”.

Lôi Thế Hiên vừa đáp lời vừa giúp Tiêu Dục Kỳ kéo ống tay áo xuống, ngũ Vương gia cẩn thận quan sát thần sắc hần, trên mặt đối phương rõ ràng mang theo cơn giận còn sót lại.

“Vi thần cứu giá chậm trễ, thật sự tội đáng chết vạn lần”. Ngũ Vương gia như trước quỳ trên mặt đất.

Lôi Thế Hiên nhàn nhạt cười.

“Vương thúc không cần tự trách, thỉnh đứng lên đi”.

“Tạ ơn Hoàng Thượng”. Ngũ Vương gia lúc này mới đứng dậy.

“Thỉnh tọa”. Lôi Thế Hiên chỉ vào ghế bên cạnh nói.

“Vâng”. Ngũ Vương gia hướng Tiêu Dục Kỳ, nói: “Tiêu đại nhân, đã lâu không gặp”.

“Đúng vậy, đã lâu”. Tiêu Dục Kỳ chấp tay thi lễ nói.

“Thương thế của người... Không ngại chứ?”

“Không có việc gì...”

Nói tới vết thương của y, Lôi Thế Hiên lập tức thu vẻ tươi cười, ngũ Vương gia và Tiêu Dục Kỳ lập tức thức thời ngậm miệng lại.

“Lũ ác côn chết tiệt kia... Trăm sẽ không bỏ qua”. Khẩu khí Lôi Thế Hiên rất khinh nhu, bất quá dù là ai cũng nghe ra được trong ngữ khí hần ẩn hàm nộ khí.

“Hoàng Thượng thỉnh bớt giận, vi thần nhất định sẽ nghiêm trị lũ ác đồ này”. Ngũ Vương gia cam đoan nói.

“Ân”. Lôi Thế Hiên gật đầu, khinh miêu đạm tả nói: “Tên đả thương Dục Kỳ kia, đem tay chặt xuống đi”.

“Hoàng Thượng!” Tiêu Dục Kỳ kinh hãi.

Lôi Thế Hiên mị mắt quay đầu.

“Người vừa rồi gọi ta cái gì?” Hắc ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“Ta...” Tiêu Dục Kỳ tim đập lỗ nửa nhịp, vội vàng sửa miệng: “Thế... Thế Hiên”.

“Ngoan, chuyện gì a?” Lôi Thế Hiên thân mật vuốt tóc y.

“Ta là nói... Vết thương của ta không nghiêm trọng như vậy...Cho nên...” Tiêu Dục Kỳ nói quanh co nửa ngày cũng không thể nói cho trọn vẹn.

Ngũ Vương gia bất động thanh sắc nhìn bọn họ, lộ ra nhiên vẻ mặt.

Lôi Thế Hiên đương nhiên biết ý tứ Tiêu Dục Kỳ, hắc không làm khó y nữa, nói thẳng:

“Quên đi, người đã nói như vậy, chặt tay liền miễn...” Khuôn mặt Tiêu Dục Kỳ trong nháy mắt xuất hiện biểu tình cảm kích, bất quá Lôi Thế Hiên còn chưa nói hết —

“Chặt tay miễn, đánh gãy chân gã là được”.

“Hách?” Tiêu Dục Kỳ cả kinh.

Lôi Thế Hiên cười lạnh nói:

“Dám can đảm tổn thương người, chẳng lẽ hắc còn muốn lông tóc vô thương sao?”

Tiêu Dục Kỳ cầm khẩu, kỳ thật Lôi Thế Hiên nói không sai, mạo phạm Hoàng Thượng chính là đại tội mất đầu, hiện tại chỉ cần gã gãy chân đã là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn...

“Còn có, tên chỉ thị phía sau...” Lôi Thế Hiên ngừng một chút, dường như còn chưa định đoạt, ngũ Vương gia tiếp lời nói:

“Hoàng Thượng xin yên tâm, cả nhà Chu gia toàn bộ đã bị bắt giam, Hoàng Thượng tùy thời có thể xử lý”.

“Vương thúc, người không tiết lộ thân phận trăm ra ngoài chứ?” Lôi Thế Hiên đột nhiên hỏi.

“Vi thần không dám”.

“Trăm còn muốn du ngoạn thêm vài ngày mà, cho nên hành tung của trăm nhất định phải giữ bí mật”.

“Vâng, vi thần hiểu được”.

“Trăm nghe nói Chu gia công tử kia từ trước đến nay bá đạo hoành hành, bách tính nơi này bị hắc chèn ép không ít”.

“Vi thần vô năng, quản trị không chu toàn”.

“Đừng lo, thừa cơ hội này cho hắc một bài học, về phần định tội như thế nào, giao cho Vương thúc xử lý đi”.

“Vâng, vi thần nhất định theo lẽ công bằng làm việc”. Ngũ Vương gia cung kính trả lời.

Lôi Thế Hiên cười thoải mái:

“Vương thúc không cần câu nệ như thế, ngài cứ như vậy, làm trăm rất không quen ni”.

Ngũ Vương gia cũng cười cười.

Tiêu Dục Kỳ tò mò nhìn họ, quan hệ giữa Lôi Thế Hiên và ngũ Vương gia thực vi diệu, tựa hồ đã vượt qua tình nghị giữa thúc chất. Bản thân y đối ngũ Vương gia cũng không quen thuộc, lúc trước họ chỉ gặp qua một hai lần, bất quá y biết ngũ Vương gia cũng có một luyện nhân đồng tính. Chẳng lẽ là bởi vì hắc cùng Lôi Thế Hiên ‘Chí thú tương đầu’ (2), cho nên hai người có quan hệ đặc biệt tốt?

(2) Xu hướng hợp nhau

Đang lúc Tiêu Dục Kỳ như đi vào cõi thần tiên, Lôi Thế Hiên và ngũ Vương gia đã thương lượng xong —

“Hoàng Thượng hiếm khi ra ngoài, nếu ngài không chê, thỉnh đến xá hạ (nhà ta) làm khách”.

“Tốt, trăm cũng thật lâu không gặp Duệ Hi, vừa lúc có thể qua tiểu tụ một chút”.

“Đa tạ ngài nể mặt”. Ngũ Vương gia ôm quyền nói.

“Dục Kỳ”. Lôi Thế Hiên gọi.

“A?” Tiêu Dục Kỳ cuống quýt hoàn hồn, “Cái gì?”

“Phát gốc cái gì?” Lôi Thế Hiên thập phần ý vị sùng ái gõ nhẹ lên trán y một chút, “Chúng ta sẽ tới nhà ngũ Vương thúc làm khách, chuẩn bị một chút rồi xuất phát đi”.

“Nga...Vâng..” Tiêu Dục Kỳ đứng dậy định đi thu thập y vật, Lôi Thế Hiên kéo y lại.

“Người bị thương thì an phận một chút cho ta, y phục để cho người khác thu thập đi”.

“Đi? Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Ngồi xuống”. Lôi Thế Hiên ấn y quay về giường, tiếp theo cầm một chén trà tiến đến bên môi y, “Vội cả ngày, người ngay cả nước cũng chưa uống đi? Nhanh một chút uống vào”.

“Vâng... Ân...” Tiêu Dục Kỳ đang muốn đón lấy, Lôi Thế Hiên lại không cho y, dứt khoát cầm chén ụp.

Ngũ Vương gia vẻ mặt hâm mộ nhìn họ chăm chăm, hân thử dài một tiếng, cúi đầu cười khổ.

### 37. Chương 36: Phiên Ngoại : 7: Vi Phục Xuất Tuần (phần 5)

Phủ đệ của ngũ vương gia cách xa phố xá náo nhiệt, tọa lạc bên cạnh một hồ nước xanh biếc, đám Lôi Thế Hiên ngồi mã xa, đi khoảng nửa canh giờ mới tới.

Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ xuống xe, trên trăm nô phó sớm sắp hàng ở trước cửa Vương phủ nghênh đón họ. Đa số hạ nhân đều không biết thân phận Lôi Thế Hiên, bọn họ chỉ nghe nói đối phương là khách nhân trọng yếu của Vương gia.

Giữa rất nhiều phó nhân, rõ ràng thấy một thanh niên đang đứng. Hắn diện dung tuấn tú, dáng người tinh tế, khí chất ôn văn nho nhã, cùng người xung quanh mình hoàn toàn không giống. Y vật trên người hắn không xem là hoa lệ, bất quá chất liệu mềm nhẹ sáng bóng. Tiêu Dục Kỳ không khỏi chú ý, thanh niên này không giống nô phó, nhưng cũng không giống chủ nhân nơi này, chẳng lẽ hắn...

Đang nghĩ, thanh niên kia đã đi tới. Hắn dường như biết thân phận của Lôi Thế Hiên, vô cùng cung kính khom người nói:

“Tham kiến Lôi công tử”.

“Không cần đa lễ”. Lôi Thế Hiên khoát tay, thanh niên đứng thẳng dậy. Lôi Thế Hiên quay đầu giới thiệu với Tiêu Dục Kỳ: “Dục Kỳ, vị này chính là Lâm Duệ Hi, hắn chính là Trạng nguyên gia trẻ tuổi nhất của Y Đông Nhạc chúng ta từ khai quốc tới nay nga”.

Tiêu Dục Kỳ lập tức lộ ra thần sắc kính nể.

“Lâm công tử, nghe danh đã lâu”.

“Nghe danh đã lâu”. Lâm Duệ Hi chấp tay thi lễ, cho dù là được Lôi Thế Hiên tán thưởng, biểu tình của hắn cũng không có chút dao động, hắn làm động tác mời:

“Lôi công tử thỉnh vào trong nghỉ ngơi”.

Lôi Thế Hiên gật đầu, kéo Tiêu Dục Kỳ vào cửa. Ngũ Vương gia vừa xuống xe liền nhìn chăm chăm Lâm Duệ Hi, bất quá đối phương coi hắn như không khí, vẫn không hề ghé mắt nhìn hắn. Tiêu Dục Kỳ mặc dù trì độ, bất quá cũng có thể cảm giác được giữa họ không tầm thường, y đoán vị Trạng nguyên gia này hẳn chính là ái nhân của ngũ Vương gia. Nhưng mà vì sao họ ‘Tương kiến như băng’ thế kia, y cũng không hiểu lắm.

Đoàn người tiến vào tiểu hoa thính trang hoàng tảo nhả, bốn người ngồi xuống quanh bàn tròn giữa hoa thính, ngũ Vương gia phân phó phó nhân bưng nước cho Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ rửa mặt, sau đó các phó nhân dâng từng đĩa thức ăn tinh mỹ lên.

Ngũ Vương gia khách sáo nói:

“Công tử đừng chê bai, chỉ là chút trà đậm phạn (1)”.

(1) Trà thô cơm nhạt, chỉ bữa ăn đạm bạc.

“Sẽ không”. Lôi Thế Hiên cười nói, Tiêu Dục Kỳ ở bên cạnh nhìn hoa cả mắt, ngũ Vương gia này có đủ khiêm tốn, sơn trân hải vị đầy bàn lại bị hắn nói thành ‘trà đậm phạn’.

Đám phó nhân thượng đồ ăn xong, toàn bộ lui xuống. Bất quá Lôi Thế Hiên còn chưa nhắc đĩa, mọi người đều không dám có động tác.

Chỉ thấy hắn mở đầu gấp lên một con tôm tươi, những người khác mới lục tục hạ đĩa. Lôi Thế Hiên tay chân lanh lợi lột vỏ tôm, chấm tương du (xì dầu), bỏ vào trong bát Tiêu Dục Kỳ.

Đối mặt với biểu tình vô cùng kinh ngạc của mọi người, hắn đương nhiên nói ra nguyên nhân:

“Tay Dục Kỳ bị thương”.

“Đa tạ...” Tiêu Dục Kỳ đỏ mặt nói, mặc dù chuyện là có nguyên nhân, bất quá loại thái độ quan ái này của Lôi Thế Hiên trước mặt người ngoài vẫn khiến y có vẻ không biết làm sao.

Lôi Thế Hiên hoàn toàn không có tự giác làm ‘khách nhân’, hắn giống như về nhà chính mình, thần tình tự nhiên gấp thức ăn cho Tiêu Dục Kỳ, không ngừng bảo y ăn nhiều một chút, còn thỉnh thoảng trực tiếp ụ vào miệng y.

Ngũ Vương gia vốn cũng không có tự giác làm ‘chủ nhân’, hắn chỉ là luôn mặt mang ý cười nhẹ cúi đầu ra sức ăn.

Lâm Duệ Hi liên tục dùng khóe mắt nhìn Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ, hắn không nói một tiếng và hết một chén cơm trắng, buông đĩa nói:

“Ta ăn no rồi, các vị dùng thông thả”.

Ngũ Vương gia nhìn góc bàn chỗ hắn hầu như không có một chút thức ăn nào, chắc hắn chưa ăn món nào.

“Duệ Hi, ngươi còn chưa ăn no đi? Ăn thêm chút nữa được không?” Ngũ Vương gia cơ hồ dùng ngữ khí ‘khẩn cầu’ khuyên nhủ.

Lâm Duệ Hi liếc ngang hắn, lãnh đạm nói:

“Tạ ơn Vương gia quan tâm, ta đã no rồi”. Hắn chuyển hướng hai người Lôi Thế Hiên, “Tại hạ cáo lui”.

Sau khi hắn nói xong thì cũng không quay đầu lại ly khai phạn thính.

“Thực xin lỗi, ta cũng muốn cáo lui”. Ngũ Vương gia hướng Lôi Thế Hiên cáo từ, tiếp đó bỏ đĩa đuổi theo.

Lưu lại Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ hai mặt nhìn nhau.

“Thế Hiên, họ làm sao vậy?” Tiêu Dục Kỳ thấp giọng hỏi.

“Ai biết”. Lôi Thế Hiên chẳng hề để ý nhún vai, hắn lại gấp một khối hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) nhét vào miệng Tiêu Dục Kỳ, “Dục Kỳ, ăn nhiều một chút”.

“Ăn sá...” Tiêu Dục Kỳ gian nan nuốt vào.

Cơm nước xong. Lôi Thế Hiên kéo Tiêu Dục Kỳ tản bộ trong đình viện u nhã của Vương phủ.

Giữa Vương phủ có một cái hồ trồng đủ loại hoa sen, từng làn hương sen thơm ngát theo gió bay về ven hồ. Chìm nhỏ nháy nhót nỏ đùa nơi đầu cành lá xanh um, Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ dựa vào lan can bên hồ hóng gió.

Họ đứng chưa được một lúc, đã thấy vài phó dịch trong phủ vội vàng từ trong một viện tử chạy đến, mỗi người họ thần sắc hoảng loạn, giống như nhìn thấy chuyện khủng khiếp gì.

Lôi Thế Hiên khẽ nhướn mi, Tiêu Dục Kỳ chặn một phó dịch lại hỏi:

“Xin hỏi phát sinh chuyện gì?”

Phó dịch nhìn Lôi Thế Hiên một chút, hết sức lo sợ trả lời:

“Không có gì... Chỉ là Vương gia và Lâm đại nhân...”

Nửa câu sau hần hình như có điểm khó có thể mở miệng, Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ liếc nhìn nhau một chút.

“Đi xem xem”. Lôi Thế Hiên dứt lời, nhấc chân đi ngay. Tiêu Dục Kỳ vội vàng theo sau. (2 vợ chồng nhiều chuyện ==)

Họ còn chưa đi vào đình viện kia, đã nghe được bên trong truyền đến tiếng vang binh lính bang lang. Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ rất ăn ý thả nhẹ cước bộ đi vào.

Thanh âm từ căn phòng khóa chặt cửa truyền ra, trên nền sân phía trước phòng phủ đầy mảnh bình hoa sứ vỡ, xem ra trước đó nơi này đã phát sinh ‘Ác chiến’.

Trong phòng truyền đến tiếng cãi vã dứt quãng —

“Người đi tìm nữ nhân kia được rồi! Ta không quan tâm!”

“Ta nói lần đó chỉ là nhất thời uống say! Ta và nàng không có gì ...”

“Đều đã ngủ thẳng trên giường còn nói không có gì sao? Người có biết người bên ngoài nói như thế nào không?”

“Bọn họ nói như thế nào? Ai dám nói bậy ta đánh nát cái miệng của hắn đi!”

“Tốt! Mẫu phi người cũng nói qua! Người đi mà đánh nát miệng của nàng a!”

“Ta... Nàng... Nàng nói cái gì?”

“Nàng nói nàng tình nguyện người thú kỹ nữ kia còn tốt hơn! Nàng nói ta ngay cả một kỹ nữ cũng không bằng!”

Ngoài cửa Lôi Thế Hiên và Tiêu Dục Kỳ trao đổi một ánh mắt kinh ngạc, bọn họ lui ra sau một cây cột tiếp tục ‘Nghe lén’.

Tiếng cãi vã bên trong không ngừng nghỉ —

“Nàng thật nói như thế... Duệ Hi, trước nay ta thật sự chưa từng nghĩ như vậy. Mà mẫu phi ta... Nàng chính là khẩu bất trạch ngôn (2), người không cần để trong lòng được không?”

Nói không lựa lời

“Ta có thể không để trong lòng sao? Hiện tại toàn bộ người trong thiên hạ đều biết người thú một nam nhân không sinh được hài tử! Mọi người đều nói nữ Vương gia phải tuyệt hậu rồi!”

“Duệ Hi, không có hài tử thì thế nào? Người trước kia cũng không để ý việc này a...”

“...” Bên liên tục biểu hiện kích động giờ trầm mặc.

“Hơn nữa, Hoàng Thượng người còn không phải giống chúng ta? Người cũng chưa từng để ý ánh mắt của người khác a...”

Bên ngoài Lôi Thế Hiên khẽ chọn mi, Tiêu Dục Kỳ lúng túng nhìn hần một chút, lại vội vàng dời mắt.

“Người cho rằng ta không nghĩ sao... Hoàng Thượng bất luận làm cái gì cũng không ai dám hỏi duyên cớ, nhưng ta không giống...”

“Duệ Hi...bên Hoàng Thượng họ cũng không phải thuận buồm xuôi gió, Thái hậu cũng từng trăm phiên cản trở...Nhưng họ bây giờ còn không phải hạnh phúc tư thủ cùng một chỗ?”

“...”

“Chỉ cần tiếp tục kiên trì, chúng ta cũng sẽ làm được”.

“...”

“Duệ Hi...”

Tiếng vang bên trong bắt đầu yếu ớt, đối thoại của hai người trở nên mơ hồ không rõ.

Lôi Thế Hiên thản nhiên cười, hắt kéo Tiêu Dục Kỳ còn đang trong trạng thái kinh hoàng đứng dậy, hai người dắt tay nhau lặng lẽ ly khai đình viện.

Họ không nói gì đi một đoạn đường, Lôi Thế Hiên bỗng nhiên dừng lại, ôm Tiêu Dục Kỳ trốn ra phía sau hòn non bộ. Ngay sau đó hắt không khỏi phân trần nâng khuôn mặt đối phương lên hôn.

Tiêu Dục Kỳ e lệ đáp lại hắt, hai người vong tình ôm hôn.

Tình cảm dường như đã không cần ngôn ngữ biểu đạt.

Không biết qua bao lâu, họ rốt cuộc tách ra.

Tiêu Dục Kỳ nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Lôi Thế Hiên, trong mắt đối phương phản chiếu hình ảnh mình, giống như trong thiên địa chỉ có y tồn tại, tin tưởng trong mắt mình cũng vậy...

“Thế Hiên...” Tiêu Dục Kỳ vô thức gọi tên hắt.

“Gì đó?”

“Chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?”

Tiêu Dục Kỳ ánh mắt mê ly hỏi:

“Chúng ta sau này làm sao bây giờ? Người kế vị của ngươi làm sao bây giờ...?”

Lôi Thế Hiên ôn nhu vuốt tóc y.

“Ngươi không cần lo lắng, dù sao cũng sẽ có biện pháp”.

“Biện pháp...?” Tiêu Dục Kỳ không xác định, còn có biện pháp nào giải quyết sao?

“Đúng vậy...Ta có nhiều đệ đệ như vậy, còn sợ tìm không thấy người kế vị sao?” Lôi Thế Hiên nửa trêu đùa nói.

“Sá?” Tiêu Dục Kỳ nhất thời nghẹn lời — hắt nói thật sao?

Lôi Thế Hiên ôm y vào lòng, hắt nhìn về phương xa, ung dung nói:

“Sở dĩ ta muốn ngôi vị hoàng đế này, chính là vì bảo hộ ngươi. Cho nên, mặc kệ tương lai do ai đến kế thừa, chỉ cần hắt không gây trở ngại chúng ta là được...”

“...” Tiêu Dục Kỳ chấn kinh đến không biết nói gì cho phải.

Lôi Thế Hiên cười tự giễu.

“Ngươi có thể nói ta hung vô đại chí (3), dù sao ta cũng thừa nhận”. Hắt dừng một lát, “Ta không biết, bản thân mình từ khi nào bắt đầu biến thành như vậy... Dường như hết thấy mọi việc ta làm đều chỉ là vì ngươi... Không còn mục tiêu phấn đấu khác...”

(3) không có chí lớn

Tiêu Dục Kỳ như trước không nói gì.

Y còn có thể nói cái gì? Đối mặt với một nam tử yêu mình như vậy, y còn có thể nói cái gì? Điều duy nhất hiện tại y có thể làm, cũng chỉ dùng tận lực ôm lại hắn.

Lôi Thế Hiên khẽ hôn đỉnh đầu y.

“Ta cũng cảm thấy mình thật nhu nhược...Nhưng mà, chỉ cần người vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ta nhu nhược một chút thì tính là cái gì chứ?” Tiêu Dục Kỳ ở trong lòng hẩn lắc đầu, lệ bắt đầu đọng đầy viền mắt y.

“Không phải, không phải...” Tiêu Dục Kỳ nghẹn ngào: “Chỉ là... Ta không đáng để người làm như vậy...”

“Người đáng giá”. Lôi Thế Hiên kiên định nói, “Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người, ta đã biết, người đáng giá”.

Tiêu Dục Kỳ ôm thắt lưng hắn, y hít sâu mấy hơi làm cho chính mình lãnh tĩnh lại.

“Dục Kỳ...”

Tiêu Dục Kỳ ngẩng đầu, chủ động điểm cao chân.

“Ta yêu người...”

Lời tỏ bày tựa như một hơi thở tiêu thất giữa hai đôi môi đan vào nhau.

Nơi thềm ngọc hoa sen hồng phấn lay động trong gió nhẹ, lá sen xanh biếc bập bênh theo làn sóng lăn tăn.

Giữa những khóm hoa, trong vòm lá, truyền ra từng lời nói vĩnh hằng —

“Ta yêu người...”

— TOÀN VĂN HOÀN —

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-tien-thi-ve-cua-tram>*